

ДЖОАН РОС ОБИЧАЙ БЛИЖНИЯ СИ

Превод от английски: Мария Петрова, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Най-после го беше направила! Доктор Лоръл Брайтън, бивша госпожа Джефри Брайтън, беше приключила с преместването от Сиатъл, Вашингтон във Финикс, Аризона без сериозни проблеми. Семейството ѝ се състоеше от четиригодишна сиамска котка, седемгодишен син и тя самата.

По пътя се наложи да спре непредвидено в Индео, Калифорния и Лоръл пристигна във Финикс два дни след багажа си. Празниците по случай Деня на ветераните само усложниха нещата. Все пак тя успя да уреди доставянето на мебелите у дома ѝ. Не би могла да си представи, че когато утре отиде на работа в Медицинската спортна клиника във Финикс, ще трябва да мисли и за багажа си, складиран някъде в града. Фирмата за комунални услуги се беше оказала по-малко отзивчива и все още не бяха ѝ пуснали нито водата, нито електричеството.

Добре, че поне носачите вече привършваха с работата си. В камиона беше останало единствено пианото. Тя погледна към помладия от мъжете. Беше се навел и опипваше въжето, с което старинния инструмент беше завързан към платформата.

— Това антика ли е?

— Не, просто с много старо — отвърна тя.

— Баба ми има подобно. Сложила е отгоре му дантелена покривка и го с отрупала със снимки на роднини.

— Аз също държа снимки върху моето.

Всъщност, върху пианото ѝ стояха само снимките на Дани.

— Предполагам, всеки, който има пиано, прави така — безгрижно каза мъжът и хвърли поглед назад. — Готов ли си, Майк?

Човекът от другия край на пианото изсумтя нещо и инструментът бавно се плъзна по рампата. Лоръл въздъхна облекчено и сложи голям кръст върху списъка в ръката си.

В този момент иззад ъгъла се появи момче, високо около метър и двадесет. Огромни очила за плуване закриваха лицето му. Дълги черни плавници плющяха шумно по тротоара.

— Готов съм за басейна, мамо!

Лоръл се огледа наоколо.

— Къде е Съси, Дани? Нали трябваше да я наглеждаш?

Въпросът ѝ беше прекъснат от пронизително мяукане, съпроводено от кучешки лай.

— Дани, хвани я!

Предупреждението дойде твърде късно. Нещо кафеникаво се шмугна в краката на Лоръл, следвано по петите от голяма космата топка с цвят на карамел. Животното се блъсна в Лоръл и тя политна към земята. Просната върху напечения тротоар, тя безпомощно наблюдаваше какво става. Изплашената сиамска котка скочи и се приземи грациозно върху пианото. Кучето беше по-бавно от нея, но изненаданият носач не успя да се отдръпне навреме и се строполи на земята, като сипеше проклетия. Пианото се хлъзна и продължи надолу по тротоара, приближавайки застрашително едно черно ферари, паркирано до бордюра.

— Мамо, ще се блъсне в колата!

— Разбира се, че няма! Ще спре в онази издатина на асфалта — увери Лоръл сина си, скочи и хукна след пианото.

Ругатните на младия носач още се чуваха, заглушавани на моменти от мяукане и лай. Лоръл почти беше застигнала пианото, когато то се блъсна в издатината. Съси изхвърча и падна върху покрива на спортната кола.

Противно на очакванията издатината не спря пианото, а само забави за миг неизбежния сблъсък. Чу се металически звън, придружен от пращане на чупещо се дърво. Лоръл застина с протегнати напред ръце и се втренчи в махагоновата купчина, в която се беше превърнало любимото ѝ пиано.

— Какво става тук? Да не е започнала трета световна война?

Резкият глас накара Лоръл да се обърне. Към нея крачеше ядосан мъж с отрязани над коленете избелели джинси. Светлата му коса беше разрошена, а изражението му не вещаеше нищо добро.

— Какво си мислите, че правите?

Преди Лоръл да отговори, погледът на непознатия се спря върху смачканата броня на ферарито.

— По дяволите!

Той зарови пръсти в косата си и вдигна зелените си очи към небето.

— Нима вчерашният мач не ми беше достатъчен? Трябваше ли на всичкото отгоре да ми се случи и това?

Мъжът коленичи и прокара пръсти по изкривената ламарина.

— Защо от цял Финикс точно на мен се паднаха за съседи Лаурел и Харди?!

— Лоръл и Дани — уточни Лоръл.

Той вдигна очи озадачено.

— Моля?

— Лоръл Брайтън. — Протегна ръка тя в знак на помирение. — А това е синът ми Дани.

— Имате син! Вие?!

За първи път, откакто се беше появил с гръм и трясък на сцената, той погледна Лоръл с интерес. Тя действително не беше момиче, както му се бе сторило в началото. Погледът му преценяващо я измери от глава до пети, проследявайки всяка извивка на тялото ѝ. Да, това приятно разрошено създание бе жена, макар и твърде слаба за неговия вкус.

Пациентите, с които Лоръл беше работила досега, бяха предимно професионални атлети във върхова физическа форма. Този мъж обаче беше различен. Всичко в него — от предизвикателната стойка до мускулестото загоряло тяло, излъчваше груба първична мъжественост.

Погледът на мъжа се пренесе върху Дани. Момчето беше успяло да улови котката и сега я притискаше към гърдите си. Зад стъклата на плувните очила очите му приличаха на огромни сини езера.

— Значи дребосъкът от „Синята Лагуна“ е ваш?! Не изглеждате толкова зряла. Да не би да са ви омъжили още като момиче.

— Дребосъкът е седемгодишно момче. Освен това не мисля, това е ваша работа кога съм се омъжила.

Той се усмихна иронично.

— Извинете, но просто ми е трудно да повярвам, че възрастен човек може да се държи така безотговорно. Заради спокойствието в квартала ми се ще да вярвам, че съпругът ви ще ви държи здраво вързана.

— Може би ще искате и да ви се извиня?

— Разбира се, че ще ми се извините. И не само това. Не смятате ли, че трябва да ми кажете какво смятате да направите по ремонта на колата ми?

Той скръсти ръце и я изгледа високомерно.

Колкото и да беше ядосана от грубото му отношение, Лоръл не можеше да не признае, че нейното пиано наистина се беше блъснало в колата му. Може би застраховката по пианото щеше да покрие разходите по ремонта. Тя тъкмо смяташе да му каже това, когато голямо златисто куче се втурна с радостен лай към тях, весело размахвайки опашка.

— Значи това животно е ваше?

Тя се втренчи в мъжа и разсеяно потупа звяра по главата.

— Това животно е златист ретривиер. И наистина е мое.

Лоръл премести поглед върху купчината дървесина и жици, която смътно напомняше любимото ѝ пиано. Защо да плаща на този човек за поправката на колата му, когато всъщност неговият звяр беше в дъното на цялата злополучна история?

— Мисля, че грешите. В действителност въпросът е какво смятате да направите вие, за да възстановите моето пиано?

— Госпожо, вие сте не просто заплаха за квартала. Вие сте абсолютно побъркана! Защо трябва аз да правя нещо за пианото ви? Моята кола кротко си стоеше до бордюра, когато нашият очукан стар сандък връхлетя върху нея.

— След като вашето чудовище нападна Съси.

— Съси?

— Котката ми.

Погледът му се стрелна към Съси.

— Мразя котките!

В отговор Съси изфуча.

— В такъв случай сте квит. Тя също не ви харесва — отвърна Лоръл. Знаеше, че се държи детински. Дани ги наблюдаваше с нескрит интерес, явно изненадан от странното ѝ поведение.

— Хайде, госпожо! За малко да разбийете сърцето ми! — саркастично поде той.

— Невъзможно! Вие нямате такава.

Внезапно единият от носачите се провикна:

— Хей, аз те познавам! Ти си Ник Макгроу, нали? Гледах мача вчера и не мога да си обясня защо вестниците вдигат толкова шум около Морган! Според мен ти си човекът, на който се крепи „Сандърбърдс“.

За учудване на Лоръл враждебността на мъжа се изпари и върху лицето му се появи сърдечна усмивка. Другият носач се намеси:

— Дявол да го вземе, наистина съжаляваме за инцидента, Ник! Пианото просто се изплъзна от ръцете ни. Не се притеснявай, фирмата ще се погрижи за колата ти.

Лоръл се смая, когато Ник махна безгрижно с ръка.

— Няма нищо. Случва се понякога. Не е голяма работа. Не трябваше да паркирам на улицата, но снощи имахме парти. Така и не се наках да прибера колата в двора.

Според Лоръл, снощи той едва ли се е държал на краката си, а да кара кола направо е било невъзможно.

— Надявам се, че не сме те събудили, Ник. Трябваше да започнем рано заради жегата. Човек трудно може да повярва, че вече е ноември.

Ник ядосано погледна към ферарито и едва се сдържа да не ги прати по дяволите, но се сети, че не трябва да отблъсква двама от малкото останали му верни почитатели.

— Трябва да тръгваме — продължи Майк. — Утре сутринта шефът ще ти се обади за колата.

— Чудесно.

— Госпожо, ние тръгваме. Бихте ли се подписали тук?

— А какво ще стане с пианото ми?

— Не се притеснявайте, застраховано е. Когато подписахте договора в Сиатъл, платихте такса и за застраховка.

Лоръл въздъхна и разписа бланката.

— Ще ви бъдат изплатени по шестдесет цента на килограм — подхвърли Майк и се отправи към камиона.

— Какво?

— Това ще бъде сумата, която ще получите по застрахователната полица. Чекът ще пристигне след около шест седмици. Приятно настаняване в новата къща, госпожо.

Майк запали мотора.

— Но това е абсурдно! Шестдесет цента на килограм!

В отговор камионът избръмча и потегли. Лоръл се обърна към Ник Макгроу. Беше изтощена и възмутена.

— Значи, независимо че вашето куче причини всички неприятности, те ви се подмазват и поемат вината върху себе си. А за мен остава някакво мизерно обезщетение от шестдесет цента на килограм?!
— Много просто. Аз съм звезда.

Последното беше вярно. Ник Макгроу, защитникът на отбора по ръग्би на Финикс, беше един от най-добрите играчи в страната. Лоръл беше чела във вестниците за контузията, която го беше изкарала от строя за цяла година, и се запита дали той наистина смята да пренебрегне съветите на медицинските експерти и да се върне на терена за новия сезон.

— Разбирам. Независимо от това какво правите, то винаги ще бъде чудесно, така ли?

— Хей! — прекъсна я той. — Не забравяйте, че в този случай аз съм само невинен страничен наблюдател. Вие сте тази, която повреди новата ми кола. Да не говорим за това, че нарушихте спокойствието в квартала. Знаете, че днес е празник и хората си почиват.

— Зная — каза Лоръл раздражено. — По тази причина съм без ток и вода.

Тя погледна към голямата къща в съседния двор. Интересно, как беше успял да чуе шума оттам.

— Агентът по продажбите ме увери, че тези къщи са добре изолирани от външни шумове.

— Вярно е. Но това няма голямо значение, ако вечерта сте останали да спите навън, нали?

Погледът на Лоръл се плъзна по лицето му, спирайки за миг върху блестящите му зелени очи. Тя неволно помисли, че при други обстоятелства биха ѝ се сторили очарователни. Сега обаче бяха зачервени — несъмнено последица от бурно прекараната вечер.

— Следващия път поне се опитайте да допълзите до леглото — посъветва го Лоръл и тръгна към къщата си.

— Ако вие бъдете по-внимателна, това няма да ми се наложи — отвърна той. — Между другото, пълзенето е противоположно за мен. Зле съм с коленете.

Лоръл се обърна и го огледа с професионален интерес. Покритите с белези крака на мъжа бяха в ужасно състояние.

— Не съм виждала крака, които да изглеждат по-зле от вашите.

— Така казват всички — съгласи се той. — Нямаме представа колко много жени изгарят от желание да играят ролята на медицински сестри с мен.

Ник Макгроу не преувеличаваше. Самата Лоръл беше забелязала, че с изключение на изранените си колене този човек на истина притежаваше забележителна външност. Тя познаваше много жени, които биха дали всичко, за да станат близки с такъв мъж, независимо от травмите му.

— Ник, ще ми дадеш ли автограф? — Дани стоеше до тях и гледаше Ник с нескрито обожание.

— Разбира се, Дани. Почитател ли си на „Сандърбърдс“?

— Да, но всъщност си падам и по „Сийхокс“. Баща ми ме заведе на няколко техни мача. Миналата година гледах мача на „Сандърбърдс“ в Сиатъл, но вместо теб играеше Морган. Той наистина е добър. Нашите паднаха от вас.

Лоръл беше изненадана, че Ник е запомнил името на сина ѝ. По лицето му разбра, че темата за тази подмяна не беше приятна, но нямаше как да накара Дани да замълчи.

— Вече Морган ли ще бъде защитник вместо теб, Ник, или коляното ти е започнало да се оправя?

— Не, на първия въпрос, и да — на втория — мрачно отвърна Ник.

Лоръл се зачуди доколко това бе възможно от медицинска гледна точка.

— Как само ще ми завиждат, като разберат, че съм съсед на Ник Макгроу!

Лицето на Дани грееше от щастие. За Лоръл стана ясно, че синът ѝ току-що е открил първото положително нещо в преместването им във Финикс. Макар и да не одобряваше начина, по който Ник се беше отнесъл към нея, тя беше доволна от ефекта, който присъствието му оказа върху Дани.

— Защо не пуснеш Съси в задния двор? — Лоръл предпазливо погледна неспокойната котка и кучето, което беше готово да започне

втория рунд. — След това можеш да донесеш топката си на господин Макгроу за автограф.

— Чудесна идея, мамо! — веднага се съгласи Дани и хукна към къщата. Дватама възрастни мълчаливо го проследиха с поглед.

— Мамо... — повтори Ник и потърка замислено брада... — Все още ми е трудно да повярвам. Има ли баща?

Тя се усмихна иронично.

— Разбира се, че има. Баща ви никога ли не ви е разказвал как се мнжат птичките и пчелите?

— Не. Научих за тези неща от Мери Джейн Маршал на задната седалка в джипа на баща ѝ.

— Убедена съм, че сте бил схватлив ученик. Така че въпросът ви беше излишен.

Ник се изненада — изведнъж му стана неприятно, че Лоръл Брайтън е омъжена. Тя не беше негов тип. Беше твърде слаба и тялото ѝ не притежаваше онези сладострастни извивки, които го привличаха у жените. Косата ѝ не беше нито червеникава, нито руса, нито блестящо кехлибарена. Беше просто с цвят на лъскав кестен, завързана отзад. Затова пък очите ѝ бяха невероятно красиви — тъмни и интелигентни — нещо, което не беше свикнал да открива в познатите му жени.

Откажи се, Макгроу, заета е, каза си той.

Погледът на Ник накара Лоръл да се почувства неудобно.

Но това с абсурдно, упрекна се тя. Та този човек беше просто един атлет, чийто коефициент на интелигентност вероятно беше по-малък от вратната му обиколка. Нима имаше някакво значение какво мисли той за нея? При това не беше неин тип.

— Мамо! — Появата на Дани прекъсна неловкото мълчание.

— Какво има?

— Не мога да си намеря топката.

— Не се притеснявай, Дани — успокои го Ник. — „Сандърбърдс“ все още не са се отказали от мен. Освен това ще бъда наблизно, поне докато разопаковате багажа си.

— Благодаря ти, Ник. Мамо, мога ли да отида да поплувам, както ми обеща?

— Не сега. Утре ще дойде човек да направи изследвания на водата и тогава вече ще може.

— Мамо, нали никой не изследва водата в езерото и въпреки това досега нищо лошо не ми се е случило, а там е пълно с какво ли не — попови лъжички, риби... В басейна не се вижда нищо такова.

— В басейна има микроорганизми, които са толкова малки, че не се забелязват с просто око, Дани — намеси се Ник. — Искаш ли да покажа на баща ти как се изследва водата?

Настъпи потискащо мълчание. Лицето на Дани помръкна. Лоръл въздъхна. В желанието си да спести на Дани неприятния факт, че баща му намира за досадно да се занимава непрекъснато с него, тя беше допуснала двамата да прекарват твърде много време заедно. Мислеше, че е важно за нейния син да вярва, че и двамата му родители го обичат еднакво. Когато получи предложение да се премести във Финикс, Лоръл разбра грешката си. Наложил се да води двумесечна борба с Дани и с непрекъснатата смяна на настроенятия му. Накрая се принуди да обещае, че ще го пусне да прекара Коледа в Сиатъл — при Джефри и новата му съпруга. Това, както и обещанието в новата къща да има басейн, накараха Дани да отстъпи.

— Баща ми живее в Сиатъл.

Значи все пак тя се оказа свободна, помисли си Ник. Интересно. Той погледна Лоръл и кимна замислено.

— Предложението остава в сила. Ще науча теб.

Той прехвърли ръка през рамото на Дани и го поведе към задния двор. Раздразнението на Лоръл нарасна.

— Наела съм човек, който утре е ще свърши тази работа — отбеляза хладно тя.

Ник се обърна и сви рамене.

— Хей, не се тревожи. Ще отида до вкъщи да взема необходимите прибори и веднага се връщам.

Той тръгна към масивната дървена врата, свързваща двата двора.

— Когато наемах къщата не забелязах тази врата!

Лоръл не на шега се разтревожи, че Ник Макгроу има достъп до нейния дом.

— Къщата беше собственост на един мой приятел. Поставихме вратата, за да улесним нещата.

— Не се и съмнявам — промърмори тя, като си представи романтичните среднощни посещения.

— Джей Ди беше в отбора на „Сандърбърдс“. После подписа договор в Сан Диего и се наложи да продаде къщата — Обясни Ник, очевидно прочел мислите й.

— Джей Ди Нимън? Значи живее в къщата на Джей Ди Нимън? — извика Дани. Очите му блестяха от възторг.

— Да — отвърна Ник.

— О, мамо! Само си представи!

— Представям си — машинално отвърна Лоръл. Нямаше представа кой с Джей Ди Нимън, но беше щастлива, че Дани вече се радва да живее в тази къща. Лоръл реши да се възползва от отсъствието на Ник и влезе в банята. Опита се да оправи косата си и критично погледна отражението си в огледалото.

— Виж се само! Ти си мръсна и изпотена, а дрехите ти са направо за боклука.

Лоръл посегна към крана с надеждата да се случи някакво чудо и от душа да потече вода. Внезапно зад гърба й се чу глас и тя стреснато се обърна.

— У нас има вода.

Ник стоеше облегнат на вратата и я наблюдаваше.

— Виж какво, Макгроу — уморено изрече тя. — Не зная от какъв характер са били връзките ти с онзи твой приятел, но трябва да си наясно, че нещата са се променили.

Очите на Ник блеснаха заплашително и тя се разкая за думите си.

— Хей, госпожо, не се дръжте така враждебно! Синът ви ме изпрати да ви покажа как се прави изследване на водата. Той твърди, че бързо схващате.

— Едва ли ще е чак толкова трудно, след като един ръгбист се е научил да го прави! — Ник кръстоса ръце на гърдите си и й препречи пътя. Лоръл продължи: — Мисля, че сега е моментът да ви кажа, че не понасям забележки от спортисти.

— Нито пък аз — забележките на някакви женички. Предполагам, че след като ни се налага да бъдем съседни, ще трябва да заключим примирие.

— Или просто всеки да си стои в своя двор.

Той не обърна внимание на думите й. Беше му чудно как с възможно тази жена едновременно да го дразни и привлича.

— Ще ми бъде доста трудно да отуча старото си куче, но ако желаете, ще опитам.

Зелените му очи я гледаха мило, а усмивката му беше обезоръжаваща.

— Добре. В името на спокойствието — каза Лоръл и отметна влажната коса от запотеното си чело. — А сега ме пуснете да мина, докато не съм припаднала в тази пещ.

— Май трябваше да ме оставите с впечатлението, че сте жена, неспособна да припадне!

— Отдръпни се, Макгроу, или ще изпробвам силата си върху скапаното ти коляно!

Той я пропусна край себе си и прошепна в ухото ѝ:

— Това никак не е забавно, Лоръл.

— Ти също не си много забавен, Макгроу!

Необичайно горещото за ноември слънце сипеше парещи лъчи върху главата на Лоръл. Тя потопи босите си крака в басейна. Ако Дани не беше тук, тя с удоволствие щеше да се гмурне мамещите тюркоазнозелени дълбини, без да се страхува от микроорганизми и бактерии.

Ник накара Лоръл и Дани да повторят по три пъти изследванията, за да е сигурен, че са усвоили урока.

Тя едва потисна усмивката си при спомена за часовете, прекарани в лабораториите на медицинския институт.

— Киселинността е малко понижена, но у дома имам препарат, който...

— Благодаря, разполагам с такъв! — прекъсна го Лоръл.

— Не държите ли на услугите между съседи?

— Не. Така нещата само се усложняват.

— А вие не обичате усложненията.

— Точно така.

Беше предупреждение и двамата бяха наясно.

Зелените очи на Ник изпитателно я наблюдаваха. Лоръл почувства, че ѝ се завива свят. Опита се да отдаде това на силното слънце, но знаеше, че източникът на топлината е доста по-близо. Този мъж е опасен, каза си тя.

— Хей, мамо, Ник! Вижте как ще скоча от трамплина!

— Това е господин Макгроу, Дани — поправи го Лоръл.

— Нека ми казва Ник. Всички деца го правят.

— Не одобрявам, когато децата се обръщат към възрастните малки имена — възрази тя.

— Няма никакви проблеми.

— О! — Лоръл повдигна вежди.

— Просто останах с впечатлението, че не поставяте атлетите категорията на възрастните хора. Може ли да плува? — Ник гледна към Дани, който в момента заставаше на края на трамплина.

— Като риба. Освен това грешите. Случвало ми се е да харесвам и спортисти.

От професионална гледна точка, разбира се, добави наум тя. Внезапно се сети, че Ник сигурно я е разбрал погрешно.

— Чудесно. В края на краищата, съседството ни може да се окаже доста приятно.

— Знаете ли, май наистина сте прав.

Ник се изненада от това неочаквано признание.

— Така ли?

— Вие сте просто едно пораснало момче. И ако не престанете да ме гледате така, като че ли съм вашата закуска, ще се наложи да извикам майка ви, за да ви прибере.

— Знаете ли какво, Лоръл?

— Какво?

— Горещите се твърде много за дребни неща. Мисля, че имате нужда от охлаждане.

И преди Лоръл да успее да отговори, Ник я хвана за раменете и я бутна във водата. Докато изплуваше, Лоръл с мъка сдържаше гневните епитети, които напиреха на езика ѝ. Жалко, че никой от тях не беше достатъчно приличен, за да бъде чул от сина ѝ. Междувременно Ник вече се беше отдалечил от басейна. Тя видя как той изчезва през вратата в оградата и чу как силно я затръшна зад гърба си.

ВТОРА ГЛАВА

Лоръл спря колата си на паркинга пред Спортната клиника във Финикс. Беше закъсняла с четиридесет минути за своя първи работен ден. Това не беше най-подходящият начин да създаде добро впечатление.

— Съжалявам за закъснението — извини се тя, щом влезе в кабинета на доктор Матю Адамс. — Записването на Дани в училището ми отне повече време, отколкото предполагах.

Студените очи на възрастния лекар я гледаха изпитателно.

— Всичко е наред, доктор Брайтън.

Думите му бяха учтиви, но Лоръл не можеше да се заблуди тона на шефа си. Тя знаеше, че комисията все още се колебае дали един мъж, макар и с по-ниска квалификация, не би бил по-подходящ за освободилото се място.

— Това няма да се повтори — увери го Лоръл.

— Радвам се да го чуя. За нас е важно да знаем, че можем да разчитаме не само на професионалните ви умения, но и на точността ви. А сега, доктор Брайтън, разрешете ми да ви запозная с разписанието.

Лоръл беше посетила клиниката преди два месеца. Тогава беше решила, че точно това търси.

Спортната медицина все още беше нова, недостатъчно развита научна дисциплина и повечето практикуващи я лекари се самообразоваха след завършването на обучението си. Самата Лоръл беше придобила част от познанията си, когато получи травма по време на бягане. Допълнителни знания беше натрупала в процеса на работата и с много четене. Независимо от недостатъчното внимание, с което се ползваше този клон от медицината, клиниката във Финикс разполагаше с последните технически новости, а персоналът беше от най-добри специалисти. Лоръл се радваше, че е попаднала тук и нямаше намерение да допусне студеното отношение на доктор Адамс към нея да развали деня ѝ.

Несекващият поток от пациенти я изненада. Когато за минута се оказа свободна, тя влезе в стаята на персонала да изпие чаша кафе.

— Винаги ли е толкова натоварено? — попита тя лекаря, влязъл преди нея.

Доктор Тони Лий се усмихна приятелски и очите му блеснаха зад стъклата на очилата.

— Не. Ние подготвихме всичко това за вашия първи работен ден тук. Закалката е основният принцип на доктор Адамс.

— Всъщност, не би трябвало да се изненадвам.

Лоръл пусна две бучки захар в гъстата черна течност, която приличаше на всичко друго, но не и на кафе.

— Когато човек веднъж свикне с доктор Адамс, той вече не му изглежда толкова лош.

— Чувала съм да казват същото навремето и за Аятолах Хомейни.

Лоръл предпазливо опита от кафето. Направи гримаса и добави бучка захар и препълнена лъжичка сметана.

— Вие ли сте приготвили това кафе?

— Признавам се за виновен.

— В такъв случай не би трябвало да критикувате другите. Дори тиня може да се стори на човек по-вкусна от този боклук.

— Да не би да предлагате вие да поемете правенето на кафето? — тонът на колегата ѝ беше весело предизвикателен.

— Ако го направя, то ще бъде само защото не искам детето ми да остане сираче. Това, което пия в момента, може да бъде опасно за здравето.

— Прието. Сигурен съм, че целият персонал ще се присъедини към сърдечните благодарности, които ви поднасям. Те никога не са си падали особено по моето кафе, но никой друг не иска да го прави.

— А вие? Нали няма да ми кажете, че харесвате това нещо?!

— Аз си правя чай. Поне е по-безопасно.

Тони кимна и доволно поднесе чаша към устните си.

Лоръл се усмихна и се отпусна върху мекия кожен диван. Събу обувките си, размърда пръстите на краката си и въздъхна блажено. Отпи отново от отвратителното кафе и хвърли поглед върху списъка на пациентите си. Едно име я накара да трепне.

— Макгроу! О, не!

Доктор Лий я погледна изненадано и обясни:

— Това е Ник Макгроу, защитникът на „Сандърбърдс“. Беше постоянен пациент на доктор Филипс, преди той да се пенсионира. Тъй като сте назначена на негово място, вие наследявате и пациентите му.

— Смятах, че отборът си има собствен лекар.

— Да, така е. Но след миналогодишната контузия Ник Макгроу твърдо реши да се лекува при лекар, избран от самия него.

За Лоръл това беше съвсем разумно решение. Тя познаваше много лекари, които се правеха, че не виждат, когато треньорите тъпчеха играчите си с убийствени дози ксилокаин, само за да излязат на терена. Ако контузията на Ник беше действително толкова сериозна, той беше в правото си да потърси помощ и съвет и от други специалисти. Лоръл не смееше да си помисли каква щеше да бъде реакцията му, щом открие, че новият му лекар е жена. Настроението ѝ се развали още повече, когато в стаята влезе доктор Адамс. Сивите му очи измериха двамата лекари и по лицето му се изписа силно неодобрение, щом забеляза босите крака на Лоръл.

— Доктор Брайтън, съжалявам, че трябва да прекъсна този сладък разговор, но трябва да ви уведомя, че отвън ви чака пациент.

Лоръл погледна към списъка в ръката си.

Доктор Адамс рязко каза:

— Не е записан. Това е още един от онези идиоти, прекалили със спорта по време на тридневните празници.

Когато се обуваше, Лоръл се запита дали има нещо, което доктор Адамс да одобрява.

— Веднага ще прегледам пациента. — Тя забърза към вратата сякаш да избяга от втренчения поглед на шефа си.

— Това исках да ви кажа и аз, доктор Брайтън — ледено процеди той.

Върху леглото за прегледи седеше млада жена. Тя развълнувано поздрави Лоръл:

— Здравейте. Надявам се, че ще ме зарадвате с по-добри новини от тези на домашния ми лекар.

— Здравейте. Нека първо да видим за какво става дума. — Тя погледна здравния картон. — Бягали ли сте?

— Да.

Лоръл се усмихна с разбиране.

— Ясно. Аз самата също бягам.

— Наистина ли? — Лицето на жената се проясни. — Тогава ще разберете защо едва си влача крака.

Лоръл кимна и опипа внимателно глезена ѝ.

— Откога е навяхването?

— От няколко месеца. Пет или шест.

— И сте продължили да спортувате активно?

— Тренирах.

Лоръл въздъхна.

В този момент пред кабинета се чу странен шум. Пациентката ѝ погледна назад и възкликна:

— О, господи! Дали това наистина е той? — Младата жена изглеждаше така, сякаш щеше да припадне всеки момент.

— Ако мислите, че това е Ник Макгроу, то наистина сте познали — отговори рязко Лоръл, опитвайки се да потисне странното вълнение в гърдите си.

— Не мога да повярвам! Ник Макгроу!

— Самият той от плът и кръв — сухо потвърди Лоръл. — Това, което сте направили, госпожо Далтън, е, че сте влошили състоянието си, като сте се натоварвали повече, отколкото е било необходимо. По този начин не сте дали възможност на глезена да се оправи. Ще трябва...

Пациентката ѝ не чу нито дума.

— Той идва право насам!

Ама че работа, каза си Лоръл и зачака реакцията на Ник.

Той влезе в кабинета на доктор Филипс и хвърли разсеян поглед към сестрата стажантка. Стори му се странно позната. Внезапно Ник се сети. Приличаше на Лоръл. Но това беше невъзможно! Вероятно му се привиждаше. През последните двадесет и четири часа беше мислил за новата си съседка почти непрекъснато, без да може да си обясни причината за това.

— Извинете, казаха ми, че аз съм следващият за преглед.

Лоръл се обърна с професионална усмивка.

— Ще ви прегледам веднага, щом свърша с пациентката, господин Макгроу.

Ник направи опит да придаде на лицето си по-спокойно изражение. Той си спомни за надутото си поведение край басейна и сети как се изчервява. Сигурно е изглеждал като истински идиот, когато обясняваше на тази жена как се изследва съдържанието на хлор във водата.

— Значи доктор Брайтън? Това наистина е изненада.

— Нали? — съгласи се тя и усмивката ѝ колебливо трепна.

— Продължавайте, докторе. Аз ще седна тук и тихо ще ви наблюдавам.

— Ако искате можете да изчакате отвън. Там има медицински списания. Вероятно са стари, но...

Лоръл знаеше, че говори колкото да печели време. Погледът на Ник я изнервяше.

— Изчел съм ги всичките, Лоръл. Не ми обръщай внимание, ще бъда толкова кротък, че изобщо няма да усетиш присъствието ми.

Как не, ядоса се Лоръл и се обърна към Джени Далтън. Погледът му се впи в гърба ѝ. Осъзна, че продължава да мисли за него. Не пропусна да забележи колко нежно произнесе името ѝ, изглежда, че фамилиарното му отношение направи впечатление не само на нея. Пациентката ѝ любопитно местеше поглед от единия към другия. Лоръл се опита да се съвземе и заговори:

— Трябва да сте наясно, че лекарите, които сами не спортуват, се отнасят към контузиите извънредно предпазливо. А истината е, че повечето наранявания могат да се излекуват по-бързо чрез самолечение и умерена двигателна активност. Следващият път, когато се появи подобен проблем, веднага наложете мястото с лед. Лед, компрес и повдигане на навехнатия крак.

— Не искате да ми кажете, че съм дошла твърде късно, нали?

— Разбира се, че не. Но трябва да действате по-разумно, какво разстояние обикновено пробягвате на ден?

— Десет километра.

Лоръл замислено захапа края на химикала си, после започна пише рецепта.

— Ето какво ви предлагам. Ще започнете с тичане и ходене. Три километра на ден. Първо ходете бързо, за да се отпуснете, след това леко тичайте до момента, в който започнете да усещате болка. Тогава отново тръгнете и вървете, докато болката изчезне. После сменете

ходенето с леко бягане. Но запомнете: ключът е в постепенното възстановяване. Опитайте се да си правите самомасаж и ако усетите, че помага, продължете системно да го прилагате. В никакъв случай не увеличавайте натоварването, докато глезенът ви не се възстанови напълно. Всичко ли е ясно?

— Разбира се. Сигурна съм, че ще мога да изпълня предписанията ви. Благодаря много, доктор Брайтън. — Жената се обърна към Ник Макгроу. — Ще дадете ли автограф за децата ми?

В първия момент Ник не я чу. Той унесено наблюдаваше Лоръл. Пълните ѝ розови устни направо го влудяваха. Усети, че го обзема желание да опита вкуса им. Думите на пациентката достигнаха до него със закъснение и Ник автоматично повтори:

— Деца? Нима имате деца? — Вече беше възвърнал самообладанието си и беше наясно какво искат от него.

Лоръл реши, че това беше изпитаният номер на Ник. И като видя как широко се усмихна жената, призна, че действа почти безотказно.

— Имам две деца... Но, разбира се, се омъжих твърде млада — веднага след като завърших института.

— Не вярвам да сте се променили оттогава. Бягането очевидно ви се отразява чудесно.

Ник я гледаше с престорен възторг и Лоръл се учуди колко лесно се справя в подобни ситуации. С тези блестящи зелени очи и опустошителна усмивка, Ник Макгроу със сигурност нямаше проблеми с жените.

Той пое листа, който му поднесе Джени Далтън и погледна към Лоръл.

— Бихте ли ми услужили с химикалката си, докторе?

Тя му я подаде. Пръстите им за миг се докоснаха и сякаш през тях премина искра. Лоръл трепна и се отдръпна. В очите на Ник се появи пламък и тя разбра, че и той е усетил същото.

— Статично електричество — промърмори Лоръл.

— Разбира се — незабавно се съгласи Ник и отново се обърна към пациентката. — Как се казват децата ви?

— Райън и Меган.

— Чудесни ирландски имена. Обичат ли ръгби?

— Те обожават „Сандърбърдс“. И, разбира се, смятат, че сте най-добрият защитник в цялата футболна лига.

— Чудесно е, че все още имам почитатели — каза с тъжна ирония той.

— О! Аз също ви намирам за чудесен.

— Благодаря. — Той ѝ подаде листа.

Джени Далтън продължи:

— Аз трябва да ви благодаря, Ник. Вие наистина сте късметлия. Имате страхотен лекар!

— Винаги съм бил късметлия — отвърна замислено той.

Джени излезе от стаята на седмото небе от радост, но Ник пропусна да види триумфалното ѝ оттегляне. Погледът му бе насочен към Лоръл. Очите ѝ бяха по-големи и по-топли, отколкото му се бяха сторили вчера. И тези дълги мигли! Как не е забелязал високите ѝ деликатни скули? Ами устните?! Едва ли имаше друга лекарка с такива устни — сочни, розови и чувствени. Те караха един мъж да си мисли за неща, нямащи нищо общо с медицината. Кестенявата ѝ коса се спускаше като водопад по раменете. Ник не можеше да се начуди защо винаги е намирал червените коси за по-интересни, а русите — за по-секси.

По свой странен начин Лоръл Брайтън беше по-интересна и по-привлекателна от всички жени, които беше срещал досега. Погледът му се плъзна по колосаната ѝ бяла престилка. Колко съблазнителни изглеждаха гърдите ѝ под влажната памучна фланелка вчера...

— Ще трябва да си свалите панталоните.

Отдал се на еротични мисли, Ник изведнъж се стресна от думите ѝ.

— Какво?

— Панталоните. Не мога да прегледам коляното ви, когато сте облечен.

За пръв път от детството си насам той се почувства притеснен. Лоръл Брайтън може да беше лекар, дори много добър лекар, но беше жена. И в това беше проблемът.

— Не мога ли да ползвам отделна стая за прегледи? — попита той.

— В момента всички са заети.

— Бен Филипс винаги ме преглеждаше в отделна стая. — Ник кръстоса ръце на гърдите си.

— Може би защото никога не сте го посещавал в понеделник след тридневни празници. Хайде, Макгроу, разчитам на малко съдействие от ваша страна.

— Не съм свикнал да се събличам пред непознати жени.

Лоръл погледна яките рамене, широките гърди и стегнатото му тяло. Въпреки, че вече наближаваше края на спортната си кариера, Ник беше в превъзходна физическа форма.

— Мисля, че проявявате излишна скромност, Макгроу. Бях останала с впечатлението, че сте правили това повече пъти, от колкото някой от нас би се осмелил да допусне. Щом един мъж може да се снима гол в „Плейгърл“, не би трябвало да е толкова срамежлив... Е, ще се съблечете ли сам, или да ви помогна?

Той смръщи лице.

— Не бях гол.

Тя махна с ръка.

— Полу, ако съди по снимките. Панталоните, хайде!

— Няма да ги сваля, докато не сложите паравана.

— О, господи! — въздъхна Лоръл и се отпрати към сгънатия параван. Не можеше да си обясни как е прекарал години наред в общи съблекални, след като беше толкова стеснителен.

— Ето! Сега ще се съблечете ли?

— Готов съм — чу се след малко гласът му.

Лоръл влезе при него. Той седеше на края на леглото за прегледи. Погледът ѝ се спря на виолетовите белези, пресичащи коленете му. Беше виждала колене в подобно критично състояние и преди, но никога не беше изпитвала такава пронизваща болка, както в момента.

— Много ли зле изглеждат?

— Не може да се каже, че са прелестни. — Поклати глава тя. — Струваше ли си всичко това?

— Кое?

Лоръл кимна по посока на краката му.

— Операциите, болката, всичко. Наистина ли си струваше? Само за да играете още един сезон?

— Идеята за тези мъчения не беше моя. Месеци наред се съпротивлявах.

Лоръл изпита странното чувство, че за Ник е важно тя да узнае това. Защо ли го бе грижа какво ще си помисли?

— Наистина не е моя работа. Беше непрофесионално да повдигам въпроса. Съжалявам.

Той не искаше да смени темата. Не му харесваше неодобрението, което от време на време се изписваше върху лицето ѝ. Лоръл трябваше да разбере, че причина за поведението му през изминалата година беше отчаянието. Снимките в списанието, празненствата, целият му неразумен начин на живот — всичко беше така сложно, че той самият не беше сигурен дали го разбира.

— Моят мениджър твърди, че след като ще бъде цяла година извън строя, ще се наложи да поддържаме по някакъв начин интереса на публиката. Това поне е по-добре, отколкото вестници да се напълнят със статии, описващи ме като изхвърлено на брега мъртво водорасло.

Лоръл осъзна, че поведението ѝ трудно може да се нарече професионално.

— На снимките в списанието тялото ти не приличаше на изхвърлено водорасло.

Погледът му не се откъсваше от нейния.

— Значи си ме виждала?

— Нима има някой, който да не те е виждал?

— Така казва и моят мениджър. Поне хареса ли ти физиката ми?

— Все още си те бива, Макгроу, все още.

Усмивка озари лицето ѝ и му придаде изключителна привлекателност. Ник изпита внезапен порив да я целуне и се запита какво ли ще стане с доктор Брайтън, ако вземе в прегръдките си прекрасната Лоръл и покрие предизвикателните ѝ устни с целувки.

Лоръл се почувства като в капан. Женският инстинкт ѝ подсказваше, че Ник има намерение да я целуне.

— Недей — прошепна тя.

— Защо?

— Аз съм твоят лекар.

— Но си и чудесна жена, Лоръл!

За миг тя се поколеба, сякаш пленена от жадния му поглед. Тогава чувството за хумор я спаси.

— Благодаря, Макгроу. Мисля, че ще приема комплимента, независимо от това колко пъти си го използвал днес.

— Лоръл...

— Не усложнявай нещата, Ник.

Господи, какво ли не би дал, за да опита поне веднъж вкуса тези устни!

— Малко е късно за такъв съвет, Лоръл. Трябва да разбереш колко силно те желая...

— Ти може и да ме желаеш, но се нуждаеш от мен като лекар — промълви тя след дълго мълчание.

Добре, помисли си Ник. Нека играта да продължи по нейните правила. Засега. Той обичаше предизвикателствата, а нещо му подсказваше, че Лоръл Брайтън е едно от тях. В края на краищата, щеше да я има. В това Ник не се съмняваше.

Той сложи ръце върху бедрата си.

— Е, добре. Каква е диагнозата ти?

Лоръл потисна вълнението си.

— Виждала съм да застрелват расови коне за много по-дребни неща.

— Аз просто смятам да играя ръгби, доктор Брайтън, а не да участвам в конни надбягвания.

Тя въздъхна.

— Според здравния ти картон последната операция е била преди по-малко от година. За нещастие, скъсаните сухожилия са най-лошата контузия, която един атлет би могъл да получи. Зная, че доктор Филипс ти е препоръчал да се откажеш от ръгбито поне за година, но дори година и половина не е достатъчен период за възстановяване. Трябва да проявиш малко търпение.

Ник въздъхна.

— Нямам толкова време. Виж какво, Лоръл... Нали мога да те наричам така? Намирам, че е малко престорено след вчера да те наричам доктор Брайтън.

— Да не би да искаш да кажеш, че за теб е необичайна практика да хвърляш лекарите си във водата?

— Да, така е.

— Какво облекчение! — Лоръл започна да записва нещо в картоната му.

— Разбира се, те обикновено не си го просят.

Химикалката й спря по средата на изречението. Лоръл вдигна поглед. Зелените му очи се смееха.

— Бях изморена и целият свят ми беше крив. А и ти не ме посрещна с разтворени обятия в знак на добросъседство.

— Хей, а чие пиано в чия нова кола се бутна?

— А чие куче чия котка подгони?

Очите им се срещнаха и Ник вдигна рамене.

— Този спор ми изглежда познат.

— Прав си. Нека да престанем. Би било добре да прекараш половин-един час в тангенторната вана. Бих искала да направя някои изследвания, но, за съжаление, има километрична опашка, така че ще ги отложим за следващия път.

Той с облекчение се надигна.

— Вече ми е ясно — каниш се да експериментираш с тялото ми за свое собствено удоволствие. Всички жени си приличат.

— Ако предстои някакъв експеримент с тялото ти, той ще бъде от строго медицинско естество, Макгроу.

Ник потърка с пръсти брадата си. Лоръл все повече го заинтригуваше.

— Това сигурно ли е?

Тя кимна, без да откъсва поглед от неговия.

— Абсолютно сигурно.

Ник се надигна, за да хване ръката ѝ, но разумът надделя, той се спря и повдигна рамене.

— Така е по-добре за мен. Просто не искам да съжаляваш, когато разбереш какво си изпуснала.

— Все някак ще го преживея. Знаеш къде е стаята за терапия. Ще се заема с теб веднага, след като се обадя до училището на Дани.

— Да няма някакви проблеми?

— Не. Просто ще им кажа, че ще мина да го прибера малко по-късно. Училището е частно и в таксата се включва гледането децата след часовете. Не бих искала дете на възрастта на Дани да прекарва у дома само целия следобед.

— Но за него не е добре и да стои цял ден в училището. Като бях на неговата възраст, едва дочаквах края на часовете, за да се измъкна.

— Изглежда майка ти не е работела.

— Разбира се, че работеше. Вкъщи. Грижеше се за нас, децата, готвеше, чистеше — и въобще, вършеше всичко, което върши една добра майка.

Лоръл улови сарказма в гласа му и войнствено кръстоса ръце на гърдите си. С какво право този човек я съдеше? От известно време насам тя се справяше чудесно и сама. Правеше всичко, за да бъде едновременно и баща, и майка за Дани, а освен това изкарваше и прехраната на семейството.

— Не че намирам решението си за идеално, но поне засега не мога да открия по-приемлив вариант. Така че защо не ми спестиш всички приказки от рода на „Един баща знае най-добре“?

Ник се изненада. Лоръл не беше толкова твърда, колкото си мислеше.

— Права си, това не е моя работа. Просто се осмелих да допусна, че никак не ти е леко — нова къща, нова работа, Дани в ново училище... Твърде много е за една жена.

Лоръл горчиво се усмихна:

— Прекалено много е за сам човек, независимо дали е жена или мъж. Но напоследък не съм срещала добронамерени хора, които горят от желание да ми помогнат.

— Тогава аз се наемам да го сторя.

— Наемаш се? С какво? — Лоръл изтръпна. Беше му дала възможност отново да започне играта. Но Ник не се възползва от предоставеното му предимство и отвърна:

— След като изляза оттук, отивам на тренировки. Защо да не взема Дани на стадиона с мен?

— Шегуваш се!

— Ни най-малко. Не мислиш ли, че ще му хареса?

— Знаеш, че ще бъде във възторг. Но не съм сигурна дали аз го одобрявам...

— Страхуваш се от усложнения. Не искаш да се обвързваш със съседите — цитира той думите ѝ.

Лоръл кимна. Знаеше, че ако заговори, гласът ѝ ще я издаде. Все още не можеше да повярва, че Ник си предлага услугите от чиста любезност. В това сигурно се криеше някаква клопка.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че това ще бъде добре дошло за мен?

— В какъв смисъл?

— Нуждая се от морална подкрепа. Въпреки, че Дани е привърженик на „Сийхокс“, обзалагам се, че ще прояви внимание към

съседа си. Лоръл, тази година е свързана с промени и за двама ни. Защо да не видим какво ще излезе, ако се опитаме да бъдем приятели? Сега е моментът да ме използваш. Знам, че и аз ще се чувствам по-добре, ако до мен има някой.

Беше сигурен, че Лоръл ще се изненада от думите му. Тя смутено отмести поглед.

— Не смятам, че идеята е добра.

— Страхуваш ли се?

Закачливият му тон я ядоса.

— Разбира се, че не.

— Ако не се страхуваш, не виждам какво можеш да имаш против едно обикновено приятелство по съседски.

Лоръл почувства, че той си играе с нея. Женският инстинкт ѝ подсказваше, че е Ник Макгроу не може да се завърже обикновено приятелство. Но една интимна връзка с него щеше да бъде бурна, краткотрайна и изцяло несъвместима с нейните принципи. Все пак биха могли да се споразумеят по въпроса за едно неангажиращо приятелство. Лоръл беше сигурна, че Ник щеше да помогне на Дани да преодолее кризата от преместването. Тя бавно кимна и двамата разбраха, че са сключили мълчаливо споразумение.

— Предупреждавам те, създаваш си допълнителни главоболия. Все пак приеми сърдечните благодарности на една майка — каза Лоръл и протегна ръка.

Когато дребната ѝ длан се скри в неговата, Ник усети странно удоволствие. Не искаше да пуска ръката ѝ толкова бързо, затова я поднесе към устните си.

— Какъв приятен аромат! „Шанел“?!

Лоръл изтегли ръката си. Явно беше, че току-що сключеното примирие, ще бъде най-краткото на света.

— Хлороформ. И не забравяй, че разговаряме само като приятели, Макгроу.

Ник се усмихна лъчезарно.

— Да, като приятели — потвърди той и махна с ръка за довиждане. После се насочи към салона за терапия, напълно забравил, че е полуоблечен.

— О, Лоръл!

Тя се обърна и го погледна. Той стоеше съвсем спокойно в центъра на стаята. Изведнъж ѝ стана ясно защо Ник толкова настояваше за паравана. Той определено беше специалист по психоманипулациите. Лоръл застана нащрек.

— Да?

Ник вдигна вежди по отвратително похотлив начин.

— Ще приготвя нещо за вечеря и когато се прибереш у дома, можеш да се държиш толкова приятелски, колкото пожелаеш.

Той ѝ намигна и изчезна през вратата, преди Лоръл да успее реагира. Последвалият смях ѝ подсказа, че представлението явно се бе харесало на многобройните зрители в чакалнята. На всички, с изключение на доктор Адамс. Той стоеше и я наблюдаваше с открито неодобрение.

Лоръл се опита да запази присъствие на духа. Денят наистина и се стори невероятно дълъг, а вечерта се очертаваше още по-тежка.

ТРЕТА ГЛАВА

Лоръл продължи да работи без почивка.

— Мразя тридневните празници! — мърмореше тя, докато приготвяше обездвижваща превръзка за младеж със скъсан лигамент в коляното.

— След тях винаги е най-зле — съгласи се Тони Лий, без да откъсва поглед от една рентгенова снимка. — Какво мислиш за това тук?

Лоръл изви очи към осветеното табло. Случаят беше ясен.

— Обикновено счупване.

— Това ѝ е за трети път тази година. Пациентката е на тридесет и две години и през последните три години не е имала менструален цикъл. Мисля си дали да не я запиша за томографа.

Лоръл се замисли. Компютърният аксиален томографичен скенер установяваше плътността на костите, но в конкретния случай това не беше необходимо.

— Защо първо не провериш до каква степен организмът ѝ абсорбира калция? — предложи тя.

— Ако жената страда от остеопорозис в резултат на атлетическа аменорея, предложеният от доктор Лий метод е правилен — прозвуча гласът на доктор Адамс.

Лоръл реши да не спори с началника си. Тя придаде на гласа си нужната сериозност и отговори:

— В докладите, публикувани напоследък, жените бегачки с гинекологични проблеми се поставят в една и съща група с жени, които страдат от аменорея по съвсем различни причини. Това е все едно да вземем група индивиди със счупени крайници и да приемем, че всички са получили счупванията си по един и същ начин.

Изражението на Матю Адамс беше непроницаемо.

— Нима искате да кажете, че доктор Лий трябва да игнорира проблема?

— Не, разбира се. Просто предлагам първо да се измери количеството калций, усвоявано от организма на пациентката. После, ако все още се нуждае от изследвания на плътността на костите, бих му препоръчала вместо томографа да използва фотонния абсорбциометър. Така не само ще получи по-точни измервания, но и облъчването ще бъде по-малко.

— В случая степента на облъчване не е единственото нещо, с което трябва да се съобразяваме, доктор Брайтън — отбеляза доктор Адамс.

— Безспорно сте прав. Но все пак облъчването е по-високо от необходимото. Така се намалява възможността доктор Лий да провежда по-чести изследвания. С фотонния абсорбциометър пациентката ще получи такава доза облъчване, каквато обикновено се натрупва във всеки от нас в резултат на земните излъчвания за две седмици. Облъчването при томографа се равнява на това, което при нормални условия се натрупва в човек за година и половина. Доколкото ми е известно, доктор Париш е настоявал да се отпуснат пари, за да се закупи апарата. Напълно поддържам това негово предложение.

— Винаги ли сте толкова самоуверена, доктор Брайтън?

— Страхувам се, че е така. Но само когато имам пряко отношение към нещо. А също — и конкретни знания, с които да подкрепя това свое отношение.

— Значи все още държите да пренебрегнете факта, че жените бегачки са подложени на голяма опасност, рискувайки постоянно костната си система?

— Нищо не пренебрегвам. Просто вярвам, че данните от изследванията са изопачени от журналистите, които искат спорта да си остане чисто мъжка територия и смятат, че мястото на жените е в кухнята.

Доктор Адамс я погледна остро.

— Не мисля, че тук е най-доброто място за изнасяне на речи в защита на женските права, доктор Брайтън. Но дори и да беше, вие сте най-малко подходяща за това.

Лоръл настръхна.

— Какво точно искате да кажете?

— Имах предвид представлението, което ни изнесохте с онзи ръгбист. На работа сте едва от днес, а вече си уреждате интимни срещи с пациентите си. Това ли е причината да се насочите към спортната медицина?

— Въпросът ви е неуместен и аз не смятам да отговоря!

— Въпросът ми беше реторичен, докторе. Съвсем ясно е, че в тази област на медицината можете да срещнете повече мъже с приемливи качества, отколкото, да речем, в педиатрията или в акушер-гинекологията.

След тази последна словесна плесница доктор Адамс рязко се обърна и напусна кабинета.

— Не мога да разбера този човек!

— Нито пък аз — подкрепи я Тони. — Никога не е бил самата любезност, но чак толкова... Когато аз постъпих в клиниката, той ме попита защо не съм се насочил към акупунктурата и после ме остави на мира.

— Вероятно се е страхувал, че може да му сложиш отрова в кафето и че докато се усети, ще бъде прекалено късно.

— Сигурно! — изсмя се доволно Тони. — Чудех се как да започна, но тъй като нашият фюрер подхвана темата, ще ми кажеш ли как всъщност стоят нещата между теб и Ник Макгроу? Тази сутрин спомена нещо за среща с него.

— Споменах, че ще го използвам — поправи го Лоръл. — Срещнахме се вчера при извънредни обстоятелства.

— Има ли нещо пикантно, с което да обогатим „духовния“ живот на клиниката?

— Не, освен ако не вярваш в приказки от хиляда и една нощ. Пианото ми се блъсна в новата му кола.

— Добре, че не съм бил там. Макгроу сигурно е бил бесен.

— Хей, ами моето пиано?! — възмути се Лоръл.

Колегата ѝ кръстоса ръце и се облегна на бюрото.

— Така ли стресна и него?

— Разбира се. Това, че е звезда и че ми е съсед, не означава, че...

— Вие сте съсед?

— Да. Живеем врата до врата, но не виждам каква полза може да има от това.

— Така... Значи интригата се оформя.

Лоръл изруга тихо и се върна към работата си. Гипсът се беше втвърдил и тя трябваше да започне всичко отначало.

— Не започвай да си въобразяваш какво ли не! Между нас ма абсолютно нищо и смятам така да си остане.

— Сигурна ли си?

Въпросът беше същият, който наскоро беше задал и Ник. Лорел се зачуди дали мъжете не правят специални сбирки в общи съблекални, за да репетират отделни изрази.

— Напълно... Защо?

Тони смъкна рентгеновата снимка от таблото и я пхна в една голяма бяла папка.

— Защото не е много трудно да се разбере, че Ник Макгроу е на съвсем различно мнение по този въпрос — усмихна се той и тръгна към вратата.

Лоръл спря колата пред къщата си. Беше изтощена. Тя хвърли бърз поглед към съседния двор. Колата на Ник липсваше. Явно я бяха взели за ремонт. Пред къщата стоеше друго ферари.

— Какво имаш против американската индустрия? — попита Лоръл веднага, щом Ник отвори вратата на нейния дом.

Той я погледна озадачено.

— Няма ли да ми кажеш: „Здравей, скъпи, как мина денят ти“?

— Говорех за избора ти на превозно средство. Не знаех, че има места, откъдето можеш да си вземеш италианска спортна под наем.

— В моя случай се съгласиха да направят изключение.

— Трябва да е чудесно да можеш да получаваш всичко, каквото си поискаш.

Ник реши да не ѝ обяснява колко е далеч от истината и само безгрижно кимна.

— Как е Дани?

— Чудесно! — отвърна той и я последва. — Прочете една книжка и ми даде да разбере, че новата му учителка доста му харесва. После се състезавахме с колички и освен това топката му е подписана от всички играчи на „Сандърдс“. Докато си приказваме с теб, Дани трябва да е подредил масата край басейна. Така че си поканена на

пикник. Изобщо, синът ти прекара един чудесен ден. Ти, от своя страна, изглеждаш ужасно изморена.

Ник ѝ подаде чаша студено бяло вино.

— Благодаря — промълви Лоръл и за момент забрави колко му беше ядосана заради случая в клиниката. — Чувствам се длъжна да отбележа, че не правиш достатъчно за женското самолюбие, Макгроу. Какво стана с любезните комплименти?

— Не мислех, че могат да минат пред теб. Или греша?

Лоръл отпи от виното и погледна Ник над ръба на чашата си.

— Не зная. В момента съм толкова изморена и обезкуражена, че всяка добра дума ще ми се стори като манна небесна.

Тя се предава, помисли си Ник и пристъпи към нея. Лоръл си пое дълбоко въздух. Той се пресегна и приглади тъмната ѝ коса.

— Бих могъл да ти кажа, например, че косата ти прилича на коприна. Дали това ще задоволи твоето самолюбие, Лоръл?

— Може би — замислено каза тя. — Но само ако не го казваш на всяка срещната жена.

— Жените, които познавам, обикновено имат страшни коси.

И знаят как да играят тази игра, добави наум той.

Лоръл знаеше, че думите му принадлежат на човек, превърнал съблазняването почти в професия, но нямаше сили да се освободи от копринената паяжина, която ги обгръщаше.

— Страшни коси? — преглътна с мъка тя.

Ник хвана няколко разбъркани кичура от лъскавата ѝ кестенява коса и ги остави да се плъзнат между пръстите му.

— Точно така. Нали си виждала такива? И ужасно остри. Могат да избодат очите на човек, ако не внимава.

— О, да — прошепна Лоръл.

Ник се ядоса на колебанието, което го обзе. Беше всял смут в мислите и чувствата ѝ, но не допускаше, че тя може да направи същото с неговите. Лоръл Брайтън наистина се оказа предизвикателство.

Внезапен шум отвън ги върна към действителността.

— Господи, съвсем бях забравила за Дани!

— Не се притеснявай. Той чудесно се забавлява.

— Няма ли най-после да уточниш мнението си, Макгроу? Днес следобед поставяше майчинските ми способности под въпрос, а сега ми казваш да не се притеснявам!

Ник промърмори някакво проклятие и тръгна след нея към басейна. Дани беше взел метлата и събираше на купчина пръснатите по земята стъкла. Той вдигна поглед, видя срещу себе си двамата възрастни и пребледня.

— Мамо, каната просто се изплъзна от ръцете ми! С Ник правихме малко лимонада и аз исках да я сипя в нещо наистина специално. За да отпразнуваме първият ти работен ден. Обещавам, че ще купя друга кана. След училище ще подрязвам ливади и ще спестя пари.

Сърцето на Лоръл се сви. Тя притегли Дани към себе си и окуражаващо му се усмихна.

— Това беше една обикновена кана, момчето ми. Пък и наоколо няма ливади.

— Тогава ще продавам вестници. Или ще мия коли, или нещо такова... Не се притеснявай, ще събера пари.

Лоръл издърпа метлата от ръцете му.

— Хей, дете, току-що разбрах, че си ми направил услуга, като ме отърва от тази кана!

— Но това наистина беше най-хубавата ти кана, мамо! Винаги си я имала! Дори преди аз да се появя на бял свят.

— Това беше сватбеният ми подарък от баба ти Брайтън — сухо осведоми Лоръл сина си.

При спомена за старицата Дани смръщи вежди. Лоръл се засмя и разроши косата му.

— Такива са и моите чувства. Мисля, че трябваше да я дам на Аманда като сватбен подарък. Тя щеше да я хареса.

Лоръл разбра, че е направила тактическа грешка. Не трябва ме да споменава името на втората жена на Джефри.

— Аз харесвам Аманда, мамо — отвърна Дани.

— Аз също — излъга тя. Не искаше да принуждава детето си заема страна. — Просто исках да кажа, че Аманда има повече време да се грижи за сребро и кристал.

Дани доверчиво я погледна и възкликна:

— Имам страхотна идея, мамо! Когато се върна вкъщи за Коледа, можеш да изпратиш по мен всички излишни неща.

Лоръл усети, че Ник внимателно я наблюдава. Тя коленичи и започна да събира по-едрите парчета кристал, за да прикрие

смущението си.

Откакто беше открила, че не може да има деца, Аманда искаше да вземат Дани. Джефри не беше завел дело за оспорване на родителските права и Лоръл подозираше, че двамата с Аманда кроят планове да спечелят Дани. Сигурно при посещението му за Коледа щяха да направят всичко възможно да го убедят, че при тях той ще бъде по-щастлив.

Лоръл преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ и се насили гласът ѝ да прозвучи естествено.

— Това наистина е добра идея, Дани. Дали е останала още от лимонадата? Защо този път не напълниш пластмасовата кана?

Когато Дани изчезна в къщата, Лоръл извърна поглед, за да скрие от Ник напираниците в очите ѝ сълзи.

— У дома — промълви на себе си тя. — Той все още смята, че неговият дом е в Сиатъл!

Ник разбираше, че едва ли носталгията на Дани по дома е единствената причина Лоръл да се чувства наранена. Не знаеше от колко ли време беше разведена. Дали съпругът ѝ не беше я напуснал заради споменатата Аманда? Или Лоръл все още беше влюбена в него? Дали не е пристигнала във Финикс, за да избяга от спомените си? При тази мисъл Ник усети странно чувство на ревност. Той приближи и я прегърна.

— Хей, това е напълно естествено. Детето е прекарало целия си живот там. Изчакай да мине малко време, Лоръл.

Тя избърса сълзите си.

— Всичко това ми е известно... По дяволите! Сигурно ме мислиш за пълна идиотка.

— Не. Просто разбирам, че си смъртно засегната. Само почакай да получиш известната бързодействаща секретна формула на „доктор“ Макгроу за отпаднали тела и болни кости! Гарантирам ти, че ще излекува всички болести, които се осмеляват да нападнат и тормозят прекрасните лекарки.

Лоръл се разсмя.

— Направо ме е страх да си поискам от това лекарство.

— Обичате ли чревоугодническата италианска кухня, милейди?

— Не се шегувай!

— Разбира се, че не се шегувам.

В този миг се появи Дани.

— Ник, трябва ми двадесет долара. Пристигна момчето с пиците.

Лоръл вдигна вежди. Ник бръкна в задния си джоб и измъкна портфейл.

— Не се отдавай на скрупули, Лоръл. Когато става въпрос за приятели, парите не са от значение — той се засмя и фамилиарно разроши косите й. — Събуйте си обувките и се разположете удобно, доктор Брайтън! Вечерята е сервирана.

Вечерята премина спокойно и приятно. Дани разказваше как минал денят му и спираше само за да си поеме дъх.

— Да беше видяла как бягаше Ник след мелето, мамо!

Лоръл спря да дъвче.

— Откога защитниците участват в мелета?

Ник сви рамене.

— Откакто Кар стана треньор, щастливите дни, когато черната фланелка на защитника казваше: „Не ритайте това бедно момче“, отдавна са отминали.

— Коляното ти не може да понесе толкова много удари! Престъпление е, че собственият ти треньор разрешава подобно безотговорно поведение. И даже го поощрява!

Ник махна с ръка, хвърляйки бърз поглед към Дани, който следеше разговора с жив интерес.

— Не се тревожи. Все още мога да издържа на няколко ритника, нали, приятел?

Дани енергично кимна. Устата му беше пълна е пица. Лоръл разбра, че й предстои сериозен разговор с Ник.

Когато синът й отиде в съседния двор, за да занесе пица на Рауди, Лоръл снижи глас:

— Не разрешавам това!

Ник мрачно се усмихна.

— А какво според теб трябва да направя? Може би да занеса на треньора бележка от съседката си?

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Не, от лекуващия си лекар. Съществува опасност контузията ти да се превърне в постоянно състояние, Ник Макгроу. Не мога да повярвам, че така глупаво ще поемеш този риск.

— Аз трябва да играя, Лоръл! И затова ще се примиря с всичко, което Кар ме кара да върша. Той ми даде да разбера, че макар аз да съм звездата, конците дърпа треньорът. Това ли е най-добрият начин да разговаряш с бедния си наранен пациент, доктор Брайтън? Само не ми казвай, че в медицинския институт са ви научили на такъв език.

— Никак не е забавно! — прекъсна го тя.

— Никога не съм твърдял, че е.

Ник стана от стола и закричи нагоре-надолу. Лоръл с изненада забеляза, че той леко накуцва. Това се беше изплъзнало от погледа ѝ при сутрешния преглед.

— Няма ли да седнеш най-после?

Ник се отпусна на шезлонга. Сключи пръсти и ги постави зад главата си. После затвори очи и потъна в мълчание. Лоръл внимателно го погледна. По лицето му забеляза следи от умора. За първи път ѝ хрумна, че той също би могъл да е изморен като нея.

И дори повече, каза си тя и си представи жестоката тренировка, която беше изтърпял. Лоръл бавно приближи до шезлонга и седна до Ник.

— Имам една идея. Какво ще кажеш да ти дам бележка и да отидеш да си легнеш? Беше егоистично да те оставя да се грижиш за Дани, за вечерята...

Очите му останаха затворени.

— Беше само пица — подхвърли той.

Лоръл се засмя.

— Но наистина ми приличаше на италианска храна за кулилари, Макгроу. Толкова бях изгладняла, че можех да я изям направо с кутията, в която пристигна.

Ник отвори очи и се засмя. Погледите им се срещнаха и той усети, че умората му отстъпва място на познатото нарастващо желание.

— Кой предлага тази бележка, Лоръл? Доктор Брайтън или нейното чудесно изменчиво его?

— Съжалявам, че ще ви разочаровам, господин Футболна Звезда, но предложението идва от доктор Брайтън.

Ник прокара пръст по ръката ѝ.

— Зная защо правиш това, Лоръл.

— Кое?

— Зная защo толкова се грижиш за мен.

— Аз съм твой лекар — колебливо отвърна тя.

— Това е вярно. Но има още една причина, която ти не искаш да признаеш.

— Наистина ли? — гласът ѝ издайнически трепна.

— Разбира се. Предстои ти да разопаковаш всичките тези кашони и имаш нужда от помощ. Само че аз няма да ти бъда от полза, ако се мотая край теб на патерици, нали?

Този път Лоръл не се усмихна.

— Ако не внимаваш, можеш да свършиш далеч по-зле.

Ник поклати русата си глава.

— Лоръл, Лоръл. Нали ти казах да не се притесняваш за това?

— Ник...

— А сега тихо! Не искам да лиша от илюзии този, който вероятно ще бъде моят последен почитател.

Той хвърли поглед към Дани, който вече се връщаше. Лоръл преглътна напирещите на езика ѝ гневни думи, но се зарече да не оставя нещата така.

Лицето на Дани грееше в широка усмивка.

— Рауди е страхотно куче, Ник!

— И аз така мисля. Но сега, когато отново съм на работа, той се чувства ужасно самотен. Това старо тяло вече не е толкова пъргаво, колкото преди. Особено след напрегната тренировка. Рауди има нужда от някой по-млад, който да си играе с него, да плува и въобще — да прекарва известно време с него всяка вечер. Не познаваш ли човек, който би се заел с това?

— Аз ще се заема!

— Разбира се, ще ти плащам — подхвърли Ник.

— Чу ли, мамо?!

— Чух. Но ти няма да вземеш пари заради, това, че ще си играеш с кучето на Ник, Даниъл Брайтън! Така че престани да гледаш толкова алчно!

— Той няма да си играе, Лоръл, а ще обучава Рауди. — Очите му светнаха дяволито. — Освен ако не смяташ, че среднощното бягане с кучето ще се отрази добре на коленете ми.

— Разбира се, че не смятам!

Ник потри ръце и доволно се усмихна.

— Тогава да сключим сделката. По долар на ден плюс всичката лимонада, която успееш да изпиеш.

— Обещавам, че няма да пропусна нито ден! — извика Дани.

Ник се засмя. Дани отново започна да говори за тренировката. Разговорът се обърна в анекдоти за мачовете, в които Ник беше участвал през цялата си спортна кариера и когато последните лъчи на слънцето оцветиха небето в пурпурно и златисто, очите на момчето започнаха да се затварят.

— Много вълнения му се събраха за един ден. Мисля, че е време да го сложа в леглото.

— Да ти помогна ли? — предложи Ник, когато Дани отпусна глава на рамото на Лоръл.

— Не, ще се справя и сама. Защо не си сипеш още малко вино. Веднага се връщам. Ще ти донеса бележката, която ти обещах.

Ник щастливо въздъхна.

— Вино, прекрасна дама и бележка — всичко в една нощ! Не съм сигурен, че ще мога да понеса цялото това щастие, Лоръл.

— Ти си кален, Макгроу. Ще оцелееш, повярвай ми.

Ник се облегна на шезлонга и се замисли. Не можеше да се каже, че се е влюбил в Лоръл от пръв поглед. И все пак беше възхитен от държанието ѝ. Знаеше колко досадно и понякога дори страшно е приспособяването към промените. Самият той го беше изпитал на собствения си гръб през изминалата година. Надяваше се, че може да спаси положението, като отново се нареди сред тримата най-добри защитници в страната. И ако беше необходимо да изтърпи всичко, което искаше от него Кар, за да излезе отново на върха, той щеше да го направи.

Ник се радваше, че Лоръл е искрено загрижена за него. Той не беше свикнал на такова нещо. Жените, които го преследваха, почти изчезнаха, когато стана ясно, че скоро няма да може да излезе на терена.

Лоръл беше различна. Ник знаеше, че тя е в състояние да вдигне страхотен скандал заради начина, по който се провеждат тренировките му. Виждаше я как се втурва на стадиона и принуждава треньора Кар да я изслуша.

— Нещо смешно ли има?

Лоръл се беше навела над него с озадачено изражение.

— Просто си мислех колко трудно ще бъде на човек да те спре, когато си наумиш нещо.

— Като например да отида и да кажа на този идиот, който си е въобразил, че е треньор, какво мисля за неговите тренировки?

— Това беше един от най-безрадостните сценарии.

— Не зная дали разбираш колко е важно за теб да се движиш бавно, Ник.

— А аз не съм сигурен, че разбираш колко е важно за мен да направя пълно завръщане този сезон.

Лоръл разбра, че той наистина смята да се изложи на опасност, но да играе. И друг път я беше обземало желание да грабне най-близкия предмет и да влее малко ум в упоритата глава на някой спортист. Тя също бягаше. Всеки ден. Но не смяташе, че в това е смисълът на живота ѝ.

Лоръл застана край басейна. Бяха включили подводното осветление и водата грееше с цвят на аквамарин. Но тя виждаше само разбитото коляно на Ник.

— Ако се надяваш на чудодейно излекуване, сбъркал си лекаря, Макгроу. По-добре се обърни към някой знахар. Аз просто нямам какво да ти предложа.

Разбира се, че имаш, прекрасна Лоръл, му се прииска да извика. Чувстваше, че ще полудее, ако не опита скоро вкуса на тези сочни мамещи устни.

Ник се облегна назад. Не си спомняше да е желал толкова силно някоя жена. Ако нещата станеха прекалено сложни, той винаги можеше да се справи. Щеше да стане, да премине през вратата в оградата и да остане завинаги от другата ѝ страна. Не съмняваше в това. Но също така беше сигурен, че няма намерение да го направи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Мисля, че решихме да бъдем приятели — каза Ник.

— Решихме да се опитаме да бъдем приятели — уточни Лоръл.

— Но явно няма да стане. Ти си прекалено твърдоглав.

— А нима ти не си?

Тя въздъхна. Изглеждаше разстроена.

— Може и да съм. Но също така съм твой лекар и ти отказваш да ме слушаш.

Ник приближи и я погледна нежно.

— Освен, че си мой лекар, ти си и очарователна жена, Лоръл.

Ник погали леко шията ѝ и спря пръсти на устните ѝ.

— Имаш красива уста. Сякаш е създадена само за целувки.

— Въобразяваш си — прошепна Лоръл и леко потръпна от допира на пръстите му.

— Не си въобразявам — възрази той. — Признай си, не си ли се питала какво ще бъде усещането от една наша целувка?

За своя изненада, Лоръл не можа да опровергае думите му.

— По-скоро обикновено любопитство.

— Нека да е така — съгласи се той. — И понеже не сме деца, не виждам причина да не задоволим това напълно естествено любопитство.

— Тъй като е просто една целувка, не вярвам от нея да възникнат никакви усложнения — прошепна тя.

Ник едва потисна възбудата си.

— Тогава ще те целуна, Лоръл — предупреди я той.

Очите ѝ блеснаха в отговор. Ник наведе лице към нейното.

Тя вдъхна дълбоко примамливия му аромат — аромат на зелена гора, топъл и някак първичен.

Не трябва да правя това, каза си тя. Не и с този мъж.

Ник не докосна тялото ѝ. Двамата стояха неподвижни, сякаш искаха да проверят колко вълнуваща може да бъде една целувка.

Той я целуна нежно и страстно. Лицето на Лоръл пламна.

- Прекрасно е — прошепна Ник.
- Наистина е прекрасно — съгласи се тя.
- Ще опитаме ли отново?

Лоръл се чувстваше като пеперуда, която лети над пламък. Знаеше, че ще се опари, но не можеше да устои на примамливия блясък в очите му.

— Любопитството ми все още не е задоволено — призна тя и го погледна с очакване.

— Предупреждавам те, че моето се разпали дори повече.

— Това е направо лудост — каза тя.

— Тогава да вземем пример от лудите. Те май знаят как да живеят.

Лоръл се озова в силните му ръце. Гърдите ѝ се изпълниха с трескав копнеж и тя отвърна на страстната му целувка. Ако това беше лудост, то тя не разбираше как е възможно хората да дават здравия разум за пример.

— Е?

Лоръл отвори очи. Гласът му я беше изтръгнал от опиянението. Ник я наблюдаваше с абсолютно спокойствие. Тя направи всичко възможно да обуздае бушуващите в гърдите си чувства. Не искаше да признае, че една обикновена целувка я беше довела до границите на безумието.

— Мога да кажа, че любопитството ми вече е задоволено. Ти целуваш страхотно, Ник, и това не ме учудва — практиката води до съвършенство!

Ник усети, как по вените му плъзна огън. Искаше да бъде с Лоръл. Искаше да гали копринената ѝ кожа, да вкуси и проучи всяка педя от съвършеното ѝ тяло. Желанието напираше у него, докато разумът му се опитваше да проумее факта, че тази жена само с целувка беше успяла да преобърне целия му живот.

— Практиката наистина много помага. Искаш ли да се упражняваме заедно?

За бога, не можеше да я остави да си отиде точно сега!

Лоръл беше възвърнала самообладанието си. Знаеше, че ако позволи това да се повтори, с нея ще бъде свършено. Тя се откъсна от силната му прегръдка и решително каза:

— Ние задоволихме любопитството си, Ник. Нека спрем до тук.

Ник изненадано я погледна. Не беше възможно да притежава такъв железен самоконтрол. Тя с положителност играеше и той трябваше да признае, че беше изключителна актриса. Налагаше се временно да отстъпи. Само така щеше да я спечели. Тя го желаше. Всичко в нея издаваше това — от нежния поглед на тъмните очи до трепета на гъвкавото ѝ тяло. Беше само въпрос на време...

— Сигурно си права. Иначе може да подшушнеш на някоя приятелка какъв невероятен любовник съм и тогава ще трябва да си сменя името и да се преместя в друг град, за да запазя спокойствието си.

— Самочувствието ти е толкова огромно, колкото и медицинският ти картон, Макгроу — засмя се Лоръл. Чувстваше облекчение, че той така лесно се съгласи с нея. Тя приближи към масата и започна да събира чашите и чиниите.

— Какво правиш?

— Трябва да вдигна масата, преди да си легна. Не си забравил, че утре съм на работа, нали?

— А моят масаж?

Лоръл разбра намека. Ник я искаше. Ако трябваше да бъде съвсем искрена, тя също го желаше. Но знаеше, че да се влюбиш в такъв мъж е много опасно. Трябваше да потисне страстта си и всичко щеше да поеме нормалния си път.

— Аз вече масажирах мъжкото ти самолюбие, като признах, че целуваш фантастично. Нека оставим тялото ти за друг път.

— Обещаваш ли?

— А ти обещаваеш ли да внимаваеш по време на тренировките?

— Обещавам да бягам надалеч всеки път, когато видя, че на пътя ми се изпречва планина от хора.

— Заклевах ли се? И че няма да се правиш на герой?

Той вдигна тържествено ръка.

— Никакъв излишен героизъм.

Лоръл въздъхна.

— Върви си, Макгроу. Ангажира ме е присъствието си доста по-дълго, отколкото мога да понеса. Дойде ми много за днес.

Ник не беше свикнал да го отблъскват. Особено пък — жени. Хората го боготворяха и задоволяваха всяко негово желание.

Жените, които познаваше, бяха ласкави и никога не го дразнеха. Той беше звезда и приемаше за естествено да се ползва с привилегировано положение.

Но Лоръл беше различна. Тя го ядосваше, караше се с него и дори го беше отпратила. В нея имаше нещо, което подтикваше Ник не само да желае тялото ѝ, но и да изпитва желание да разгадае душевността ѝ.

— Мога ли утре отново да взема Дани от училище?

— Не. Не искам да свиква да прекарва всичките си вечери с теб.

— Не съм казал нищо за вечерите. Между другото, утре имам среща — излъга Ник. — Щях да ти предложа на връщане от клиниката да минеш през стадиона да го вземеш. Тренировките ще продължат най-малко до шест часа.

Лоръл потисна разочарованието си. Беше напълно естествено в живота на този мъж да има цяла колекция жени. Не можеше да очаква нещо друго.

— Добре, съгласна съм. Но само ако си сигурен, че Дани няма да те притеснява.

— Ни най-малко. Може да не повярваш, но аз обичам децата. Дори когато са привърженици на „Сийхокс“.

Очите му се усмихваха.

— Лека нощ, Лоръл.

— Лека нощ, Ник — каза тя и му махна с ръка.

Тази вечер леглото ѝ се стори по-голямо и по-празно от когато и да било.

Вторият ден на Лоръл в клиниката мина по-спокойно. Тя скоро откри, че нещата вървят така, сякаш е тук не от два дни, а от месеци. Единствената пречка всичко да бъде идеално беше доктор Адамс. През целия ден Лоръл чувстваше ледения му поглед, който като че ли дебнеше за някоя погрешна стъпка от нейна страна.

— Изглеждаш чудесно! — възхити се Тони Лий, когато тя излезе от дамската съблекалня в края на работния ден. — Среща ли имаш?

Лоръл смутено приглади с ръка полата си.

— Не. Всъщност тази вечер ще разопаковам багажа си.

Тони дяволито се усмихна.

— Забелязвам. Винаги ли се издокарваш така, когато ти предстои някаква работа?

— Не съм се издокарала. Това са същите дрехи, с които ходя цял ден!

— Да, но не носеше висок ток.

Лоръл сви рамене.

— Обувките с равни подметки са по-удобни за работа.

— Да, разбира се. А обувките с висок ток са по-удобни, когато човек трябва да разопакова багажа си, нали? Освен това по невнимание си забравила да закопчееш горното копче на съблазнителната копринена блуза, която така коравосърдечно криеш под колосаната си престилка. Ами този аромат, който се носи от теб? Обзалагам се, че не е на антисептик.

Преди Лоръл да намери най-подходящия отговор, доктор Адамс спря до тях.

— На лов ли отивате, доктор Брайтън?

— Моля?

Стори й се, че за момент в студените му очи блесна някакъв интерес.

— Ако онзи ръгбист кълве на Бели рамене, обзалагам се, че ще хванете голям шаран тази вечер — каза той и отмина.

Лоръл съжали, че се беше постарала да изглежда добре. Не се домогваше до комплиментите на мъжете, нито пък беше обичайно за нея да се опитва да направи впечатление с външността си на точно определен мъж.

— Но това е ужасно!

— Разбира се, че не е. Ако не бях щастливо задомен, щях да си въобразя, че си си направила целия този труд заради мен.

— Ти ли ще заключиш или аз? — смени Лоръл темата.

Доктор Лий пъкна ръце в джобовете си.

— Върви, Лоръл. Аз ще се погрижа за всичко. Желая ти прекрасна вечер! — Тя строго го погледна и той побърза да уточни: — С разопаковането на багажа ти.

Нервността на Лоръл нарасна още повече по пътя към стадиона. Дали Ник щеше да разбере, че е направила опит да изглежда по-привлекателна заради него?

Разбира се, че ще разбере, каза си тя. Дори Адамс беше забелязал! Лоръл смръщи вежди, въздъхна и натисна газта.

Зърна Дани отдалеч и се запъти към него. Зад гърба ѝ се чува възхитени подсвирквания. Лоръл продължи напред, без да се обръща, но призна, че ѝ стана приятно.

Малкото зрители, присъстващи на тренировката зашумяха и тя спря, за да погледа какво става на терена. Изненада се, че тренировката протича на пълни обороти. Ник пое топката, но нямаше време да се обърне и да я подаде — веднага изчезна под лавина от тела. Наблюдаващите изръкопляскаха. Лоръл притисна пръсти към устните си и едва си наложи да не изтича на терена.

Ник се надигна. Сред редиците премина разочарован шепот — очевидно нямаше наранявания. Но Лоръл знаеше, че дори да измъкне невредим от тази тренировка, със сигурност щеше да пострада при някоя от следващите.

— Не беше ли това един чудесен опит да му се отнеме топката, треньоре?

Лоръл рязко се обърна. Към ниския набит треньор беше насочена телевизионна камера. Той побутна шапката на главата си и отговори с груб глас:

— Ръгбито е тежка игра. В нея няма място за перковци.

— Нима наричате Ник Макгроу перко? — недоверчиво попита спортният журналист.

— Вижте какво, в тази игра болката е нещо, с което играчът трябва да се примири. Аз не съм лекар. Щом Макгроу казва, че е готов да играе, това означава, че е готов да бъде ритан. Всеки играч знае, че ще отнесе определен брой удари, а който не е съгласен, по-добре да се разкара от стадиона. Това е ръгбито. От тези момчета ще направя шампиони дори ако трябва да мина през труповете на някои от тях.

Лоръл усети как яростта ѝ се надига. Този човек беше абсолютна заплаха и тя имаше намерение да му го каже. По телевизията, ако беше възможно. Някой я дръпна за ръкава и осуети намерението ѝ.

— Здравей, мамо. Нали е страхотно?

— Престъпление е — отвърна високо Лоръл с надеждата думите ѝ да достигнат до микрофона. Погледът ѝ се сблъска с разярения поглед на Кар. Спортният журналист любопитно се обърна, за да види кой се намесва в записа на неговото интервю.

— Мамо, нека да останем още малко! Вече свършват.

— Добре, само че съвсем малко. В къщи ни чака работа.

— Благодаря ти, мамо. Много си добра!

На лицето му се появи усмивка и Лоръл се помоли Дани да се сети за това, когато се върне, при баща си за Коледа.

Последните тридесет минути бяха мъчителни за нея. Играта беше станала още по-ожесточена. Накрая треньорът накара играчите да направят няколко спринта и ги освободи. Отборът пое към душовете. Ник се насочи към Лоръл, въртейки златистия шлем в ръцете си.

— Добре ли си? — разтревожено попита тя.

Ник сви рамене и разроши косата на Дани.

— Просто една лека, приятна работа на чист въздух. Между другото изглеждате чудесно, доктор Брайтън. И не ми казвай, че миризмата, която се носи от теб е на антисептик.

Развеселеният му поглед се спря настойчиво върху копринената ѝ блуза, сякаш се надяваше да види перленонежната кожа под нея.

Тя усети познатото привличане помежду им и почувства облекчение, когато Дани наруши неловкото мълчание.

— Мога ли утре отново да дойда, мамо?

— Не знам...

— Аз нямам нищо против, Лоръл — намеси се Ник.

— Ще поговорим за това като се приберем у дома, Дани. — Лоръл го хвана за ръка и кимна на Ник. — Мисля, че ще е по-добре да наложиш рамото си с лед. Изглежда си го ударил, когато те събориха последния път.

— Добре, ще го направя. — Искаше му се да я задържи още малко. — Да ви изпратя ли до колата?

— Не, по-добре да се изкъпеш и да се преоблечеш. Ако не побързаш, може да закъснееш за срещата си.

Тя се отдалечи с решителна крачка. Ник усети непреодолимо желание да я спре.

ПЕТА ГЛАВА

Лоръл напразно се опитваше да не мисли за Ник и за неговата среща. С напредването на вечерта въображението ѝ така се развихри, че тя с мъка се застави да се залови с някаква полезна работа. Къщата беше пълна с кутии. Лоръл реши да започне от кухнята. Докато разопаковаше и подреждаше багажа си, тя се закле, че на следващия ден ще купи истинска пълноценна храна. Дани с удоволствие би ял сандвичи до края на живота си, но Лоръл се чувстваше виновна, че не му осигурява достатъчно разнообразно и качествено ядене.

Към полунощ беше изпразнила всички кашони в кухнята, столовата и дневната. Дани отдавна спеше. Лоръл тръгна към банята да си вземе душ. Тя загърна влажното си тяло е пухкавата хавлия и потръпна, като си представи допира на силните ръце на Ник. Какво ли правеше сега? Мъчителните мисли отново се върнаха. Тя пусна хавлията на пода, погледна голото си тяло в огледалото и тихо прошепна:

— Прекалено си слаба за него.

Гърдите ѝ бяха стегнати и предизвикателно изправени. Тя обхвана тънката си талия и прокара ръце по дългите си бедра. Вярно, че в джинси изглеждаше по-младежки привлекателна. Само че форми като нейните едва ли биха възбудили еротичните фантазии на мъж като Ник, който вероятно разполагаше с готов харем.

— А може пък да си пада по хубави глезени — каза си Лоръл. После рязко дръпна късата синя роба от закачалката на вратата и излезе с твърда стъпка от банята. С раздражение установи, че още не ѝ се спи. Реши да си направи чаша какао. То може би щеше да ѝ помогне против безсънието. Лоръл не можа да се въздържи да не погледне през прозореца на кухнята. Дали Ник си беше вкъщи? Дали беше сам?

Реши да си спести по-нататъшни терзания. Отмести погледа си към млякото, което вече завираше на котлона. В следващия миг откъм кухненската врата се разнесе тихо почукване. Лоръл отвори и застина на мястото си от изненада.

— Ник!

— Здравсти. Видях, че свети и реших да се отбия.

Той се облегна на рамката на вратата и се засмя, сякаш не виждаше нищо странно в това да се намъква в чужда къща толкова късно.

Ник се беше заставил да почака доста дълго. Сега дори беше доволен, че не беше избързал. Тялото на Лоръл излъчваше опияняващ аромат, от който краката му се подкосяваха. Внезапно се сети, че не бе измислил извинителна причина за късното си посещение. Не му се искаше да излезе, че единственият му мотив е бил просто да я види отново.

— Помислих си, че може да имаш нужда от помощ при разопаковането на багажа — излъга той.

Това не трябва да се превръща в навик, каза си Лоръл. Нямах да му позволи да идва при нея след всяка своя любовна среща!

— Тъкмо си лягах — обясни тя. Пръстите ѝ леко притвориха краищата на сатенената ѝ роба. Очите на Ник блеснаха. Беше отгатнал, че под робата Лоръл е гола. Ник невинно зарея поглед над рамото ѝ и извика:

— Млякото кипи!

— По дяволите! — Лоръл се спусна към печката. Бързо свали млякото и започна нервно да бърше загорелите петна.

— Остави на мен. Правя страхотно какао.

— Ти ли? Много ми е трудно да го повярвам!

— Защо?

— Не знам, просто не мога да си те представя в кухнята.

Зелените му очи блеснаха весело.

— Много хора са ме уверявали, че се справям отлично не само в кухнята, но и из цялата къща.

Последва неловка пауза. Накрая Ник каза:

— Ще ме подложиш ли на проверка?

Лоръл присви очи и още по-плътно притисна реверите си.

Усещаше ускореното биене на сърцето си и изпита глупаво притеснение да не би Ник също да го чуе.

— Ще обсъждаме какаото тук, нали?

— Разбира се — спокойно отвърна той и смръщи вежди при вида на топлата шоколадова смес в чашата на Лоръл. После зарови из

шкафа и започна да вади продуктите.

— Така. Имаме какао, захар, канела, сол и малко ванилия. Ще видиш, като го опиташ, ще ти хареса.

Лоръл не се съмняваше в това. Нямахше нещо, което да не харесва в този мъж.

— Какво стана със срещата ти? Попадна ли великият Ник Макгроу на ценна находка? — заяде се тя.

— Беше бейзболна среща. Освен това никога не се целувам и след това — да ходя да го разправам наляво и надясно.

— О, ето един Казанова с принципи! Виж ти!

Той ѝ хвърли поглед през рамото си и се усмихна.

— Охо! „Езиците им бяха като змии“.

— Това от Шекспир ли е?

Лоръл винаги се чувстваше неудобно сред хора, които ръсеха мъдри цитати. Разбира се, тя не беше слабо образована, но просто не знаеше как да вмъкне в обикновен разговор например темата за структурата на ДНК.

— Не, това е от Библията. Псалми.

Ник беше зает с разбъркването на сместа и не забеляза недоверчивия ѝ поглед.

— Казанова, който цитира Библията?! Това вече е нещо уникално!

— Аз съм един на милион — весело потвърди той и се протегна към шкафа, за да вземе две керамични чаши.

— Опитай го — подаде ѝ Ник едната.

Лоръл предпазливо отпи. Какаото наистина беше добро.

— Наемам те — незабавно каза тя.

Ник весело се засмя, възседна един стол и отпусна ръце върху облегалката.

— Защо имам чувството, че макар в лабораторията да си един малък Франкенщайн, в кухнята не те бива много?

— Не си далеч от истината — призна Лоръл. — Добре, че Дани е непретенциозен. Баща му направи опит да отдаде дължимото на кулинарните ми усилия, но накрая се предаде и започна да се храни в столовата на болницата. Ако някога си опитвал от храната в институт, тогава ще добиеш представа за готварските ми способности.

— Мисля, че се подценяваш. — Погледна я топло Ник. Очите му погалиха лицето ѝ. — Сигурен съм, че си прекрасна в кухнята. И в банята. И в спалнята, и в...

— Ник! — строго го прекъсна Лоръл.

— И в изкуството да разваляш удоволствията на хората.

Усмивката му беше по мъжки предизвикателна. Лоръл се вгледа в твърдо изсечените му устни и си спомни за целувката им. По кожата ѝ плъзна гъста червенина.

— Бащата на Дани също ли е лекар? — попита Ник.

Тя утвърдително кимна.

— Спортен лекар ли е?

Лоръл горчиво се засмя.

— Това не е за Джефри.

— Да не би да се занимава с нещо по-малко почтено от лекуването на спортисти?! — Той с мъка удържа погледа си върху лицето ѝ. Краищата на робата ѝ се бяха разтворили достатъчно, за да се види част от сатененомеката ѝ кожа. Определението „Бели рамене“ напълно ѝ подхожда, каза си Ник.

— Не, Джефри се занимава със сърдечно-съдова хирургия. Той смята, че с това ще предизвика по-голямо страхопочитание у хората, отколкото ако лекува хреми или счупени крайници.

— Мисля, че го разбирам. Но лично аз се радвам, че ти си избрала спортната медицина за своя специалност.

Ник отново погледна към разтворената ѝ роба и в очите му проблеснаха изумрудени искри. Лоръл улови погледа му. Тя притвори краищата на реверите си и бързо попита:

— Как се чувстваш?

— Лоръл...

— Надявам се, че не си се изтощил много по време на срещата. Май трябваше да те предупредя да стоиш надалеч от позиции четиридесет и девет и осемдесет и седем с това разбито коляно... Виж какво, Макгроу, може работата ми да е да те сглобявам наново от съставните ти части след всеки мач, но за нараняванията, които получаваш през свободното си време лична отговорност носиш ти.

— За бога, Лоръл! Не съм дошъл тук, за да се караме.

— Тогава за какво си дошъл?

— Не знам. — Той заби поглед в чашата си. — Мисля, че исках да ти обясня за тази вечер.

— Имаш предвид срещата ли?

Ник кимна.

Тя внезапно стана и отиде до мивката. Изплакна празната си чаша и я остави. През цялото време беше с гръб към него.

— Не се притеснявай, Ник. Не си мисли, че заради снощи очаквам нещо от теб. Не помня кой беше казал: „Една птичка пролет не прави“?

— Аристотел.

Лоръл изненадано се извърна. Как ѝ се искаше да разбере този загадъчен мъж!

— Аристотел — бавно повтори тя. — Е, след като една птичка не прави пролет, то и една целувка не прави любовна история. Не се притеснявай, че може да съм те разбрала погрешно, Ник.

— Целувките миналата вечер бяха две, а не една, Лоръл. Засегнат съм, че толкова бързо си ги забравила.

Тя сякаш потъна в топлите му очи.

— Не съм ги забравила...

Ник не познаваше по-предизвикателна жена от Лоръл Брайтън. Защо не я беше срещнал преди две години?! Когато животът му все още беше идеален.

— Нито пък аз — повтори той и я привлече към себе си.

Устните му жадно се впиха в нейните. Тази целувка нямаше нищо общо с двете целувки от предната нощ. Беше изпълнен с примитивно мъжко желание, което го тласкаше извън границите на разума. Езикът му разтвори стиснатите ѝ устни.

Изненадата на Лоръл се смени с нетърпение. Копнежът ѝ по него, потискан цяла нощ, се освободи. Пръстите ѝ се впиха в раменете му. Ръцете му здраво я обвиха. Лоръл се надигна на пръсти и Ник усети, че телата им сякаш са създадени едно за друго. Той хвана колана на копринената ѝ роба и го развърза, за да почувства тялото ѝ. Знаеше, че вече не може да се спре.

Лоръл затвори очи. Нищо друго, освен дланите му, нямаше значение. Задъхваше се от удоволствие и това още повече възбуждаше Ник. Топлите му ръце бяха навсякъде и я водеха към върха на желанието. Пръстите ѝ нетърпеливо започнаха да разкопчават

копчетата на ризата му. Ник хвана ръката ѝ и я покри с целувки. Очите му я изгаряха. Пламтеше от желание да бъде докосван и Лоръл погали голите му гърди. Ник бавно и чувствено ѝ отвърна. Кожата ѝ беше мека и топла. Той зарови лице в лъскавата ѝ коса с аромат на цветя. Лоръл се притисна към него с нарастваща страст. Ник неволно изохка и тя бързо се отдръпна.

— Ти си ранен!

Разтревожените ѝ очи се спряха върху лицето му.

Ник небрежно сви рамене.

— Ръгбистите винаги са ранени. — Той отново погали раменете ѝ, окуражавайки я да забрави това така ненавременно прекъсване. — В случай, че имаш някакви въпроси, нека те уверя, че всички жизненоважни части от тялото ми са напълно в ред.

Но Лоръл се отдръпна и го изгледа с присвити очи.

— Не се шегувай с тези неща, Ник. Вчера подложих това коляно на какви ли не мъчения и ти издържа, без да трепнеш. Щом сега изохка, значи трябва да е нещо наистина много сериозно.

Пръстите ѝ започнаха внимателно да го опипват.

— Това беше просто въздишка от страст. — Направи последен опит Ник, макар да знаеше, че за тази нощ всичко беше приключило.

Лоръл продължи да го преглежда. Когато натисна ребрата му, Ник простена.

— Вдигни си ръцете — нареди тя.

— Не и преди да ми отговориш на един въпрос.

— Какво има пък сега, Макгроу?

— Приключихме ли с нежната част за тази вечер?

Беше му трудно да се концентрира, докато очите му непрекъснато се връщаха към перленонежната ѝ кожа.

Лоръл въздъхна:

— Да. Това беше лоша идея от самото начало.

— Не знам. На мен ми хареса. И то много — възрази той и стисна зъби, когато пръстите ѝ опипаха плътта му.

— На мен също. Но мисля, че задоволихме любопитството си достатъчно.

Ник рязко си пое въздух, когато Лоръл улучи болното място.

— Така си и мислех. Счупил си ребро. Щастлив си, че си се отървал само с толкова след онази ужасна тренировка. Ако не се лъжа,

беше ми обещал да не се правиш на герой.

— Повярвай ми, Лоръл. Нямах намерение да попадам в краката на онези момчета. Наистина не е много забавно.

— Не мога да разбера защо те ритат така!

Топлите ѝ кафяви очи бяха пълни с болка. Ник се изненада от начина, по който му въздейства погледа ѝ. Лоръл Брайтън му поднасяше изненада след изненада. Ала не беше сигурен, че това му харесва.

— Те искат да играят, а ако не играят по правилата на Кар, това означава да отидат на резервната скамейка.

— Понякога си мисля, че всички до един сте луди — Лоръл въздъхна. — Поне ми обещавай, че ще си сложиш предпазната жилетка за мача в неделя.

Ник беше доволен, че няма да подновят стария спор. Не искаше да обяснява колко важен беше за него този предстоящ мач. Той беше Ник Макгроу — звездата. Откакто се помнеше. Не можеше да отдели мъжа от спортиста, но дори и да можеше, не би го направил.

— Давам ти честната си дума — закле се той с ръка на сърцето. После закачливо попита: — Лоръл, сигурна ли си, че не искаш да се отдадеш на малко...

— Престани, Макгроу! Не мога да те понасям, когато започнеш да се държиш като прелъстител.

Ник се усмихна.

— Значи отговорът ти е не, така ли?

— Така.

— Тогава ще ми направите ли една услуга, доктор Брайтън?

Тя изненадано го погледна.

— Каква услуга?

Лицето на Ник изразяваше съжаление.

— Бихте ли си завързали колана? Много е трудно човек да устои на съблазънта, когато е толкова близо до нея.

Лоръл погледна надолу. В тревогата си беше забравила, че е почти гола. Тя загърна краищата на робата си и здраво стегна колана.

— Трябваше да ми кажеш по-рано.

— Хей, мислех, че вече си разбрала — не съм глупак! Защо се лишавам от такава възхитителна гледка?

Очите ѝ блеснаха застрашително.

— Непоправим си, Макгроу!

— Опитах се да ти кажа, Лоръл. Но доктор Брайтън беше толкова заета да забива садистично пръсти в бедното ми старо тяло, че не ме чу.

Ядът на Лоръл се изпари толкова бързо, колкото се беше появил. Челото ѝ се сбърчи замислено.

— Тялото ти далеч не е старо, Ник. И би могло да бъде в отлично състояние, ако просто престанеш да играеш.

Чертите на лицето му се изопнаха.

— Изобщо не си го помисляй! Това няма да стане.

— Сигурно. Ти навярно се каниш да играеш до деветдесет и девет годишна възраст, когато ще се наложи да те изнасят от игрището. Тогава ще представя на националните здравни служби всичките ти сметки за лечение.

Той зарови треперещи пръсти в косата си и Лоръл внезапно осъзна, че Ник не намира думите ѝ за смешни.

— Вие двамата с Кар трябва да се обедините и да доведете това дело до щастлив завършек — каза остро той. После излезе през вратата и я затръшна след себе си.

Лоръл остана да се взира в тъмнината, изумена от тази нова проява на наранена гордост от негова страна.

Добре поне, че заваля, помисли си Лоръл и си пое дълбоко въздух през отворения прозорец на колата. Когато влезе в кабинета си, свари вътре двама работници.

— Покривът е прокапал — обясни единият от тях и посочи тавана.

Лоръл смръщи вежди.

— Само моят кабинет ли е засегнат?

— Не. За известно време няма да могат да се ползват и кабинетите за частни прегледи. Човек не може да има вяра на тези плоски покриви, когато завали. — Поклати глава той и се върна към работата си.

— Доктор Брайтън, търсят ви по телефона — чу се гласът на жената от рецепцията.

Лоръл се обърна.

— Благодаря ви. Можете ли да запишете номера? Ще позвъня по-късно.

— Разбира се.

След малко жената се върна.

— Господин Макгроу каза, че ще почака на телефона.

Лоръл забеляза самодоволната усмивка на Тони Лий, но вдигна слушалката.

— Здравей.

— Обаждам ти се да ти кажа, че ще взема Дани от училище — започна Ник без предисловие.

— Не е необходимо.

— Да, но аз го искам.

Тук определено не беше място за лични разговори. Лицето на Тони изразяваше неприкрит интерес, докато ровеше из купчина шини, а погледът на доктор Адамс беше забит в гърба ѝ. Тя бързо каза:

— Благодаря ти, но наистина предпочитам да не го правиш.

— Ще помогне ли, ако най-напред ти се извиня?

Гласът на Ник беше дълбок и омагьосващ.

— Не.

— Много съжалявам.

— Ами, благодаря ти за обаждането. — Лоръл смяташе да приключи разговора, преди да е станал прекалено личен. Не искаше всички тези случайни хора в стаята да знаят всяка интимна подробност от живота ѝ. Ник сякаш предугади намерението ѝ.

— Лоръл, предупреждавам те, че ако затвориш, ще продължим този разговор лично. Защото ще бъда в клиниката след половин час.

— Не си записан — възрази тя.

— Тогава ще ме приемеш като спешен случай.

— Добре ли си? Да не е станало нещо с коляното ти?

— Коляното ми е съвсем наред. Става въпрос за ребрата ми. Трябва да ги пристегнеш с лейкопласт, преди да отида на тренировки.

— За това си има тренъори, Ник!

— Предпочитам ти да го направиш. Ще се видим след малко, доктор Брайтън — каза той и затвори.

— По това време ще бъде съвсем удобно, господин Макгроу — каза Лоръл. Не искаше другите да разберат, че така безцеремонно ѝ е затръшнал слушалката. — Ще ви очаквам.

— Още проблеми с онова коляно ли? — попита Тони.

— Не. Счупил си е ребро и трябва да го пристегна с лейкопласт.

— Мислех, че това е работа на треньорите — подхвърли простодушно той.

— Не се заяждай, Лий, или ще се върнеш към правенето на кафето.

— Моля, спестете ни това мъчение, доктор Брайтън — намеси се доктор Адамс. — Вашето може и да не е върхът, но поне се пие.

Той излезе и Лоръл недоумяващо вдигна рамене. Не можеше да разбере дали се шегува или говори сериозно.

Не беше необходимо дори да поглежда, когато двадесет минути по-късно пред вратата настъпи раздвижване. Това можеше да значи само едно — че Ник беше пристигнал. Тя се изправи до леглото за прегледи и го проследи с поглед, докато той прекосяваше стаята.

— Приличаш на Мойсей, когато пресичал Червено море — отбеляза Лоръл.

— Страхувам се, че смисълът на думите ти ми убягва — призна усмихнато той.

— Имах предвид начина, по който си пробиваше път сред морето от обожателки. — Тя се извърна и измъкна ролка широк лейкопласт. — Седнете, господин Макгроу и си свалете ризата.

Ник не помръдна.

— Не ми е ясно дали се държиш така, защото по принцип не харесваш атлетите, или защото не харесваш точно мен?

Лоръл все още беше с гръб към него.

— Вече ти казах, че харесвам атлетите. Професионално — натърти тя и доуточни, — но не и персонално.

Когато се обърна към Ник, лицето ѝ изразяваше нетърпение.

— Ще свалиш ли най-последва тази риза, за да пристегна ребрата ти? Знаеш, че не си записан, затова можеш да бъдеш поне по-изпълнителен.

Тъмните сенки под очите ѝ бяха доказателство, че е прекарала безсънна нощ.

— Първо отговори на въпроса ми.

— Виж какво, Макгроу прекарала съм четири безкрайни години от живота си с един мъж, който искаше да се отнасят с него като с Бог.

Ако бях мазохистка, нямаше да се свързвам с друг такъв, а просто щях да отида някъде, където практикуват самобичуване.

Зелените му очи опасно светнаха и лицето му трепна.

— Идваш с мен!

— За нищо на света — отговори с остър шепот тя. Тъмните ѝ очи бързо обходиха стаята, за да видят дали някой ги наблюдава. Двамата с Ник бяха в центъра на вниманието.

Ник проследи погледа ѝ.

— По дяволите — тихо изруга той. После още по-силно стисна ръката ѝ и я поведе навън.

— Пусни ме, Ник! — макар че Лоръл шепнеше, думите ѝ се чуха в тихата стая.

— Или доброволно ще дойдеш с мен в твоя кабинет или ще отнеса на гръб дотам — с изненадващо спокойствие отвърна ѝ. Лоръл знаеше, че Ник говори сериозно.

— В кабинета ми има работници. Таванът е прокапал.

— Тогава ще отидем някъде другаде.

— Имам пациенти.

— Това ще ни отнеме само минута. — Той продължи я води, като спря за момент до масата на Тони Лий и попита:

— Има ли наблизо някое по-усамотено място?

Тони кимна по посока на коридора и отзивчиво отвърна:

— Третата врата вляво. Това е стаята на лекарите.

— Благодаря.

Ник поведе Лоръл към вратата.

— Много ти благодаря — тросна се тя на Тони.

Той се засмя без грам съжаление.

— Удоволствието беше изцяло мое.

— Добре — каза Ник в момента, в който се оказаха сами. — Зная, че имаш всички основания да ми се сърдиш. Миналата нощ те отегчих с проблемите си. Съжалявам за това.

— Извинението се приема. Сега мога ли да се върна отново работа?

— Това е по-важно от работата ти, Лоръл!

Тя вдигна глава и смело срещна предизвикателния му поглед.

— О! Интересно, какво би направил, ако аз нахлуех така в скъпоценното ти игрище и те замъкнех при душовете за личен

разговор?

Лицето му се озари от широка усмивка.

— Наистина не искам да се карам с теб, Лоръл. Зная колко е важна работата ти. Само исках да ти обясня, че снощното ми поведение беше в резултат на лични проблеми, които се опитвам да преодоля. То нямаше нищо общо с теб. С нас.

— Няма никакво „нас“, Ник. Избий това от главата си!

Лоръл знаеше, че лъже. За няколко дни тя беше се привързала към този мъж. Той беше приятен, известен и всъщност чудесен. Никоя жена не би му устояла. Това е само обикновено привличане, отново си каза тя.

— Само че има! Първо, ние сме съседни...

— Някъде четох, че повечето американци не знаят малките имена на съседите си — прекъсна го Лоръл.

— Второ, ние сме приятели.

— По това може да се спори.

Ник се престори, че не я е чул.

— Причина номер три — ако внезапно прекъснеш посещенията на Дани на моите тренировки, ще трябва да намериш сериозно обяснение, ако не искаш да го нараниш.

Лоръл се отпусна върху един стол и подпря брадичка.

— Ако наистина си загрижен за Дани, нека да поразсъждаваме какво ще се случи при положение, че те допусна да обсебиш живота му и впоследствие загубиш интерес към него. Това ще го нарани дълбоко.

Ник предпочете да не я притиска с въпроси. Седна срещу нея и я погледна сериозно.

— Няма да допусна това да се случи, Лоръл. Повярвай ми.

— Вярвам, че в момента наистина мислиш нещата, които казваш. Но скоро може да се окаже, че има далеч по-приятни занимания от това да прекарваш времето си с едно седемгодишно момче. Крайният резултат ще бъде същият. Дани и без това преживява достатъчно тежко раздялата с баща си. Не искам да възникне същият проблем и с теб.

— Аз не отивам никъде. Нека продължим да си бъдем просто приятели, ако това те кара да се чувстваш по-спокойна. И ако искаш, ще започна постепенно да се отдалечавам от Дани. Но засега ми се

струва, че мога да му помогна да се приспособи към новата обстановка.

Лоръл уморено въздъхна.

— Добре. Но вече никакви среднощни посещения. Това трябва да залегне стриктно в междусъседската ни политика, Макгроу.

— Напълно си права. Никой от нас няма нужда от допълнителни усложнения. — Това беше вярно, но Ник знаеше, че няма да може да удържи на обещанието си. — Но би могло да бъде добре, Лоръл. Много добре — той замълча за момент и добави: — Сега вече ще се съгласиш ли Дани да дойде с мен? — Тя кимна. — Мога да го доведа у вас. Ще си спестиш едно разкарване из града.

— Не се притеснявай. Ще мина през стадиона да го прибера.

— Обещаваш ли да не влизаш в пререкания с треньора Кар? — Познатата игрива искра отново се появи в погледа му. Лоръл усмихна.

— Обещавам, че ще се държа възможно най-прилично.

— Добре — доволно рече Ник. — Иначе славата ми на стабилно момче ще залезе, ако една жена започне да води моите битки вместо мен.

— Лекарят ти е за това — да бди над твоето здраве, Ник — напомни му тя.

— Какъв прекрасен доктор си, Лоръл Брайтън!

Ник погали лицето ѝ и отвори вратата, готов да си тръгне.

— Забравихме реброто ти — напомни му Лоръл.

Ник ѝ намигна.

— Хей, госпожо, за какво си мислите, че са треньорите?

ШЕСТА ГЛАВА

Лоръл приключи с работата си в клиниката и потегли към стадиона да прибере Дани. Вече цяла седмица ходеше на работа и за да отбележи това, бе планирала малко семейно тържество.

Като я видя, Дани развълнувано затича към нея, развявайки над главата си два билета.

— Мамо, виж какво ми даде Ник! Билети за мача в неделя. На най-хубавите места!

Лоръл знаеше, че няма да може да предотврати приближаващия мач. Казваше си, че е притеснена само като лекар за коляното на Ник. Повтаряше си това отново и отново, но то започна да звучи все по-малко убедително, дори за самата нея.

Тя се насили да се усмихне.

— Това е страхотно! Надявам се, че си му благодарил.

Дани строго я изгледа. Когато се мръщеше, приличаше на Джефри.

— Разбира се, че благодарих. Да не мислиш, че съм глупак?!

Лоръл поклати глава.

— Не, разбира се. Нима е възможно такава интелигентна жена като мен да няма идеален син?! — После подхвърли: — Виж какво, скъпи, не може да очакваме от Ник да ни подарява билети за всичките си мачове.

— А защо не? Той е най-добрият ми приятел. Освен това се грижа за Рауди.

Дани наистина го правеше и Лоръл вече беше свикнала огромното животно да се мотае в краката ѝ.

— Може Ник да иска да даде билетите на някой друг — внимателно подхвърли тя. — Не трябва да обсебваме цялото му време.

— Аз не обсебвам цялото му време. Освен това, той обича децата. Каза ми, че има цял куп братя и сестри.

— Наистина ли? — Лоръл не беше изненадана. По държанието му с Дани се разбираше, че не е човек, който е израснал сам.

— Да. Осем.

— Осем братя и сестри?

Дани кимна:

— Той е най-големият.

Интересно как Дани се бе добрал до този впечатляващ факт?

— Кога ти каза Ник това?

Той сви рамене и се загледа през прозореца на колата.

— Не знам. Просто си приказвахме. Предполагам, че когато му казах колко самотен се чувствам, откакто сме тук.

Лоръл успя да запази изражението на лицето си непроменено.

— Сигурно е така, но скоро ще си намериш приятели. Тогава всичко ще тръгне по-добре.

— Приятелите не са братя и сестри — отбеляза Дани. После попита: — Защо нямам брат или сестра, мамо?

Защото баща ти не искаше дори теб, каза си наум Лоръл, а на глас спокойно отвърна:

— И друг път сме говорили за това, Дани. Когато ти се роди, двамата с бащата ти все още бяхме студенти. След това той стана лекар стажант, а после получи и назначение за работа. Аз продължих да уча... Просто си мислехме, че ако имаме две деца, няма да можем да им обръщаме достатъчно внимание.

— Аз щях да ви помагам.

Лоръл се засмя и потупа коляното му.

— Знам, че би могъл да помагаш, но няма защо да обсъждаме този въпрос. Вече не съм омъжена, следователно възможността за братя и сестри отпада. Ще трябва да се примириш със Съси и с мен.

— Винаги можеш да се омъжиш за Ник.

— Какво?!

По лицето му личеше, че Дани дълго беше мислил за това. Той имаше бърза и логична мисъл и винаги попадеше право в същността на проблема. По това също приличаше на баща си.

От време на време тя се питаше дали синът ѝ е наследил нещо и от нея. Внезапно Лоръл усети познатия страх. Дали Дани нямаше да поиска да остане при Джефри?!

— Много е просто, мамо — прекъсна мислите ѝ той. — Ти обичаш децата, нали?

— Обичам теб.

— Ник също обича децата. И никой от вас не е женен. Ако се ожените, проблемите ви ще се разрешат. Ти ще имаш съпруг, аз — втори баща, Ник ще има син и тогава ще мога да имам братя и сестри. — Дани реши да подсили разсъжденията си с още по-убедителен довод: — Помисли си колко пари ще спестите двамата, когато се съберете да живеете в една къща. Можем да продадем нашата и да се преместим при Ник.

— Аз харесвам нашата къща, Дани. Мислех, че и ти я харесваш.

Той възкликна:

— Къщата е прекрасна, мамо, но има стъпала.

— Трябва ли да ти напомням, че това беше едно от твоите изисквания, когато търсехме къща? За да има къде Съси да гони топката си.

Лоръл си спомни колко беше трудно да попадне на къща, която да задоволява всички изисквания — да има стълбище, басейн, да бъде близо до добро училище, а в двора да има дърво, което да е достатъчно голямо, за да се направи в клоните му колиба.

— За нас е много добра, но на Ник ще му бъде трудно да изкачва стъпалата, след като го боли коляното. Затова си мисля, че ще е по-добре да се преместим в неговата къща.

Лоръл се разтревожи.

— Дани, не си обсъждал тези неща с Ник, нали?

— Не още. Исках първо да свикне с мен.

— Не го прави — предупреди го тя.

— Но, мамо...

Изражението ѝ беше непоколебимо. Тя изключи двигателя и измъкна ключа от таблото. После строго изгледа сина си и от четливо произнесе:

— Ако споменеш и дума за това на Ник, няма повече да стъпиш на стадиона. Ясно ли е?

Дани пребледня и тихо отвърна:

— Добре, мамо. Всъщност, това беше само идея.

— Нито дума! — повтори Лоръл и размаха пръст.

Дани прокара пръсти пред устните си така, както се затваря цип, и тя се засмя.

— Така е по-добре. Сега ми помогни да пренесем вътре покупките. Познай какво ще вечеряме!

— Спагети?!

— И мелба с карамел за десерт.

Дани се втурна да помага. Разговорът беше приключил. Но Лоръл добре познаваше сина си. Щом нещо го интересуваше, той ставаше наистина упорит. Тя имаше неприятното усещане, че все още не е чула всичко по въпроса.

Лоръл никога не беше ходила на професионален ръгби мач и в първия момент беше зашеметена от шума на стадиона. Ръката на Дани трепереше от вълнение, докато тя го водеше към местата им, но когато отборите излязоха на терена, той се успокои. Не искаше Ник да забележи напрежението му и да си по мисли, че е хлапе. Лоръл тъкмо се канеше да обясни на Дани, че Ник ще е достатъчно зает, за да има време да гледа към тях, когато синът ѝ скочи и започна да маха със златисточервеното си флагче.

— Мамо, ето го! Ник! Хей, Ник!

Гласът му се изгуби в общия шум, но за изненада на Лоръл Ник се обърна и погледна право към тях. На лицето му се появи широка усмивка и той размаха шлема си за поздрав. За момент зелените му очи срещнаха нейните и сърцето ѝ подскочи. Ник направи с пръсти знака на победата.

— Той ни видя! — извика Дани.

— Да, наистина. Сега спри да размахваш това нещо, преди да си извадил очите на някого.

Гласът ѝ беше твърд, но устните ѝ се усмихваха. Дани пхна флагчето под скамейката. Ентузиазмът му не беше помръкнал.

Играта започна със силна атака от страна на противниковия отбор. „Райдърз“ поведоха със седем на нула. Чуха се викове Ник да бъде сменен и на негово място да влезе Морган. Ник улови една изстреляна напосоки топка и я върна назад, но ударът беше блокиран от играч на „Райдърз“. Виковете на недоволство се засилиха. Второ подаване беше блокирано по същия начин. Запалянковците се разгорещиха. Лоръл усети, че ако в този момент се поиска от зрителите да гласуват за или против Ник, по-голямата част от тях щяха да бъдат против.

— Мамо, виж ги! — Очите на Дани пробягваха по зачервените лица на хората край тях, които крещяха на Кар да извади Ник от играта.

— Не им обръщай внимание, Дани. Ник е страхотен! — успокои го тя. Щеше ѝ се да е наистина убедена в това, което казва.

Течеше третият даун. Беше ред на Ник да пасува. Той светкавично огледа терена, стисна здраво топката и пробяга нужното разстояние. Разнесе се одобрителен шум. В останалите три дауна „Сандърбърдс“ уверено поведоха. В края на мача резултатът беше тридесет и едно на седем. Първоначалното недоволство от играта на Ник отдавна беше забравено. Когато Ник погледна към скамейките, той видя Лоръл да скача и да развява флагче, широко усмихната.

Беше ѝ необходимо доста време, за да успокои Дани и да го сложи да спи. Той молеше да отиде за малко до къщата на Ник и да го поздрави, но шумът в съседния двор показваше, че в момента обстановката там не е подходяща за едно ентузиазирано малко момче. Лоръл обеща на сина си, да види Ник на следващата сутрин и той заспа веднага, щом се намери в леглото.

Тя излезе навън и седна край басейна. Веселбата в съседната къща беше в разгара си. Сега ѝ стана ясно защо агентът по продажбите беше пропуснал да спомене, че съсед ще ѝ бъде известният Ник Макгроу. Ако всяка неделя се организираха такива партита, тя щеше да се чувства като пребита на следващия ден. Лоръл се закле, че ще почака Ник след тренировките и ще му даде да разбере, че е длъжен да се съобразява със съседите си.

Тя влезе в кухнята. Докато допълваше чашата си с кафе, чу телефонът да звъни.

— Ало?

— Лоръл?

Не беше изненадана, че той не може да я чуе. Музиката беше усилена до краен предел.

— Ник? Намали музиката!

— Какво?

— Казах да намалиш музиката! — изкрещя тя в слушалката.

— Все още не мога да те чуя, Лоръл. А ти добре ли ме чуваш?

— Горедолу. — Защо изобщо се опитваше да говори с него?! —
Какво искаш?

— Искам да дойдеш тук, Лоръл — извика Ник.

До слуха ѝ достигна приглушен женски смях.

— Мисля, че прекарваш чудесно и без мен, Макгроу — ядоса се
тя. Как можеше да има нахалството да ѝ звъни толкова късно, за да я
кани на проклетото си парти! Лоръл затръшна слушалката с надеждата
от другата страна да чуят поне това.

Няколко секунди по-късно телефонът звънна отново.

— Виж какво! Знам, че не е възможно да се спи при такъв шум,
но ми се ще все пак да опитам. Така че, престани, ако обичаш!

Настъпи гробно мълчание. Накрая Ник каза:

— Наистина имам нужда от теб, Лоръл.

Гласът му се чуваше съвсем ясно, макар че шумът в къщата не бе
намалял.

— Къде си?

— В спалнята. Сам.

— Не смятам, че проблемът ти е неразрешим. Само да отвориш
вратата и ще се наложи да се защитаваеш със стика си от жените, които
чакат отвън.

— Не зная дали ще мога да отида до вратата — гласът му беше
пропит с болка.

— Имаш проблеми е коляното си ли? — уплашено прошепна тя.

— Точно така. Наистина имам нужда от теб, Лоръл.

— Обличам се и идвам веднага!

Лоръл се втурна към спалнята. Измъкна от гардероба чифт
джинси и една фланелка и бързо се облече.

Миг по-късно си проправяше път през множеството от хора,
изпълнили къщата на Ник. Един огромен мъжага се изпречи пред нея и
погледна към чантата ѝ.

— Вие ли сте докторът?

— Да, аз съм доктор Брайтън.

— Приятно ми е — Том Шоу — представи се той и подаде
огромната си ръка. — Аз съм този, който се грижи красивото лице на
Ник да не бъде размазано... Той е в къщата. Елате, ще ви покажа пътя.

— Лошо ли е ударен?

Том се усмихна загадъчно.

— Мисля, че скоро ще се почувства чудесно. — Той отвори вратата и надникна в стаята. — Желая ти късмет, Ник. Май на истина ще ти трябва.

После се обърна и изчезна.

Ник седеше на едно огромно легло, склусчил ръце около коленете си. Лоръл се втурна към него и коленичи на пода.

— Ще можеш ли сам да свалиш джинсите си или ще трябва да ти помогна?

Той бавно вдигна глава и зелените му очи блеснаха.

— Това е най-примамливото предложение за тази вечер.

Лоръл внимателно проучи лицето му, но не откри очакваните следи от болка по него.

— Коляното ти — предупреди го тя.

Ник се усмихна.

— Коляното ми е добре, Лоръл.

Тя веднага се изправи.

— Значи си ме излъгал, Макгроу! Каза, че имаш нужда от мен!

— Не съм те излъгал. Наистина се нуждая от теб. Признавам, че пресилих малко нещата, за да те накарам да дойдеш тук. Иначе нямаше да се съгласиш. — Ник любопитно я погледна. — Ще ше ли?

Очите му се спряха на гърдите ѝ и Лоръл се сети, че в бързината не беше си сложила сутиен. Тя кръстоса ръце отпред.

— Разбира се, че не. Не си падам по оргиите.

Ник стана.

— Това е най-обикновено парти.

— Опитай се да обясниш това на пазителите на реда, когато обградят двора. Често ли по плота в кухнята ти танцуват полуголи веселяци? — попита Лоръл и се насочи към вратата.

— Лоръл...

Тя спря, но не се обърна.

— Какво има?

— Чувствам се самотен.

— Самотен?! — Тя пресилено се засмя. — Погледни наоколо, Ник. В къщата ти има поне двеста души!

Той доближи до нея. Въпреки, че още не беше я докоснал, Лоръл почувства топлината на тялото му.

— Никога ли не си била самотна дори и сред най-шумната компания? — тихо попита Ник.

Разбира се, че е била. Безброй пъти. Когато даваше партита с Джефри. И дори когато нямаха гости.

— Това е най-лошият вид самота, Лоръл. Защото разбираш, че имаш нужда не просто от заобикалящите тела, а от един конкретен човек, който да те накара да се почувстваш по-добре.

— Аз не съм този единствен човек за теб — прошепна Лоръл.

— Лъжеш се. Зная, че ме мислиш за предател, защото те измамих да дойдеш тук, но днес спечелих мач, който има огромно значение за мен. Искам да споделя победата си с някой наистина специален човек. — Той се поколеба за момент, после я привлече към себе си. — Искам... Не, нуждая се от това да споделя победата си с теб, Лоръл! Моля те, не ме отблъсквай.

Как би могла да откаже на подобна молба?

— Не мога да остана, Ник. Дани спи у дома. Когато тръгнах към вас, мислех, че е нещо спешно, оставих го сам.

— Наистина беше спешно. Трябваше да те видя, да те прегърна, да те почувствам в ръцете си!

— Ник...

Той я погледна.

— Ще отидем у вас. Така Дани няма да е сам.

Лоръл знаеше, че си играе с огъня. Но беше толкова приятно да чувства ръцете на Ник около тялото си! Тя направи последен опит да се отърси от заслепението и да види истината такава, каквато е.

— Не зная как обикновено празнуваш победите си, Ник. Но независимо от това колко прекрасна е днешната, празникът ти няма да завърши в леглото ми.

Той кимна.

— Няма да те лъжа, че не искам да спя с теб, Лоръл. Но ще се съобразя с житейските ти принципи. Дори само да си приказваме, пак ще бъде чудесно.

Тъмните ѝ очи колебливо го погледнаха.

— Обещаваш ли?

— Давам ти честната си дума на скаут.

Тя се засмя.

— Трудно ми е да повярвам, че домакинът на това парти някога е бил скаут.

— И то скаут-орле. А баща ми беше ръководител на скаути.

Лоръл никога не мислеше за Ник като за човек, който също има семейство. Може би ако се опознаеха по-добре, това странно усещане щеше да изчезне.

— А как ще зарежеш гостите си? — Направи последен опит тя да откаже Ник от идеята за среднощното посещение в дома ѝ.

— Не се притеснявай. Никой, освен Том няма да забележи, че ме няма. А той лесно ще се досети къде съм.

Лоръл се запита що за приятели са тези, които са дошли да празнуват победата на Ник, а няма дори да забележат, че той липсва. Двамата с него се движеха в различни среди, дяляха ги светлинни години и дори цялата сексуална химия на света нямаше да промени това.

— Само за малко — предупреди го тя.

— Добре — съгласи се той и добави: — Благодаря ти, Лоръл.

СЕДМА ГЛАВА

— Най-после малко спокойствие — въздъхна Ник, отпусна се блажено върху дивана и затвори очи.

— Ако наистина си търсил тишина и спокойствие тази вечер, избрал си много странен начин да го покажеш — отбеляза Лоръл.

Ник отвори едното си око.

— Наистина знаеш винаги какво да кажеш. — После внезапно се изправи и я изгледа осъдително. — Никога ли не си се съмнявала в собствените си способности, Лоръл? Или си толкова самоуверена, че не можеш да си представиш да бъдеш като нас, обикновените простосмъртни?

Тя се замисли откъде е добил това погрешно впечатление. Възможно ли е да изглежда толкова студена и безчувствена? Дали е изпитвала някакви колебания?! Та животът ѝ беше пълен с такива. Само че бяха толкова лични и болезнени, че не искаше да ги споделя с никого. Особено с Ник.

Той въздъхна.

— Имаш ли нещо за пиене?

— Мога да ти предложа кафе. Или бренди, ако предпочиташ.

— Малко бренди ще свърши добра работа. От натоварването в днешния мач адреналинът ми рязко е спаднал и мисля, че имам нужда от някакво тонизиращо средство.

Лоръл изпитателно го погледна.

— Боли ли те коляното?

Ник се засмя и поклати глава.

— Скъпа, чувствам се така, сякаш съм премазан от валяк.

Хрумна ѝ, че трябва отново да го посъветва да се откаже от ръгбито, щом наградата, която получава за старанието си е такава, но замълча. Знаеше, че беше малко вероятно Ник да се вслуша в съветите ѝ.

— Отивам за брендите — каза тя.

Той кимна и отново затвори очи. Лоръл често говореше с назидателен лекарски тон, но въпреки това беше много сладка. Ник се отдаде на мечти. Представяше си как я прегръща, как се люби с нея...

— Заповядай. — Тя седна до него. Стори й се, че е заспал, но той я погледна. Лоръл загрижено каза: — Трябваше да си вече в леглото.

— Права си. Отдавна трябваше да сме си легнали.

— Ти ми обеща, Ник! — припомни му тя.

Изчакай още малко, заповяда си той. Още съвсем малко. Ник със съжаление поклати глава и пое чашата от ръката й.

— Да, Лоръл, обещах ти.

Той вдигна чаша към устните си. Лоръл усети познатата тръпка. Защо този мъж й действаше така възбуждащо? Беше пълно безумие да стои заедно с него в тишината, откъсваща ги от лудницата навън. Всичко изглеждаше толкова интимно!

Ник съжеляваше за обещанието, което беше дал, макар да съзнаваше, че ако не беше го направил, сега нямаше да е тук. Той я искаше по-силно отвсякога. Уверяваше се, че му се ще просто да завърши деня с победа на всички фронтове, но знаеше, че напразно се заблуждава. Лоръл го развълнува още при първата им среща, завладя мислите му, прогони съня му. Коя, по дяволите, беше тя? Защо беше обсебила живота му?

— Хареса ми днешният мач — наруши дълбокото мълчание тя.

— Много се радвам. Радвам се и затова, че дойде. — Ник бавно се наведе към нея и я целуна. Двамата сякаш загубиха представа за времето и пространството. Колко странно, този силен мъж беше способен на такава нежност! Устните му караха тялото й да тръпне от удоволствие. Лоръл си казваше, че това е лудост. Ник Макгроу сигурно празнуваше по този начин след всеки спечелен мач. Поведението му в момента не беше друго, освен придържане към традицията — награда за добрата игра. Лоръл знаеше това, но не искаше да се отдръпне.

Езикът му пробяга по тръпнещите й устни.

— Ник, моля те — прошепна тя.

— Моля те „да“, или моля те „не“ — попита задъхано той.

Лоръл не отговори и затвори очи. Телата им се притиснаха едно към друго. Устните им жадно се срещнаха. Лоръл се изненада от силата на своята страст. Кожата й пламваше навсякъде, където я докоснеше ръката му. Кръвта й бушуваше във вените. Ник плъзна ръка

под памучната фланелка. Гърдите ѝ се втвърдиха от допира му, зърната им изпъкнаха. Той си помисли, че днес беше доказал на всички, че са го отписали преждевременно. Отново беше стъпил на върха на славата. Дори беше успял да сломи волята на тази прекрасна жена. Това правеше победа му още по-сладка.

Усети, че ръцете му треперят. Беше на път да загуби контрол над себе си, но и без това имаше твърдото намерение да завърши вечерта в леглото на Лоръл.

Ник Макгроу правеше любов така, както играеше на терена — с оттренирано умение, което правеше всяко негово движение естествено. Затова сега, когато пръстите му дръпнаха надолу ципа на джинсите ѝ, той се изненада, че този познат интимен акт му изглежда съвсем нов и различен. Лоръл спря ръката му.

— Ник, не мога.

Тялото ѝ крещеше от непреодолимо желание да се слее с неговото, но инстинктът ѝ я съветваше да бъде предпазлива.

— Разбира се, че можеш! Ти самата ме искаш толкова силно, колкото аз — теб.

— Така е. Но човек не може винаги да има това, което иска.

Ник се ужаси от отчаянието, което го обзе.

— Можем поне да опитаме.

— Можем също така да направим опит да бъдем малко по-търпеливи — възрази тя и се отдалечи в другия край на дивана.

Знаеше, че поведението ѝ лесно може да бъде сметнато за опасно и лекомислено. Ник беше по-силен от нея и изражението му не вещаеше нищо добро. Ако той пожелаеше да продължи, Лоръл щеше да бъде безсилна да го спре.

Ник разярено я гледаше. Не можеше да я остави да си тръгна, но никога не беше прибягвал до сила, за да задържи една жена. Нямах да го стори и сега.

— Търпението е надценена добродетел... По дяволите, Лоръл! Това е чудовищно! Аз те желая, ти ме желаяш. Двамата не сме деца... Къде е проблемът?

— Нямах намерение това да се случва — отвърна тя.

— Затова пък аз — да — призна Ник. Рязко стана от дивана, взе чашата си и жадно я пресуши.

— Но ти ми обеща!

Ник сви рамене.

— Значи съм те излъгал.

— О!

Лоръл протегна трепереща ръка към чашата си. Тя замислено го гледаше, докато отпиваше от брендите. Всеки мускул от тялото на този мъж беше напрегнат до скъсване.

— Правиш го много добре.

— Кое имаш предвид? Правенето на любов или лъгането?

— И двете, предполагам.

Той напълни отново чашата си и каза:

— Имам голям опит. — После я погледна и добави: — Знаеш, че никога не се предавам.

Тя срещна погледа му с престорено спокойствие.

— Никога ли не си бил отблъскван от жена, Макгроу?

Ник седна на дивана и кръстоса крака върху масата.

— А ти как мислиш?

— Мисля, че сега ти е за пръв път.

Той поклати глава.

— Напълно грешиш, Лоръл. Това, което направи тази вечер, е само отлагане на нещо, което рано или късно ще се случи.

— С манията си за величие май имаш по-голяма нужда от психиатър, отколкото от спортен лекар! — не остана длъжна тя.

Ник обичаше да гледа как в очите ѝ просветват гневни искри. Каква страстна жена беше! Той се усмихна.

— Отново грешиш. Познавам един спортен лекар, от който имам особено голяма нужда.

Ник пристъпи към нея. Очите им се сблъскаха яростно. Нейните — тъмни и предупредителни, неговите — светещи с опасна мъжка страст.

— Все някой трябва да ти каже, че не си неустоим — повиши глас тя.

Ник озадачено се усмихна.

— Не ме ли намираш поне за средно неустоим?

— Не.

Лоръл знаеше, че това беше жестока лъжа.

Надменният ѝ тон постави на изпитание търпението му, но Ник се овладя. Той я сграбчи и я повали на дивана.

— Докажи го тогава.

Лоръл се опита да се измъкне, но ръцете му здраво я стискаха.

— Ник! — извика тя и опря длани в гърдите му.

— Докажи го! — повтори той и зарови пръсти в косата ѝ.

Лоръл прочете гнева в очите му и отчаяно се опита да потисне вълнението от натиска на силното му тяло върху нейното. Ник усети трепета ѝ и разбра, че тази жена е всичко за него. Те се гледаха дълго, разтърсени дълбоко от промяната, която настъпваше у тях. Накрая той прошепна:

— Следващия път няма да ти позволя да кажеш „не“.

— Следващ път няма да има — възрази тя.

Ник проследи с пръст извивката на устните ѝ.

— Скъпа Лоръл, със сигурност ще има следващ път, както и много други следващи пъти. Когато тези влудяващи устни се появят пред очите ми на една целувка разстояние, винаги ме обзема желание да те любя. — Ник се отдръпна и я погледна за мислено. — Това ще стане, макар и по-късно.

Той се отпрати към вратата. Връщаше се при гостите си, които не беше искал да кани.

— Искаш ли да ти направя масажа, който ти обещах снощи? — колебливо предложи Лоръл.

Ник я погледна през рамото си.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно.

Очите му се присвиха.

— За какъв масаж говорим?

— Не се притеснявай, Макгроу, няма да те нападам. Отново разговаряш с доктор Брайтън, а тя е отговорно лице. Е?

Ник претегли възможностите. В неговата къща го чакаха много красиви, страстни жени. Нощта нямаше да завърши с пълна загуба. Той се намръщи. Не желаше друга, освен Лоръл.

Да я вземат дяволите! Искаше да си тръгне, но не можеше да се откъсне от нея.

— Масажът може и да ми хареса. Досега си мислех, че добре познавам тялото си, но днес открих някои нови неща за него.

Тя се извърна.

— Отивам да взема крема за масаж.

— Лоръл?

— Да?

— Сигурна ли си?

Тя спокойно издържа на питащия му поглед.

— Не се притеснявай. Досега не съм изнасила никого от пациентите си. Намиращ се в пълна безопасност.

Ник не знаеше дали да се ядосва или да се възхищава от самообладанието ѝ. Докато се събличаше, той си мислеше колко далеч от истината са нейните уверения. Току-що беше открил, че тя е най-опасната жена, която е срещал.

Лоръл влезе в банята и наплиска лицето си със студена вода. После изпробва няколко изражения пред огледалото, докато се спря на най-подходящото. Ето така. Изглеждаше далеч по-самоуверена, отколкото се чувстваше.

Когато се върна в стаята, Ник вече я очакваше, легнал по корем върху дивана. Гърбът му беше покрит със синини. Лоръл възкликна:

— За бога, изглеждаш ужасно!

— Няма ми нищо. Ще изчезнат, както винаги досега.

Тя проследи с пръст белега, който тръгваше от горната му устна и вдигна вежди.

— Винаги ли?

— Почти. Само това остана да ми напомня какво се случва, когато не се движиш достатъчно бързо, за да избегнеш нападението.

Разтревоженият ѝ поглед се премести към коляното му.

— Как смяташ да избягваш всички нападения до края на сезона?

Той сви рамене. Темата очевидно не му допаднаше.

— Предполагам, че ще трябва да изтъпявам подобни неща от време на време.

— Разбирам. А след като сезонът свърши?

— Ще посветя времето си на себе си и сериозно ще се заема с лечението на коляното си.

— Ако все още е възможно да се направи нещо за него — измърмори тя.

— Не разбирам какво имаш предвид.

Лоръл прокара ръце по широкия му гръб. Усети напрежението на мускулите му. Ник беше наранен и преуморен от физическото натоварване и преживените емоции. Тя попита:

— А след като лятото премине?

— Тогава ще дойде другият сезон.

— Значи планираш да играеш и следващия сезон?

Той изненадано я погледна.

— Разбира се!

— Разбира се — повтори замислено Лоръл. Отговорът му не я изненада. Тя направи широко кръгово движение с дланите си.

— Имаш прекрасни ръце — отбеляза Ник. Тялото му беше започнало да се отпуска.

— Благодаря. А ти имаш много напрегнати мускули.

— В това е целта на играта.

— Ако се каниш да се пенсионираш като ръгбист, тогава се научи да се грижиш по-добре за тялото си.

— Хей, аз съм в чудесна форма. По-добра дори от тази на младоците в отбора.

Лоръл не се съмняваше. Ник беше само мускули. Но не беше машина. Тя тъжно се запита кога ли той самият ще го разбере.

— Трябваше да ти направят масаж преди няколко часа, вместо да те оставят да се схванеш така.

— Просто сред поканените на партито нямаше никой с такива ръце като твоите.

Лоръл не се сдържа и силно го оципа. Ник изохка.

— Извинявай. Като говорим за партито, искам да знам дали всяка седмица ще бъде така.

— Това парти е последното за тази година.

— Наистина ли?

Ник се обърна към нея и сериозно я погледна.

— Наистина. Винаги съм ги мразил. От години не съм стъпвал на такива празненства. Докато...

Той млъкна.

— Докато не се случи това с коляното ти — довърши Лоръл.

Ник кимна.

— Мислех, че ако започна да се държа отново както в началото на кариерата си, ще започна и да играя както тогава. Само не се смей! През последната година започнах да полудявам.

— Разбирам те много добре. Трябва да е било голям шок, за да видиш преждевременния залез на славата ти.

— Говориш точно като лекар — недоволно отбеляза той.

— Аз съм лекар. И ако искаш да продължиш да играеш, Макгроу, трябва да ме послушаш. Предписвам ти всекидневен масаж и очаквам масажистът на отбора да го прави след всяка тренировка.

— Неговият масаж не е така приятен като твоя. Той може да причини същите синини като тези само с едно натискане. Да не говорим пък за юмука му! Този човек е направо садист.

— Слушай, Ник. Масажът е много важен. Особено след тренировки като вашите. Би трябвало вече да си усетил промяна в тялото си.

Той определено чувстваше промяната, която настъпваше в изтощеното му тяло при нежния допир на ръцете ѝ, но се въздържа да отговори. Не искаше да развали удоволствието.

— Усещам само, че ме боли ужасно от всички ритници, които отнесох по време на тренировките.

— Искам да ми обещаеш, че ще се подлагаш на масаж всеки ден, поне докато трае сезонът.

— Обещавам, докторе — съгласи се той.

Лоръл доволно се усмихна. Беше спечелила. Може би щеше да успее да го убеди и да се откаже от ръгбито, докато е време. Но Ник я извади от заблуждението ѝ, когато неочаквано подхвърли:

— Предполагам, че като мой лекуващ лекар ще искаш да идвам лично при теб за всекидневното ми лечение.

— Мисля, че споменах масажиста на отбора — тросна се тя.

— Искам теб.

— Дори звездите невинаги получават това, което искат, Ник. Време е да научиш това. — Лоръл заби пръсти в гърба му.

— Хей, по-спокойно! Сега вече масажираш като Луи! — Тя силно заудря с ръба на дланите си по гърба му. Ник продължи: — Ако откажеш да ме лекуваш, ще се оплача на Американската здравна асоциация и ще ти отнемат разрешителното за практикуване на лекарска професия.

— Това е ужасно! — възмути се Лоръл.

— Наистина ли? Нима никога не си чувала за Хипократовата клетва? Мисля, че нещо ме мамиш, доктор Брайтън.

Преди Лоръл да успее да отговори както подобава, Ник беше дълбоко заспал. Сърцето ѝ се сви от мъка при вида на изтерзаното му

тяло. Какво ли караше Ник да излиза на терена седмица след седмица, независимо от постоянната болка и честите контузии — неизменна част от неговия спорт?

Лоръл въздъхна и се отправи към скрина за одеяло и възглавница. Докато завиваше полуголото му тяло, усети, че я изпълва умиление. Тя се наведе и леко целуна Ник по слепоочието. После хвърли последен поглед към съседния двор, където страхотната врява продължаваше и уморено пое към спалнята си.

Докато правеше обичайния си сутрешен крос по безлюдните улици, Лоръл се опита да си изясни противоречивите чувства, които изпитваше към Ник. Едно от качествата, които притежаваше и с които се гордееше, беше вътрешната ѝ сила. Крехкото ѝ женско тяло криеше в себе си желязна воля, която ѝ беше помогнала да завърши медицинския институт и да се справи с тежкия стаж и с неуспешната женитба.

Въпреки това беше импулсивна натура. Безразсъдната връзка с Джефри, в резултат на която се появи Дани, ѝ даде един син, когото тя не би заменила за нищо на света. Дълго се лута в избора на специалност. Опита всичко — от семейната до спортната медицина. Накрая избра. Това беше причината сега да работи в реномирана спортна клиника и да срещне Ник. Даже пианото ѝ, също придобито импулсивно, я беше отвело към Ник. По лицето ѝ се появи усмивка, като си спомни разяреното му изражение при първата им среща. Още тогава между тях прехвъркнаха искри. Може би затова се привърза така бързо към него. Колкото и да не искаше да си признае, Лоръл се чувстваше развълнувана от факта, че е преследвана от мъж, който не знаеше какво значи да бъдеш отхвърлен. Ник беше красив, интелигентен и макар че той самият се опитваше да прикрива това свое качество от жените — нежен. Само да не беше негов лекар...

Лоръл тръсна глава, за да прогони мислите си. Нямаше навика да се самозалъгва.

— Добро утро.

Обектът на мислите ѝ седеше с Дани на масата и закушваше.

— Мамо, знаеш ли, че снощи Ник е спал тук?

— Зная. У тях беше прекалено шумно... Здравей, Ник. Как се чувстваш тази сутрин?

Той отхапа от препечената си филийка и възхитено я огледа.

— Зле. Но мисля днес да прекарам известно време в тангенторната вана и се надявам да се оправя.

— Не си ли на тренировки?

— Не. Винаги почиваме един ден, след като сме имали мач. Макар, че никой не знае какво може да му хрумне на Кар.

— Искам да прегледам коляното ти — каза тя и взе парче бекон от чинията на Дани. — Нямахше нужда да правиш закуската, Ник.

Той се усмихна и ѝ поднесе чаша кафе.

— Все нещо щях да приготвя за себе си, така че не съм се затруднил особено. Мислех да направя една порция и за теб, но Дани каза, че не закусваш.

Лоръл отхапа от филията на сина си.

— Обикновено не закузвам.

Ник строго я изгледа.

— Не са ли ви учили що е пълноценно хранене в института, доктор Брайтън? Закуската е най-важното ядене за деня.

Тя пое чашата с кафе и седна на масата.

— Известно ми е. Само че докато карах стажа си, придобих отвратителни хранителни навици. Изкарваш дежурство от тридесет и шест часа, после десет часа почиваш, после нови тридесет и шест часа... Това наистина може да разбалансира биологичния часовник на човек.

Той се облакът на масата и замислено я погледна.

— Беше ли омъжена тогава?

Лоръл кимна.

— Освен това бях и майка.

— Трябва да е било доста напрегнато.

— Беше направо кошмарно — засмя се тя и се обърна към Дани.
— Направи си сандвич и си вземи ябълка и малко сладки за обяд. Ще мина през банята и ще се преоблека за работа.

— Добре, мамо — отвърна Дани.

— О, и не забравяй да сложиш чиниите в миялната машина — извика през рамо Лоръл.

— Никога не съм забравял. Винаги съм вършил моя дял от домакинската работа! — с обвинителен тон отвърна той.

— Извинявай. Наистина е така и аз го оценявам.

Дани кимна и отнесе чинията си до мивката.

— Знам, мамо. Както винаги си казвала, че двамата с теб сме страхотен отбор.

Лоръл притаи дъх. Надяваше се, че Дани няма да избере точно тази сутрин, за да покани Ник да се присъедини към тяхното малко семейство. За щастие, синът ѝ запази мълчание.

ОСМА ГЛАВА

Петнадесет минути по-късно Лоръл отново влезе в кухнята, Дани седеше на масата и четеше книга, а Ник мажеше конфитюр върху една филия. Тя спря на вратата.

— Какво правите?

Дани вдигна гузно глава и отново заби поглед в книгата. Ник усмихна очарователно.

— Казах на Дани, че аз ще приготвя обяда му.

Лоръл предизвикателно кръстоса ръце на гърдите си.

— И защо?

Ник зави сандвичите и тръгна към хладилника.

— Къде са ябълките?

— В кошницата за плодове — отвърна разсеяно тя. — Попихте нещо, Ник!

Той взе няколко ябълки и ги сложи в кутията за закуска. Сякаш не беше забелязал раздразнението на Лоръл. Пресегна се към една керамична купа, поставена върху кухненския плот и попита:

— Сладките тук ли са?

— Не. В шкафа — троснато отвърна тя.

Ник изненадано я погледна.

— Не ми говори така нервно, Лоръл. Това е кутия за сладки и е съвсем логично да се предположи, че...

— Не предполагай нищо, Ник.

Настъпи потискащо мълчание. С ъгъла на окото си Лоръл видя Дани любопитно наднича над книгата.

— Хайде, Дани. Ще те изпратя до училището.

Той я погледна с широко отворени очи.

— Но, мамо! Нали цяла седмица ходя сам?! — Очите му се спряха на Ник. — Казах ти, че няма да й хареса.

Ник кимна.

— Сега и аз се уверих, че беше прав. Какво трябва да направя според теб, за да си върна благоразположението й?

Дани замислено сбърчи вежди.

— Когато ми се ядоса, обикновено ѝ рисувам картина. Тя я слага върху хладилника и ми става ясно, че вече не ми се сърди.

Ник хвърли предпазливо поглед към Лоръл.

— Не съм сигурен, че в този случай цветните моливи ще свършат работа. Трябва да измислим нещо по-сигурно.

— Когато бях на пет години боядисах Съси в жълто, за да подхожда на цвета на стаята ми. Мама ме гледаше така, както в момента гледа теб.

— Чудесно. И какво се случи после, за да си оправите отношенията?

— Това беше единственият случай, когато ме наби. После обаче заплака и каза, че много съжалява.

Очите на Ник хитро светнаха и се преместиха върху Лоръл.

— Интересна идея.

— Достатъчно, вие двамата! Дани, наистина можеш сам да отидеш до училището. Трябва да поговоря с Ник.

Дани взе пакета от ръцете на Лоръл и заинтригувано попита:

— Ще се карате ли?

— Разбира се, че не. Просто ще обсъдим някои важни неща.

Лицето на момчето помръкна. То тъжно тръгна към вратата.

— Хей, Дани!

— Да, Ник?

— Имам чувството, че ще се разрази страхотен скандал!

Очите на Дани светнаха.

— Довиждане, мамо! Довиждане, Ник! Желая ви успех.

Той махна за довиждане и се измъкна през вратата. Лоръл се обърна към Ник.

— Защо му каза, че ще се караме?

Той се облегна на кухненския плот и кръстоса крака.

— А няма ли?

— Разбира се, че ще се караме. Но не искам да занимавам Дани с неща, които не го засягат.

— Имам усещането, че всичко започна, защото направих сандвичи на детето. Затова смятам, че много го засяга. И ако мислиш, че той не разбира това, значи не обръщаш достатъчно внимание на сина си, Лоръл.

Тя ядосано отметна кичур от челото си.

— Извини ме, ако не ти изглеждам достатъчно ентузиазизирана от идеята да приемам аматорски съвети как да си гледам детето. Не се меси в живота на сина ми, освен ако нямаш намерение да му ставаш баща.

— А какво ще стане, ако имам такова намерение?

Въпросът му изненада и двамата. Те млъкнаха и се погледнаха. Лоръл се отпусна на един стол до масата.

— Какво означава това?

— Ядосах се и казах първото нещо, което ми дойде на езика.

— Не ти отправих предложение за женитба, Ник — каза тя.

Той леко се усмихна и седна срещу нея.

— Не съм си и помислял такова нещо. Искаш ли да си поприказваме, Лоръл?

Тя погледна часовника си.

— Трябва да тръгна за работа.

— Обади се, че ще закъснееш. Разговорът ни е по-важен.

Лоръл знаеше, че доктор Адамс отново ще си помисли най-лошото, но кимна.

— Добре. Сега ще се върна.

Не искаше да използва телефона в кухнята. Трябваше й малко време, за да дойде на себе си, а това със сигурност не може да стане, когато Ник беше наблизо.

— Чудесно. Докато те чакам, ще направя още кафе.

— Трябва да призная, че наистина се справяш добре в кухнята, Макгроу — усмихна се Лоръл и излезе.

Когато се върна, кафето вече беше готово. На масата я очакваше панерче, пълно с канелени кифлички.

Тя хвърли питащ поглед към Ник и той обясни:

— Смятам, че все пак трябва да хапнеш нещо.

— Май аз бях тази, която трябваше да се грижи за теб, Макгроу. В края на краищата съм твой лекар.

— А аз съм твой приятел. Винаги съм смятал, че когато двама души са приятели, те трябва да се грижат един за друг.

Лоръл отпи глътка кафе и го погледна замислено. Не виждаше причина, която да им попречи да разговарят като възрастни по въпросите за секса.

— Това ли правехме и снощи, според теб?

Лицето му не изразяваше нищо.

— А ти как мислиш?

— Не знам. Предполагам, че можем да наречем снощното си държание глупаво.

Ръката ѝ трепна, когато постави чашата в чинийката. Лекият звън на порцелан прозвуча неестествено в напрегнатата тишина. Ник нежно взе ръката ѝ в своята.

— В това, което снощи правехме, нямаше нищо лошо, Лоръл. То беше напълно естествено. И понеже така или иначе двамата с теб ще стигнем до леглото, мисля, че трябва да свикнеш с тази мисъл.

Той отмести поглед от устните ѝ. Чувстваше, че тялото му отново се изпълва с познатата сладостна болка. Лоръл запротестира:

— Ти винаги приемаш нещата за абсолютно сигурни, Ник.

— Тогава ме целуни и се опитай отново да бъдеш толкова категорична.

— И дума да не става. Може и да съм безразсъдна, Макгроу, но все още не съм си загубила напълно ума.

Упоритостта ѝ ядосваше Ник, но в същото време го възхищаваше. Не беше свикнал да среща такава духовна сила у жените. Известна му беше женската тактика две крачки напред, една — назад и дори смяташе, че това придава пикантност на преследването. Лоръл обаче изпадаше в крайности. Ако това беше обичайната ѝ реакция при ухажване, Ник разбираше, че шансовете му да успее са минимални. Когато си помисли, че в живота ѝ сигурно е имало и други мъже, изпита лека ревност. Това не беше добре.

Спокойно, Макгроу, каза си той, дай ѝ да разбере, че нямаш сериозни намерения.

— Лоръл, с колко мъже си била? — небрежно попита той.

Тя втренчено го погледна.

— Този въпрос е твърде личен, Ник.

— Няма значение, сигурен съм, че не са били кой знае колко много. Обзалагам се, че си била девствена, когато си се омъжила.

— Не бъди толкова сигурен. Думите ти само доказват колко малко знаеш за мен. — Тя стана и се обърна с гръб към него. — Всъщност, бях бременна булка.

Ник внимателно я наблюдаваше. За първи път Лоръл споменаваше нещо за обстоятелствата, които бяха довели до женитбата ѝ.

— В медицинския институт ли беше, когато забременя?

Тя виновно се усмихна.

— Знаеш ли, приятелите ни изглеждаха толкова изненадани, както си ти в момента, когато им съобщихме новината. По-късно, ако не успееш да направя нещо както трябва, Джефри винаги ми напомняше за тази тяхна изненада.

— Все повече и повече се убеждавам, че този човек е голяма мижитурка. — Ник небрежно махна с ръка, сякаш да покаже, че бившият съпруг на Лоръл не заслужава да бъде обсъждан. — Защо не направи нещо, когато разбра, че си бременна?

Тя отново седна и се замисли. Спомни си за настояванията на Джефри по този въпрос.

— Имаш предвид аборт, нали? Можеш да говориш направо, Ник. Все пак съм лекар, а лекарите не се объркват лесно.

— Дани наистина е чудесно дете, но въпреки това допускам, че новината не е била посрещната възторжено. Повечето хора не обичат усложненията. Абортът е бил един логичен изход.

Лоръл се намръщи.

— Любовта винаги е логична, Ник. Не че при създадите се обстоятелства не ми беше хрумвала идеята за аборт, но никога не съм смятала, че това е нещо, което наистина мога да направя.

— Когато не се опитваш да засегнеш деликатното мъжко его, си направо страхотна, Лоръл.

— Деликатно его? Специално твоето его, Макгроу, е всичко друго, само не и деликатно. Ако и аз имах такова, двамата с теб бихме могли да покорим света.

Той отметна глава и се засмя.

— Мога ли да ти задам още един въпрос?

Лоръл кимна, изтегли ръцете си и се облакът на масата. После сплете пръсти и облегна брадичката си на тях.

— Предполагам, че ще е достатъчно безопасен.

— Защо толкова се ядоса като ме видя да правя сандвичи за Дани?

— Малко е сложно за обяснение. Тези дни съм станала много докачлива, щом се засегнат майчинските ми умения. Винаги съм вярвала, че като карам Дани да ми помага в домакинската работа, ще го науча да бъде самостоятелен. Когато те видях да приготвяш обяда му, го възприех като критика от твоя страна, че не се грижа достатъчно добре за него.

Ник изглеждаше искрено изненадан.

— Никога не бих те критикувал. Всеки може да види, че си добра майка, Лоръл. Навремето наистина си взела единственото правилно решение.

Тя объркано се усмихна. Не знаеше как да му обясни теорията на Аманда, че едно дете се нуждае от майка, която непрекъснато да бъде с него. От месеци насам всяка седмица поне по веднъж чуваше това обяснение от устата на Джефри. Той дори беше стигнал дотам, да я предупреди, че кариерата ѝ може да пострада. Сякаш Лоръл щеше да жертва сина си заради своята работа! Защо и бившият ѝ съпруг не разсъждаваше като Ник? Той не беше проявявал особен интерес към Дани до момента, в който Аманда не се появи на сцената.

Лоръл усети, че Ник настойчиво я гледа и продължи:

— Благодаря ти. Ето още една причина да се притеснявам, че двамата с Дани започвате да се сближавате прекалено много. Ако имахме интимна връзка, а след това ти изчезнеш от живота му, това щеше жестоко да го нарани. Той все още се опитва да свикне с мисълта, че ще бъде далеч от баща си, макар че и в Сиатъл не се виждаха особено често.

— Дани ми каза, че сте се развели наскоро.

— Преди три години. Но, в интерес на истината, съвместният ни живот никога не е бил гладък — тя се засмя. Спомените вече не ѝ изглеждаха мъчителни. — А сутрешното повръщане направо сложи капак на всичко.

Ник не можеше да си представи, че е възможно да не обича една жена, която безропотно понася всички промени в тялото си, за да износи и роди неговото дете. Джефри не беше просто мижитурка, той беше пълен глупак.

— Не зная защо останахме женени през всичките тези години. Предполагам, защото бях достатъчно заета, за да имам време да се

тревожа по въпроса дали съм щастлива или не. Имах Дани, института, работата си...

— А Джефри? — Ник за първи път спомена името му на глас. Чувстваше, че мрази мъжа, който беше живял с Лоръл, беше споделял леглото с нея и ѝ беше направил дете.

Тя въздъхна горчиво.

— Джефри си имаше своята работа. Досега никой от рода Брайтън не се е развеждал. А те уверявам, че родословното им дърво е достатъчно голямо и прославно. Майката на Джефри го беше заплашила, че ще го лиши от наследство, ако кракът му стъпи в съда, а в онези дни на мен ми беше все едно дали съм разведена или не — той и без това рядко се прибираще у дома.

— И кое те накара да се решиш?

— Джефри се влюби. Аманда всъщност е добре възпитана жена и определено не е човек, който ще се впусне в безвкусна връзка с женен мъж. Между другото, случайно се оказа, че баща ѝ е много известен кардиолог.

— Който, също случайно, е бил пред пенсия — предположи Ник. Лоръл се усмихна.

— Наистина си прекалено умен за спортист.

Той доволно кимна:

— И аз така мисля. Приключихме ли вече с кавгата?

— Защо, да не би да предлагаш да се прегърнем и целунем в знак на помирение?

Лоръл усети, че думите ѝ звучат предизвикателно, но беше късно да си ги вземе назад. Очите му весело светнаха.

— Готов съм, стига да искаш. Това, разбира се, ще е само една приятелска целувка. Без никакви страсти.

— Мисля, че ще се въздържа — реши Лоръл. Нямахше доверие нито на Ник, нито на себе си.

— Наистина трябва да тръгвам. — Изправи се тя и взе чантата. — Доктор Адамс може да сметне, че закъснението ми е достатъчно основание да ме върне обратно в Сиатъл.

Ник я изпрати до колата и отвори вратата.

— Ще разрешиш ли Дани да прекара следобеда с мен? Знаеш ли, понякога имам чувството, че той е истинският възрастен тук. За всичко има готов отговор.

Лоръл изпита страх да не би Дани да е повдигнал въпроса за женитбата пред Ник, но зелените му очи я гледаха приятелски, страховете ѝ се разпръснаха.

— Той е на седем години, но се държи така, сякаш е на трийсет и пет. Ако щеш вярвай, такъв си е по рождение.

— Значи нямаш нищо против?

— Напоследък и ти и Рауди прекарвате с Дани повече време, отколкото аз. Започвам да подозирам, че ме търпите единствено за да се доберете до сина ми.

Тонът ѝ беше шеговит, но Ник отвърна напълно сериозно:

— Знаеш, че не е така, Лоръл. Ако бях те срещнал само две години по-рано... По дяволите, не ми обръщай внимание.

Ник пъкна ръце в джобовете си, за да устои на силното си желание да я прегърне.

— Вече е забравено — отвърна тя. Внезапно се сети за нещо, което подсъзнателно я беше измъчвало през цялото време. — Знаеш ли защо Дани изглеждаше така щастлив, когато му каза, че ще се караме?

— Може би — призна той, за нейна голяма изненада.

Тя вдигна въпросително вежди и зачака обяснение.

— Добре. Веднъж той ме попита защо толкова често се караме и аз му отговорих, че ако двама души наистина държат един на друг, някакви дребни спорове не са от значение. И че ако винаги сме на еднакво мнение, много скоро ще си омръзнем.

Ник потисна импулса си да я целуне, но не можа да се сдържи да не я погали по косите.

— Но ти никога няма да ми омръзнеш, доктор Брайтън.

Лоръл се отпусна върху седалката на колата, за да избяга от топлината на дланите му и от блясъка на зелените му очи.

— Искам да минеш през клиниката, за да направя някои изследвания на коляното ти.

— Денят ми днес е много натоварен. Защо просто не се отбиеш у дома тази вечер?

— Не правя прегледи по домовете, Ник. Това е една от причините, поради които се спрях на тази специалност. Не бих могла да оставям Дани сам по всяко време на денонощието и да обикалям по къщите.

— Но снощи го направи! — припомни ѝ той.

— Недей да изглеждаш толкова самодоволен, Макгроу — заплаши го шеговито тя и натисна газта. — Само почакай да видиш сметката, която ще ти изпратя.

— Коляното ти е загубило почти осем процента от силата си — отбеляза Лоръл.

— Предпочитам да мисля, че са ми останали още деветдесет и два процента сила — спокойно отвърна Ник.

Тя едва потисна гнева си.

— Много добре. Ако продължаваш така, в края на сезона ще се наложи да пълзиш на четири крака от терена.

— Не пресилвай нещата, Лоръл. Нямаш никакви доказателства, че коляното ми ще продължи да губи сили със същата скорост, както досега.

— Не ми говори по този начин, Макгроу. Аз съм твой лекар и мисля, че зная за тялото ти повече от теб.

— Но не толкова, колкото на мен ми се иска да знаеш.

Двамата се втренчиха един в друг. Ник леко се усмихна.

— Ако искаш да те възприемам като лекар, престани да изглеждаш така съблазнителна.

Лоръл не отговори. Беше срещнала и преодоляла много предизвикателства, но това явно щеше да бъде най-тежкото. Тя замислено въртеше молива в ръцете си. Внезапно каза:

— Мисля, че е възможно да те прехвърля на доктор Лий. Струва ми се, че няма да мога да бъда обективна при лечението ти.

— Ти си моят лекар, Лоръл, и аз няма да приема никой друг.

— Но, Ник...

Той въздъхна и се надигна от стола. Приблужи до бюрото ѝ, опря ръце на плота и се наведе към нея.

— Тъй като в момента говориш като мой лекар, бих искал да кажеш нещо.

— Ще се опитам.

— Имаш ли конкретно доказателство, че ако продължа да играя, ще свърша в инвалидна количка?

— Не, разбира се. Не разполагам с вълшебна сфера, с която да предсказвам бъдещето.

Ник кимна победоносно.

— Видя ли! Няма причина да се откажа от ръгбито.

Лоръл познаваше добре психиката на спортистите. По-голямата част от тях чуваха само това, което им се искаше да чуят и нищо повече. Само че не смяташе да позволи на Ник да изопачава думите ѝ.

— Както вече споменах, нямам вълшебна сфера. Но затова пък имам папка, пълна с рентгенови снимки и с резултати от изследвания, които ми показват, че при всяко свое излизане на терена поемаш голям риск.

— Има риск дори когато ходя по улицата, Лоръл. Такъв е животът. Човек не може да избяга от опасността.

Тя се надигна от стола. Очите ѝ опасно святкаха.

— Прекалено си интелигентен, за да използваш тези изтъркани аргументи, Макгроу! Ще престанеш ли някога да се държиш като разглезено дете?

— Какво точно означава това?

Тонът му беше остър като бръснач. Двамата се гледаха настръхнали. Лоръл нямаше намерение да отстъпи.

— Държиш се като четиригодишен хлапак, който се страхува, че ще му отнемат любимата играчка. Ти си голям човек, Ник. Защо просто не окачиш шлема си и не се удовлетвориш с факта, че си бил един от най-добрите защитници, играли някога ръгби? — Тя усети, че прекалява, пресегна се през бюрото и хвана ръката му. — Зная, че не искаш да се отказваш. Много са малко спортистите, които наистина знаят кога да се оттеглят.

Ник рязко издърпа ръката си. Погледът му беше леден. Той процеди:

— Ако някога се откажа, то ще бъде, защото сам съм пожелал, защото съм престанал да изпитвам удоволствие от играта, или защото повече не мога да побеждавам. Но си набий едно нещо в главата, Лоръл! Няма такъв спортен журналист, треньор и дори лекар, на който да позволя да вземе това решение вместо мен. Ясно ли е?

— Напълно.

— Добре. Ще се видим довечера.

Преди Лоръл да успее да възрази, Ник беше изчезнал.

— Какво става, доктор Брайтън?

На вратата стоеше доктор Адамс и безизразно я гледаше. Лоръл въздъхна. Прекалено много проблематични мъже имаше около нея. Реши, че трябва да се изясни поне с един от тях.

— Доктор Адамс, можем ли да си поговорим открито?

Той влезе в стаята и седна.

— Говорете, доктор Брайтън.

— Имате ли някакви забележки относно работата ми?

— Ако имах такива, нямаше да сте тук — отбеляза той.

Лоръл призна, че в думите му имаше голяма доза истина.

— Ако сте притеснен за професионалното ми поведение, искам да ви уверя, че възприемам Ник Макгроу само като приятел и няма да позволя между него и мен да се случи нищо нередно.

— Това звучи предизвикателно, особено ако се вземе под внимание фактът, че той е доста увлечен по вас. Освен това сте и съседи.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Как разбрахте?

По лицето му се появи подобие на усмивка.

— Надавайте понякога ухо на клюките, които се разпространяват из клиниката, доктор Брайтън, и все нещо ще научите. Зная, че преживявате тежък момент. Мъже от типа на Макгроу са доста трудни.

— Тогава ви е ясно пред какво съм изправена.

— Вероятно отказва да приеме, че тялото му на атлет може да бъде по-слабо, отколкото му се иска.

— Той отказва дори да мисли за оттегляне. Опитах се да го убедя, че рискува с всяко свое излизане на терена.

Ръцете ѝ трепереха, докато си играеха с молива. Лоръл усети, че Матю Адамс внимателно я гледа и този път в погледа му имаше някаква топлина.

— Винаги е неприятно, когато един пациент откаже да се съобразява с доводите на лекаря си, но не е необичайно. Не смятате ли, че доста дълбоко преживявате този случай. Ник Макгроу не е единственият ви пациент.

Той беше прав. Лоръл имаше и други пациенти, които реагираха по същия начин като Ник. Но тя не беше прекарвала редица безсънни нощи заради тях.

— Мисля, че ще е по-добре да му назначите друг лекар.

Доктор Адамс поклати глава и стана от стола си.

— Няма да направя това по ред причини, доктор Брайтън. Първата от тях е, че ако има някой, който може да накара този човек да се вслуша в съветите му, това сте единствено вие. Второ, безспорно сте най-квалифицираният лекар от целия персонал и можете да излекувате такова сериозно нараняване. Трето, тъй като спортувате, можете най-малкото да изпитате състрадание към един атлет, който не иска да се примири с мисълта, че вече не е така активен.

— Но ако не спре, той ще се превърне в инвалид!

— Тогава ви съветвам да приемете тази вероятност и да се подготвите да се справите с нея, когато му дойде времето. — За първи път доктор Адамс се държеше дружелюбно. — Не ви завиждам следващите няколко месеца. Ако бяхте в друга специалност, вече щяхте да сте разбрали какво значи да загубите пациент. Макар, че нашите загуби не са така тежки, както да речем на кардиолозите, ако искате да практикувате нещо, което не включва в себе си рискове, бих ви посъветвал да се насочите към дерматологията. Доколкото ми е известно, досега никой не е умрял от акне. — Той се усмихна. — Ако това ще ти донесе някаква утеха, Лоръл, ще ти призная, че смятам за привилегия да те имаме в нашата клиника. Финикс определено спечели за сметка на Сиатъл. — Усмивката му стана още по-топла. — И продължавам да го твърдя, независимо от това, че не съм любител на „Белите рамене“.

След тази изненадваща забележка доктор Адамс се обърна и напусна стаята.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лоръл и Ник бяха сключили мълчаливо примирие. Тя все често се улавяше, че очаква с нетърпение да се върне у дома, където я очакваха Ник и Дани. Тренировките продължаваха да бъдат тежки и брутални, но въпреки че Лоръл виждаше пагубния им ефект върху коляното на Ник, тя се въздържаше да повдигне отново въпроса. Беше разбрала, че той не може да си представи живота без игра и искаше да му помогне да разреши дилемата си. Но всичко, което правеше, беше да превързва раните и да пристяга ребрата му, с надеждата Ник да започне да гледа по-реалистично на нещата. Нямаше желание да прекарват времето си в безполезни спорове.

Лоръл всекидневно му правеше масажи, лекуваше различните наранявания и със страх очакваше да се случи най-лошото.

Деня на благодарността тя приготви великолепна вечеря.

Когато Дани седна на масата, той очаровано възкликна:

— Мамо, това наистина изглежда чудесно!

— Имах си помощник — призна Лоръл и погледна към Ник, който разрязваше огромната печена птица. В отговор той се усмихна и сви рамене.

— Това не се дължи на някакъв особен талант. Просто в моето семейство всеки си имаше своите задължения. На мен се беше паднала кухненската работа.

— Хубаво ли е да имаш много братя и сестри, Ник?

Лоръл хвърли предупредителен поглед към сина си.

— През по-голямата част от времето — да. Макар че понякога се е случвало да си мечтаеш да не бъда най-големият. Дори когато майка ми напусна работа и остана да се грижи за нас, отговорностите ми почти не намаляха.

— Майка ти е работела?

Ник се засмя и постави парче от пуйката в чинията ѝ.

— Лоръл, всяка майка с девет деца работи.

— Знаеш какво имам предвид. Беше ми казал, че си е била вкъщи и се е занимавала с домакинската работа.

— Тя работеше, но когато станах на възрастта на Дани, кланът Макгроу беше се разраснал значително. Беше невъзможно да се намери някой, който да се съгласи да ни гледа всичките.

— Какво е работела?

— Беше преподавател по английски език в Колумбия — отвърна Ник и подаде на Дани едно голямо парче месо. — След като напусна работа, продължи да работи като нещатен редактор към различни издателства.

— Това обяснява защо нямаш проблеми с цитатите. Баща ти също ли е бил преподавател?

Ник си взе парче фразела, а Лоръл допълни чашата му с бяло бургундско вино.

— Не. Баща ми беше пастор.

— Значи оттам идват псалмите — досети се тя.

— Позна. От двамата научих много неща, които са подходящи за всяка една ситуация.

— Забележително! — възкликна Лоръл.

— Какво става, доктор Брайтън, да не би да сте изненадана, че един спортист може да чете и друго, освен комикси?

— Не. Просто съм впечатлена. Да не би да си прекарал детството си, стискайки зъби над някоя книга на Бартлет?

Ник отметна глава и се засмя. Отдавна не беше се чувствал така спокойно и приятно.

— Почти. Къщата ни винаги е била пълна с книги. Ние, децата, се опитвахме да намерим поговорка, която да затрудни възрастните. Събирахме награден фонд в една касичка и победителят вземаше всичко. Въпреки, че не ни се случваше толкова често да печелим наградата, навикът да говорим с поговорки ни остана и до ден-дневен.

— Как реагираха родителите ти, когато разбраха, че искаш да ставаш ръгбист? — попита Лоръл.

Ник погледна към Дани, който в този момент се опитваше скрие омразния грах в картофеното пюре и си спомни, че беше същия като малък. Лоръл проследи погледа му и когато очите им се срещнаха, двамата съчастнически се усмигнаха. Ник отговори:

— За времето си те наистина бяха хора с широки разбирания. Макар че никой от тях не можеше да направи разлика между тъчдаун и успешен удар, те искаха да се занимавам с това, което ще ме направи щастлив. Бяха много горди, когато получих спортна стипендия и ме взеха в националния отбор. Баща ми кара цялото семейство от Ню Йорк в Лос Анджелис за първия ми мач... Още си мисля понякога от колко неща е трябвало се лишат всички, за да си купят самолетни билети за това пътуване. — Ник погледна към Лоръл. — Имам прекрасно семейство. Ще видиш, че ще ти харесат.

Тя се засмя. В запознанството с нечии родители имаше нещо ангажиращо, а и двамата бяха на мнение, че между тях съществува обикновено необвързващо приятелство. Явно Ник беше правил просто констатация, без да влага някакъв подтекст в думите си.

— Надявам се, че сте спечелили.

Дани я погледна с укор.

— Разбира се, че са спечелили... Нали, Ник?

Ник му намигна.

— Смятам, че това е най-добрият мач, в който някога съм участвал.

— Родителите ти трябва да са били много развълнувани!

Лицето му светна както винаги, когато станеше въпрос за ръгби. Кога най-после щеше да се предаде? Играта беше станала неделима част от Ник Макгроу.

— Мога да ви разкажа нещо забавно, което се случи тогава. Бях направил фал и отборът ни трябваше да излезе от полето, за да направи място на противниците. Внезапно почувствах, че някой ме потупва по рамото. Беше баща ми. Попитах го какво прави на терена, а той ми отвърна, че двамата с мама били много горди с мен.

— Това е чудесно — засмя се Лоръл.

— Почакайте да чухте най-смешното. Внезапно се огледах и открих, че единствено аз съм извън игрището. Отново беше дошъл ред на нашия отбор и всички се бяха подредили, да започнат. Чакаха само мен.

— О, не!

— Ник! И ти какво направи? Притесни ли се много?

Ник топло погледна Дани.

— Не може да се каже, че в този ден се представих великолепно, но не се и притесних. Хукнах към игрището, като в същото време се опитвах да сложа шлема на главата си и усетих, че някой бяга до мен.

— Баща ти — предположи Лоръл и избърза насълзените си от смях очи.

Ник кимна.

— Представете си само! Излизам на своя първи мач като защитник в националния отбор заедно с баща си! Казах му, че не може да остане на полето, защото ще играем.

— И какво стана после? — Дани отдавна беше забравил за бутчето.

— Когато се запознаеш с баща ми, ще откриеш, че най-характерното му качество е неговата невъзмутимост. Той просто погледна момчетата, после — часовника си, и каза: „О, мислех, че вече сте свършили и излизате на терена просто за да си стиснете ръцете с играчите от другия отбор“.

Лоръл не можеше да си спомни по-прекрасен ден от този. Когато по-късно си легна, тя си помисли, че само едно нещо липсва, за да бъде денят идеален. Трябваше Ник да е до нея в леглото. Привличането между двамата ставаше все по-силно и Лоръл беше наистина изненадана, че Ник не поднови опитите си да я съблазнява.

Самият Ник бе не по-малко удивен от обзелото го колебание. Много пъти през изминалите седмици той вдигаше телефона, за да набере номера, на която и да е жена, и да докаже на себе си, че копнежът, който изпитва към Лоръл, е обикновено сексуално влечение. Всяка жена би могла да го задоволи. Но не се обади на никого. Имаше една-единствена жена, която желаше. Тази вечер за пореден път се увери в това. Ник взе телефона и набра номера ѝ.

— Ало?

В гласа на Лоръл прозвуча колебание, дори страх.

— Лоръл, добре ли си?

Тя облекчено въздъхна.

— О, Ник, здравей. Чувствам се чудесно.

— Изглеждаш ми разстроена — настоя той.

— Когато телефонът звънна, помислих, че се обажда Джефри. Той обеща на Дани да позвъни днес.

Ник погледна часовника си.

— Като отчетем часовата разлика, сега в Сиатъл трябва да е вече полунощ.

— Зная. Вероятно двамата с Аманда са поканени на някое парти. Искрено се надявах да не се обади.

— Толкова ли силно те е наранил?

Лоръл поклати глава. Нима можеше да опише на какъв натиск я беше подложил Джефри, без да разкрива на Ник всичко?

— Лоръл?

— Не... Просто не исках нищо да помрачи идеалния ден, който прекарахме.

— Беше чудесно, нали?

— Наистина. Слънчевата светлина, вечерята и особено — компанията.

Тази нощ Ник не искаше да бъде сам. Беше свикнал да се уединява по време на празници, но днешният ден му напомни за удоволствието да бъдеш в семейна обстановка в такива специални дни.

— Искаш ли да ти помогна да направиш два сандвича със студено месо?

Гласът му ѝ подсказваше, че намеренията му са съвсем различни. Лоръл се опита да потисне силното си вълнение.

— Не мисля, че ще бъде добре. Утре трябва да ставам рано.

— Няма нищо. Беше просто идея.

— Прекрасна идея! — в гласа ѝ се прокрадна съжаление.

— Да. Тогава ще се видим утре. Лека нощ, Лоръл.

— Лека нощ — прошепна тя и притисна устни към хладната слушалка.

„Сандърбърдс“ щяха да играят последния си мач от редовния сезон на чужд терен. Лоръл и Дани гледаха директното предаване по телевизията. Лоръл с тревога наблюдаваше как играта на Ник става все по-лоша. Имаше пет блокирани паса, три препречвания и нямаше пространство за движение. Пробегът също не му помогна особено. „Сандърбърдс“ загубиха.

За Лоръл играта беше добра само в едно отношение — Ник беше успял да се предпази от сериозно нараняване. Тя изгледа вечерните

новини и не беше изненадана, че треньорът Кар е недоволен. В интервюто след играта той каза:

— Искам да се извиня на почитателите на отбора. Това, че днес играчите едва се движеха по терена, беше срамно не само за Финикс и за щата Аризона, но и за целия спорт, наречен ръгби. Но аз ще променя това. Утре в осем сутринта отборът ще проведе тренировка на пълни обороти.

Репортерът изненадано го погледна.

— Сутринта? Но вие ще трябва да летите цяла вечер, за да се върнете във Финикс до осем часа! Справедливо ли е това?

Кар се намръщи.

— Вижте какво, аз съм този, който взема решенията, и за мен всичко, което правя, е справедливо.

Лоръл взе дистанционното управление, насочи го към екрана и се прицели в отвратителната физиономия отсреща. После яростно натисна бутона и образът изчезна.

— Здравсти. Имаш ли малко време за един ранен стар ръгбист? — попита Ник с фалшив ентузиазъм, щом влезе в кабинета ѝ.

Лоръл надяна на лицето си маската на професионално спокойствие.

— Надявам се, че ще можем да те сглобим отново, Макгроу. Как е коляното ти?

— Като всички онези сгради във Венеция — старо и разрушаващо се с всеки изминал ден.

— Нека те прегледам.

Тя разгледа посинелия и подут пръст на едната му ръка.

— Какво се е случило с палеца ти?

— Сблъсък с шлем. Направи ми доста поразии.

Това обясняваше вчерашния провал.

— Ще му трябва най-малко три седмици, за да се оправи. А това какво е? — Тя прокара длан по кожата му и сърдито го погледна. — Забележително, Макгроу!

— Нали?

Лоръл се прехвърли на коляното му и внимателно го натисна. Изненада се, че Ник дори не трепна. Жегна я съмнение. Дори той не

можеше да бъде толкова издръжлив.

— Обърни глава към стената — нареди тя.

— Защо?

— Просто защото твоят лекар ти заповядва.

Той ѝ хвърли изпълнен с подозрение поглед, но изпълни нареждането ѝ. Лоръл взе една игла и я заби в обезобразеното коляно. Ник не реагира. Тя гневно прошепна:

— Ти си проклет идиот, Макгроу. Позволил си им да те натъпчат с ксилокаин, нали?

Ник я погледна невинно.

— Разбира се, че не съм.

Лоръл затрепери от гняв.

— Нима? Тогава ще благоволиш ли да ми обясниш защо не усети иглата — подметна тя.

— Лъжеш, Лоръл — сведе поглед той.

— Не, ти лъжеш, Ник. Не разбираш ли, че след като коляното ти е толкова зле, трябва да бъдеш в състояние да усещаш до каква степен да го натоварваш и да спреш, преди да си осакатял напълно?

— Виж, Лоръл. Уверявам те, че не бях във възторг от идеята, но през целия мач изпитвах остра болка. Не можех да се концентрирам и трябваше да направя нещо. Или трябваше да се съглася на инжекцията, или да изляза от игра. Обещавам ти, че това няма да се повтори.

Лоръл се изкушаваше да изрита веднъж това коляно и да сложи край на мъчителното очакване. Ник беше достатъчно интелигентен, за да не знае, че приемането на болкоуспокояващи средства лесно се превръща в пристрастяване.

— Предполагам, ще бъде глупаво от моя страна да ти напомня, че вчера вие не спечелихте.

— Не само глупаво, но и нетактично — съгласи се той.

Лоръл изсумтя и хвърли иглата върху таблата. Тя издрънча по металната повърхност и се търкулна на пода. Нито Лоръл, нито Ник забелязаха това.

— Можеше да поискаш да излезеш от играта.

Той предизвикателно я погледна.

— Да, и да вкарат Морган да ме спасява от огъня, така ли?

— Наистина ли искаш отборът ти да печели или целта ти е върнеш старата слава на великия Ник Макгроу? — злъчно попита тя.

Ник се надигна от леглото и започна да закопчава ризата си.

— Това беше евтина забележка, доктор Брайтън. Допускаш ли, че ще предпочета да рискувам интересите на отбора, вместо да изляза от играта?

— Не знам. До днес си мислех, че си интелигентен човек, но сега разбрах, че съвсем не те познавам.

— Нима мислиш, че ако беше влязъл Морган, щяхме да спечелим?

— Откъде да зная? Не съм специалист. Дори не съм го виж дала как играе.

Ник процеди през зъби:

— Нямаше да спечелим, затова, си избий тази идея от главата.

Лицето му се сгърчи от болка, когато се наведе да завърже маратонките си. Сърцето на Лоръл трепна.

— Ник, нека не се караме.

Той бавно се изправи.

— Права си. Само още няколко седмици и всичко ще бъде наред.

— И няма да има повече ксилокаин?

Ник вдигна ръка и тържествено се закле.

— Обещавам ти, че ако видя някои да приближава към мен с игла в ръка, ще си плюя на петите и ще избягам.

— Като зная какво е състоянието на коляното ти, това не ми носи кой знае какво успокоение.

Ник наклони глава и я целуна. През тялото ѝ преминаха тръпки. Ник също ги почувства. Той учудено я погледна.

— За лекар знаеш твърде малко от областта на химията, доктор Брайтън. Мисля, че ме беше уверила, че взаимното ни привличане ще изчезне с течение на времето.

Напоследък Лоръл беше стигнала до някои нови заключения и знаейки отношението на Ник към обвързването, мислите ѝ бяха напълно обезкуражаващи. Тя се престори на безгрижна.

— Трябва да съм сбъркала с диагнозата. Нали не смяташ да ме даваш под съд заради това?

Той огледа безлюдната манипулационна и лукаво се усмихна.

— Не, имам далеч по-добра идея.

Лоръл обви ръце около врата му. Устните им се сляха в безкрайна целувка.

Недей да мислиш, заповяда си тя. Не разваляй всичко, като започнеш да го анализираш. Просто чувствай и се наслаждавай.

Ник прекъсна мислите ѝ.

— Когато спечеля Супер Купата, ще дойдеш ли при мен в Ню Орлиънс, за да отпразнуваме победата?

Тя се усмихна и отвърна, като накъсваше думите си с кратки целувки.

— Бих отишла с теб дори на края на света, Макгроу.

Тони Лий надникна в стаята и смутено се отдръпна.

— Извинете ме. Доктор Брайтън, имате спешен случай. Един прекалено ентузиазизиран волейболист.

— Ще се видим по-късно. Исках да дойда с теб на летището за изпращането на Дани, но Кар събира отбора тази вечер.

— Разбирам — отвърна Лоръл и добави наум: никакви задължения, никакви обвързвания.

— Мога ли да мина през вас и да му дам подаръка за Коледа?

— Страшно ще го зарадваш... Ник, никога не съм те питала какво е, но...

Ник дяволито се усмихна.

— Дали знаеш наблизко някое място, откъдето да вземем малко слама и овес?

— Ник Макгроу, не си му взел пони, нали?

Дани беше молил за това, но дали Ник беше имал глупостта да му купи едно за подарък?

Той поклати глава.

— Знаете ли, госпожо, вие наистина сте много наивна. До скоро.

Ник ѝ намигна и докато излизаше от стаята се почувства с десет години по-млад. Болките и тревогите, с които беше влязъл в клиниката, сякаш бяха излекувани от Лоръл по магически начин. Тя беше изключителна жена, призна Ник, внимателно карайки колата си през претъпканите с народ улици. Човек трябваше да е сляп да не почувства, че е красива, силна, интелигентна и независима. Напоследък мислеше за нея непрекъснато. Вероятно беше в резултат на това, че го беше накарала дълго време да чака, каза си той. Тя просто се беше превърнала в негова мания. След като си обясни нещата по този начин, Ник се почувства по-спокоен и дори почна да си подсвирква. Сега щеше да мине през дома ѝ и да даде на Дани

коледния подарък. Само че веселата мелодия прозвуча ухо дори в собствените му уши.

Къщата изглеждаше така празна! Лоръл знаеше, че постъпва глупаво, но продължи да обикаля из пустите стаи. Дани просто беше отишъл да прекара Коледа с баща си, а тя се държеше така, сякаш беше настъпил краят на света.

— Има ли някой вкъщи? — гласът на Ник достигна до нея, но Лоръл не намери сили да му отговори. — Лоръл?

Ник беше изненадан от зловещото мълчание. Ами ако се беше случило нещо? Усети, че го обзема безпокойство и се втурна нагоре по стълбите, без да го е грижа за болките в коляното. Той успокои дишането си и отвори вратата на спалнята ѝ. Очакваше, че ще я намери тук, но стаята се оказа тиха и празна, както цялата къща.

Следващата стая беше на Дани. Ник доближи до вратата. Очите му бяха свикнали с тъмнината и той я видя, седяща неподвижно на леглото на сина си.

— Лоръл, защо стоиш на тъмно?

Ник седна до нея и взе ледените ѝ ръце в своите. Тя го прегърна и зарови лице в ризата му.

— Ник, моля те, прегърни ме. Така ме е страх!

Ник усети, че Лоръл трепери и силно я притисна към себе си. Би дал всичко, за да разбере какво се бе случило. Той вдигна брадичката ѝ и се усмихна окуражаващо.

— Хей, самолетите са по-безопасни дори от ваните. Дани ще пристигне жив и здрав, повярвай ми.

— Не е това — поклати глава тя и си пое дълбоко въздух.

Ник нежно приглади косите ѝ. Очите ѝ бяха тъмни и мрачни и той усети, че сърцето му се къса. Какво ставаше с нея?

— Трябва да е свързано с Дани — деликатно настоя той.

Лоръл кимна и безсилно отпусна рамене.

— Той ще остане в Сиатъл, Ник.

От очите ѝ бликнаха сълзи.

— Дани ще остане в Сиатъл? При баща си? — Лоръл отново кимна. — Кога е взето това решение? Мислех, че родителските права са прехвърлени на теб.

— Така е, но Джефри и Аманда го искат.

Според Ник това беше без значение. Особено след всичко, което беше чул за Джефри Брайтън. Значи това било! Бившият ѝ съпруг през цялото време е искал да вземе детето. Ник остави Лоръл да излее мъката си.

След дълго мълчание тя започна:

— Преди шест месеца Аманда разбра, че не може да има деца. През последните три години те се опитваха да си родят дете, но все не успяваха. Накрая тя отиде при специалист, който постави диагноза стерилитет.

— Винаги могат да си осиновят дете — подхвърли Ник.

— Ти си мислиш, че това е логичният отговор, но Аманда чувства, че Джефри мечтае за дете от неговата собствена плът и кръв.

Ник изпита желание да размаже с юмрук физиономията на този известен кардиолог.

— Дани?

— Дани — повтори шепнешком Лоръл.

Това все още нищо не значеше. Защо Лоръл си беше втълпила нелепата мисъл?

— Скъпа! Това, че бившият ти съпруг и жена му са решили, че ще им хареса синът ти да живее при тях, няма никакво значение. Имаш родителските права над Дани. Той те обича, ти си страхотна майка... Все още не разбирам.

Тя избърса очите си.

— Аманда е точно това, което една майка трябва да бъде.

Внезапно Ник разбра смисъла на абсурдния спор около сандвичите на Дани.

— Тя е очарователна, компетентна и добра домакиня, така ли? — Лоръл кимна и уморено го погледна.

— Е, и? — попита Ник.

— Е, и докато Дани е у тях, двамата с Джефри ще се постараят да направят животът му толкова хубав, че той да не пожелае да се върне при мен. Ник, Дани още от самото начало не искаше да идва тук и беше почти решен да остане при тях.

Ник положи върховни усилия, за да не каже на Лоръл, че това най-голямата глупост, която някога беше чувал. По отчаянието в очите

й личеше, че тя наистина си вярва. Каква ли линия на поведение беше следвал онзи негодник през последните шест месеца?

— Тук е неговият дом, Лоръл — каза уверено Ник.

Тя се облегна на рамото му и зарида.

— Ти не разбираш, Ник! Жената прави страхотни шоколадови бисквити!

Ако Лоръл не беше така искрено разтревожена, Ник щеше да избухне в смях. Вместо това той я прегърна с нежност, каквато никога не беше изпитвал. Нейната мъка беше станала и негова, сълзите ѝ мокреха ризата му, но Ник я остави да изплаче мъката си на спокойствие. Тя беше страдала и се беше опитала да се бори сама със страховете си. Ако само му беше казала по-рано!

Лоръл се чувстваше защитена от силните ръце на Ник, от тихите му успокоителни думи. Отново почувства колко нежен може да бъде, независимо от силата, която демонстрираше. Ник беше достатъчно силен, за да бъде нежен. Увереността на Лоръл се върна. Нямахте да позволи синът ѝ да расте в духовната пустота, която щяха да му предложат Джефри и Аманда. И двамата бяха достатъчно егоистични, за да могат да обичат друг, освен себе си.

— Тя няма да го има!

— Разбира се, че няма — съгласи се с готовност Ник. Беше почувствал промяната, настъпила в Лоръл. Тя щеше да се оправи, в това нямаше никакво съмнение.

— Няма да позволя да му завъртят главата с разни обещания!

— Да не говорим пък за шоколадовите бисквити — добави с насърчителна усмивка той.

— Когато го казваш на глас, звучи ужасно глупаво, нали?

Ник взе ръцете ѝ и кимна:

— Малко. Но си мисля, че напоследък твоят многоуважаем бивш съпруг е провел упорита кампания, за да те накара да се чувстваш виновна. Като се вземат предвид всички промени, настъпили в живота ти, е съвсем естествено да бъдеш уязвима в момента.

— Притеснявам се за Дани — призна тя.

— Зная. Както зная и това, че си една прекрасна майка и че той те обожаваше.

— Но той е само на седем години, Ник. Може да му се повлияе. Зелените му очи я изгледаха осъдително.

— Наистина ли смяташ Дани за толкова повърхностен, че да се откаже от теб заради няколко шоколадови бисквити?

— Като поставяш въпроса по този начин, предполагам, че не.

Ник я целуна.

— Напълно си права. Между другото, в хола ти има нещо първокласно, Лоръл.

— Какво е то?

Той ѝ намигна.

— Ако ми беше разказала по-рано всичко това, щях да съм ти казал — и аз мога да пека шоколадови бисквити.

Лоръл се присъедини към смеха му и усети как веригите, които стягаха сърцето ѝ през последните няколко месеца, падат. Когато очите им се срещнаха, желанието пламна в двамата по-силно отвсякога.

— Ще направиш ли нещо за мен? — прошепна Лоръл.

— Всичко, каквото и да е.

Тя погали мъжественото му лице и прошепна:

— Искам да се любим, Ник!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ник не чака повторна покана. Той бавно се надигна от леглото, взе Лоръл на ръце и я понесе към спалнята.

— Коляното ти — прошепна тя.

Той я целуна и с благоговение я положи върху леглото.

Зелените му очи галеха лицето ѝ, проникваха през копринената ѝ блуза. Ник коленичи до леглото, без да усеща болката в коляното си. Всичките му мисли бяха насочени към Лоръл. Той бавно разкопча копчетата на блузата и отметна назад леката материя с такова внимание, сякаш разопаковаше най-скъпоценния коледен подарък. Устните му докосваха бялата кожа, която се разкриваше под коприната. Тя потръпна под нежния им допир.

— Толкова си мека! — прошепна той като галеше пламтящата ѝ плът. Лоръл прехапа устни, за да не извика. Ник повдигна глава, погледна я в очите и прокара език по кървавочервените следи, оставени от зъбите ѝ по устните ѝ.

— Не прави това, Лоръл. Не скривай нищо от мен...

Погледът ѝ беше пълен с желание.

— Доставяш ми огромно удоволствие, Ник.

Бяха чакали този момент прекалено дълго и затова всичко трябваше да бъде прекрасно. Ник се застави да продължи бавно. Леко придърпа бродирания край на сутиена ѝ, за да видиша отново аромата на уханната ѝ кожа.

— Господи! Луд съм по теб!

Той прокара ръка по цялото ѝ тяло, изучавайки всички тайни кътчета. Блузата ѝ се разтвори и изчезна, последвана от сутиена и панталона от фин вълнен плат. Лоръл чуваше бученето на кръвта си. Струваше ѝ се, че ще експлодира. Устните му галеха голата ѝ кожа, а когато пръстите му се плъзнаха под ластика на копринените ѝ бикини, тя надигна бедра и се притисна силно към ръката му.

— Ник, моля те!

— Не още — прошепна той.

Дъхът му докосна гладката кожа на корема ѝ, следвайки пътя на пръстите му. И последните ѝ задръжки се стопиха. Лоръл се пресегна и вкопчи ръце в ризата му. Едва сега осъзна, че Ник е напълно облечен.

— Нека те съблека — прошепна тя и започна да разкопчава копчетата му, но той спря ръката ѝ, вдигна я към устните си и възбудено я целуна. Този неочакван жест я зашемети. Лоръл почувства, че тази единствена целувка изпрати сигнали до всички клетки на тялото ѝ.

— Имаме на разположение цяла нощ — тихо каза Ник и положи Лоръл върху възглавниците, насърчавайки я да се отдаде напълно на удоволствието. Допирът на ръцете му ставаше все по-разтърсващ, устните му — все по-твърди и търсещи. Той не можеше да задоволи жаждата си по нея, чувстваше, че губи контрол над себе си. Гъвкавото тяло на Лоръл чезнеше под ласките му. Ако беше в състояние да говори, тя щеше да го помоли да я обладва сега. Веднага. Но Ник откриваше все повече точки на удоволствието, за съществуването на които Лоръл дори не беше предполагала. Тя затвори очи и се понесе в бесния вихър на страстта.

Езикът му се плъзна по вътрешната страна на бедрата ѝ. Дишането ѝ се учести и тя промълви името му. Езикът му се плъзна нагоре и тялото на Лоръл се превърна в живак. Тя извика и се отпусна облекчена и замаяна в леглото.

Ник се отдръпна от нея само колкото да свали дрехите си и пак се върна, обзет от силно желание. Възбудата на Лоръл отново нараства. Те се понесоха с шеметна бързина в някакъв искрящ безтегловен свят, където нищо друго, освен страстта им, имаше значение. Внезапно сякаш слънцето се пръсна на хиляди огнени късчета и ги ослепи със своя блясък.

Лоръл нямаше представа от колко време лежах така. Беше зашеметена от чувствата на Ник. Но още по-поразяващо беше откритието, че го обича. Лоръл Брайтън, прагматичната лекарка се беше влюбила в един мъж, който не беше способен — или не искаше — да се обвързва. Тази мисъл беше толкова потискаща, че тя предпочете да се отдаде на успокоението, обзело ги след бурното изживяване.

Когато Ник дойде на себе си, той понечи да се отдръпне, но Лоръл го спря.

— Недей — прошепна тя. — Харесва ми усещането да си в мен.

— Ще те смачкам — отвърна той, но не се отмести.

Тя звънко се засмя.

— Дори и така да е. Познавам един спортен лекар, който е страхотен в лекуването на всякакви навяхвания и контузии.

Ник погали тялото ѝ, отново възхитен от мекотата на кожата ѝ. Беше си внушил, че е достатъчно веднъж да легне с Лоръл, за да преодолее маниакалната си страст към нея, но сега разбра, че дълбоко се е лъгал. Никога нямаше да ѝ се насити.

— Не съм предполагала, че може да бъде толкова хубаво — призна тя.

Ник я привлече към себе си.

— Ти си забележителна жена, доктор Брайтън!

Лоръл плъзна ръка по тялото му и усети как мускулите му се стягат под пръстите ѝ.

— Ти самият не си по-лош, господин Ръгби!

Когато ръката ѝ спря на бедрата му, Ник почувства как слабините му потръпват от нова възбуда.

— Някакви съжаления?

— Никакви!

Той се обърна към Лоръл и страстно я целуна. Тя пламенно отвърна на целувката му. Зашеметен от категоричния ѝ отговор, Ник сякаш се понесе над облаците.

Когато двамата спряха да си поемат дъх, той каза:

— Ако това е поредната ти тактика да ме държиш далеч от стадиона, мисля, че нямам нищо против да прекарам остатъка от живота си в леглото ти.

— Ако вярвах, че наистина мислиш така, щях да те накарам да го докажеш — отбеляза тя.

— Винаги можем да направим поне опит — предложи той и очите му отново просветнаха.

Лоръл се засмя.

— Има едно нещо у теб, което страшно ми харесва, Макгроу, и то е, че винаги си пълен с предложения.

Ник нежно покри тялото ѝ със своето и бавно проникна в нея.

Беше слънчева утрин. Лоръл трудно можеше да повярва, че е Коледа. На север Коледите не бяха такива. Ник сервира закуската ѝ в леглото, но тя не забелязваше какво яде. Очите ѝ тайно се наслаждаваха на изваяната му фигура. Той ѝ напомняше по-скоро на момче, отколкото на човек, посрещнал и изпратил тридесет и пет Коледи в своя живот.

Двамата, прекараха деня в неговата къща, украсявайки високото коледно дърво, което беше купил. Преди две седмици Ник, Лоръл и Дани заедно украсиха огромния сребърен бор, който бяха поставили на видно място във всекидневната. Ник обаче беше купил и това дърво. Инстинктивно беше усетил, че тя ще има нужда от нещо, което да разсее тъгата от заминаването на сина ѝ.

— Къде е ангелът? — попита Лоръл и зарови из хартиите в кутията. Ник беше спрял поглед върху заоблените форми, очертаващи се съблазнително под тесните ѝ джинси. Тя беше цялата в червено и приличаше на жив пламък. Страните ѝ руменееха от възбуда, очите ѝ още пазеха блясъка си от страстната нощ. Изглеждаше едновременно деликатна и уязвима. Ник знаеше, ще запомни Лоръл винаги такава, каквато я виждаше в този момент.

Тя почувства напрегнатия му поглед и бавно се обърна.

— Какво има, Ник? — попита меко и се изненада от топлината, която се разля из нея. Как беше възможно да изпитва толкова силно желание отново да се любят?

Тя се отърси от мислите си.

— Къде е ангелът?

Ник я привлече към себе си и нетърпеливо я целуна.

— В ръцете ми — прошепна той.

Тя щастливо въздъхна.

— Винаги знаеш какво точно да кажеш, Макгроу. Мисля, че си има своите преимущества човек да поддържа любовна връзка с мъж, натрупал богат опит. Да се връщаме отново към работа, дървото наистина изглежда голо без ангел на върха.

— Нямам ангел. Имам звезда.

— Откакто се помня върху коледното ми дърво е стоял пухкав ангел с бухнала златна коса.

— А аз пък винаги съм имал сребърна звезда с блестящи лъчи — възрази той и предложи: — Хайде да отидем на някое по-удобно за

спорове място. Как си със свободната борба?

— На тепих или на открито? — попита Лоръл и очите ѝ хитро проблеснаха. Погледът му бавно обходи тялото ѝ.

— Всъщност, имах предвид леглото.

Лоръл се надигна на пръсти и целуна усмихнатите му устни.

— Добре, но след малко. Така, както сме почнали, сигурно няма да сме украсили елхата до Великден.

Те продължиха да работят, като весело разговаряха и умишлено отбягваха темата за ръгбито или за коляното му. Независимо от усилията им да се държат безгрижно, Лоръл забеляза, че с напредването на деня Ник става все по-нервен. Когато той за трети път отиде до прозореца и надникна, тя сухо подхвърли:

— Ако очакваш да се появи Дядо Коледа, трябва да те предупредя, че той никога не идва преди добрите деца да са си легнали.

Ник се обърна към нея и лукаво се усмихна.

— Това с положителност е най-гениалната идея, която някога съм чувал. Искаш ли да я приведем в изпълнение?

Лоръл приближи и го целуна. Пръстите ѝ нетърпеливо започнаха да разкопчават ризата му.

— Наистина ще е добре да опитаме, скъпи.

Тя вплете пръсти в неговите и го поведе към спалнята. Застанаха край леглото. Лоръл издърпа ризата му и се притисна към напрегнатото му тяло.

— Лоръл — простена той и потърси устните ѝ.

— Не още — прошепна тя.

Сърцето му лудо туптеше. Лоръл беше опиянена от силната си власт над тялото му. След всяко разкопчано копче тя нежно целуваше тръпнещата му кожа, после намери устните му. Накрая смъкна ризата от раменете му и я пусна на пода, а устните ѝ още по-жадно се впиха в неговите. Ник се отпусна върху леглото, повличайки я със себе си.

— Да знаеш колко силно те желая! — изрече задъхано той и я притисна към себе си.

— Зная — промълви тя. — Но нека не бързаеме.

Лоръл продължи да движи устни по цялото му тяло. Обходи гърдите и стегнатия му корем. Спусна се надолу, но коланът му я спря. Тя нетърпеливо започна да го разкопчава. Макар, че познаваше това

тяло добре, тя откриваше нови територии, които страстно желаше да проучи. Пръстите ѝ сръчно разкопчаха джинсите му и ги смъкнаха надолу. Устните трескаво последваха пръстите ѝ. Те опариха вътрешната страна на бедрата му и Ник се надигна нетърпеливо. Желанието му беше огромно.

Лоръл усети, че възбудата ѝ нараства заедно с неговата. Тя бързо свали дрехите си и легна върху него. Искаше да притежава и да бъде притежавана. Желанието вибрираше в нея, тя забрави да мисли за последиците и диво се впи в тялото му.

Ник усети бученето на кръвта в ушите си и потръпна. Движенията на тялото ѝ го влудяваха. Той искаше да я спре, преди да го е накарала да свърши... Всъщност, искаше му се никога да не спира.

— За бога, Лоръл, ще подпалиш леглото.

Тя звънко се засмя.

— Не се шегувай!

— Да се обзаложим ли?

Ник плъзна ръка между влажните им от пот тела. Тя почувства, че никога няма да му се насити. Той я повали под себе си и задвижи ритмично тялото си. Лоръл му отвърна също толкова пламенно. Виковете ѝ достигаха отдалечено до съзнанието ѝ, но сега това нямаше значение. Тя дори не направи опит да ги потисне. Дватамата се носеха към върха, забравили за всичко останало.

— Страхотна си, Лоръл — призна малко по-късно той.

Моментът да се повдигне въпроса за бъдещото лечение на Ник беше настъпил.

— Благодаря ти, Ник. Но не мислиш ли, че ще ми бъде по-лесно, ако се прехвърлиш при доктор Лий?

— За нищо на света! Свикнал съм на най-доброто — и при жените, и при лекарите.

Тя заигра със златистите косъмчета по гърдите му.

— Не мога да спя с теб и едновременно с това — да те лекувам, Ник. Не е етично.

— Само не ми казвай, че ще трябва да избирам между това, да бъда лекуван от доктор Брайтън или да правя любов с очарователната Лоръл!

Той нежно целуна вътрешната страна на китката ѝ.

— Такава беше уговорката от самото начало — напомни му тя.

— Да, но в началото ти не беше наясно какво ще изпуснеш — възрази той. Вече не можеше да се откаже от нея.

Лоръл усети, че старият Ник се завръща със своята самоувереност. Щеше да ѝ е по-лесно да се справи с арогантната звезда, отколкото с нежния мъж, обладал не само тялото, но и сърцето ѝ.

— Защо поне не поговориш с Тони? Не бъди такъв инат!

Ник седна в леглото и придърпа Лоръл към себе си.

— Имам правото да проявявам инат, когато става въпрос за коляното ми. Нямам намерение да се оставям в ръцете на някакъв шарлатанин само заради ужасните ти скрупули.

— Тони Лий не е шарлатанин. Освен това съм изненадана, че след като цял сезон се отнасяше така безотговорно към коляното си, сега изведнъж се загрижи за него.

Ник си каза, че гневът, който се надигна у него, беше в резултат от нейната безкомпромисност, а не на неговото отчаяние. Най-накрая беше постигнал целта си и беше любил жената, за която седмици наред беше мечтал. Защо тогава се чувстваше толкова нещастен?

— Виж, скъпа, нека просто да оставим нещата такива, каквито са.

Тя нещастно го гледаше.

— Но...

Той сложи пръст върху устните ѝ.

— Не виждам никакъв смисъл да сменям лекарите си точно сега. До края на сезона остават само няколко седмици.

Лоръл искаше да попита за следващия сезон, но това предполагаше да се обсъждат по-нататъшните им отношения. Преди известно време категорично беше заявила, че не иска да се задълбочава.

Беше съвсем наясно със себе си, когато се впусна в тази игра, напреди си тя. Недей да усложняваш нещата, като търсиш чувства там, където те не съществуват.

— Наистина си прав, Ник. Остават само няколко седмици.

Ник се намръщи и погледна към тавана.

— Какъв късмет, че и двамата сме хора, които не обичат усложненията.

Лоръл затвори очи.

— Наистина е добре. В противен случай някой от нас можеше да остане наранен.

— Поне това успяхме да предотвратим. Мисля, че дори Дани ще се примири с оттеглянето ми.

Прониза я пареща болка.

— Заминаваш ли някъде?

Това беше реторичен въпрос, но Ник отговори:

— Изтича последната година от петгодишния ми договор със „Сандърбърдс“. Това би трябвало да обясни нещата.

— Не допускаш ли, че отборът може да поднови договора?

Ник сви рамене. До този момент не беше изпитвал такава мъка от перспективата да продължи кариерата си на друго място.

— В добрите стари времена си мислех, че съм незаменим. Смятах, че като такъв, отборът ми винаги ще има нужда от мен. Но сега нещата са различни. Ако трябва да ми отговориш честно, ти би ли подписала дългосрочен договор с това разнебитено тяло?

Да, изкрещя вътрешно Лоръл.

— Разбирам — въздъхна тя.

— Мога да прекарам следващите пет години в пет различни града. Ето още една причина да се отдадем изцяло на момента. Съгласна ли си?

Устните му потърсиха нейните.

Не съжалявай, заповяда си Лоръл. Тя обви ръце около врата му, решена да изживее пълноценно краткото време, което им оставаше.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Затвори си очите — заповяда Ник, когато тръгнаха към къщата на Лоръл.

— Ако си затворя очите, няма да виждам къде стъпвам и има опасност да падна в басейна.

— В това няма нищо лошо, скъпа. Винаги съм смятал, че мокрите жени са особено привлекателни.

— Обзалагам се, че е така — промълви тя, внезапно обхваната от ревност към всички жени, присъствали в живота на Ник преди нея. Лоръл бързо пропъди неприятното чувство. Не искаше нищо да помрачава щастието, което изпитваше.

— Водата в басейна е студена. Мислиш ли, че една жена с хрема ще ти се стори привлекателна?

— Ти винаги си привлекателна. Но не се притеснявай, ще държа ръката ти.

Лоръл затвори очи и Ник я поведе към всекидневната. Ароматът на свеж бор ѝ напомни, че е Коледа.

— Сега вече можеш да погледнеш.

Тя отвори очи. Пред очите ѝ стоеше най-прекрасният инструмент, който някога беше виждала.

— Какво е това?

— След като не можеш да разпознаеш пиано, когато го видиш, мисля, че ще изпаднем в затруднение.

Лоръл пристъпи като в транс и погали лъскавия абанос.

— Това не е просто пиано. Това е роял! — прошепна тя.

— Опитах се да намеря същото като онова, което се счупи, но не успях — обясни Ник. Той застана зад нея и обви ръце около талията ѝ. — Надявам се, че ще приемеш това в замяна.

Лоръл поклати глава.

— Не мога да се съглася. Прекалено е скъпо.

— Не забравяй, че всичко стана заради кучето ми. Когато стоеше сред купчината жици и махагонови отломки беше достатъчно любезна

да ме осветлиш по въпроса.

— Но другото пиано беше застраховано. Канех се да си купя ново веднага щом получа чека от застрахователната компания.

Ник въздъхна:

— Скъпа Лоръл, имаш ли представа каква част от едно пиано можеш да заплатиш със сумата, която очакваш да получиш?

Тя прокара пръсти по клавишите от слонова кост. Прозвуча приятна мелодия.

— Опитай го. Казват, че никой инструмент не може да бъде ценен само по външния вид.

Лоръл седна пред инструмента и започна да свири. Музиката лееше под пръстите ѝ леко и плавно. Тя забрави за всичко наоколо. Когато свърши, отпусна ръце и погледна гордо към Ник.

— Няма да го взема обратно — предупреди я той. — Обичам правя подаръци.

— Майка ми винаги е твърдяла, че има само някои неща, които жената може да приема като подарък от един мъж.

Зелените му очи весело блеснаха.

— Разбирам. И кои са тези неща?

— Ами, обикновени неща — цветя, бонбони...

— А някога да е споменавала, че да приемеш пиано е в противоречие с правилата? — притисна я той.

Лоръл се разсмя.

— Не, разбира се.

— Тогава всичко е наред. Моля те, не ми отказвай, Лоръл! На мен то не ми трябва. Не мога да издрънкам дори най-обикновена мелодия.

Ник се наведе и леко я целуна.

— Не одобрявам това — промърмори тя, макар да знаеше, Ник няма да си вземе пианото обратно. — Ще те видя как ще правиш, когато изпаднеш в затруднено финансово положение.

— И как ще стане това?

— Тъй като няма да подпишеш дългосрочен договор, ще бъдеш неплатежоспособен. Тогава ще дойдеш и ще си го вземеш, а това никак няма да ми хареса.

Той се усмихна, но се зачуди, че не се чувства радостен, както беше очаквал. Продавачът го беше уверил, че това е най-добрият

инструмент, който може да се намери в целия град, а Ник обичаше да прави скъпи подаръци. Едно от най-хубавите качества на парите беше, че могат да доставят на човек удоволствия. Ник знаеше, че жените проявяват забележителна благодарност за неща като кожено палто или диамантено колие, например. Той беше планирал с това пиано Лоръл напълно да капитулира. Но след всичко, което двамата изживяха миналата нощ, то внезапно му се стори излишно.

— Предполагам, че семейството ти е имало обичая да отваря подаръците си в навечерието на Коледа — погледна го Лоръл и се засмя.

Изречението на Ник придоби неочаквана тържественост.

— Само мама и татко правеха това. Те казваха, че денят на Коледа е за децата, а коледната вечер е за влюбените.

Очите им се срещнаха и между тях отново прехвъркнаха искри.

— Ще ти дам моя подарък — прошепна Лоръл.

— У дома имам студено шампанско. Ще ме почакаш ли за минутка?

Лоръл кимна и се извърна, за да скрие неочакваните сълзи, които бликнаха в очите ѝ. Какво, по дяволите, ставаше с нея? Тя си помисли, че вероятно е заради празника. Всяка жена, която прекарва за първи път Коледа без сина си, вероятно би се чувствала по същия начин. После си призна, че е разстроена от мисълта да загуби Ник. Когато той се появи отново, Лоръл се насили да се усмихне и му подаде подаръка.

— Страхотно! — възкликна Ник. Лицето му грееше от широка усмивка, докато пръстите му прелистваха страниците на избраните токове с пиесите на Шекспир. Веднъж беше споменал, че винаги е мечтал да присвои томовете на майка си и Лоръл беше доволна от избора си.

— Подаръкът ти е чудесен, Лоръл! Благодаря ти!

— Не е така скъп като твоя — възрази меко тя.

Той я прегърна и покри лицето ѝ с целувки.

— Ти вече ми направи най-прекрасния подарък, за който един мъж може да мечтае. Винаги ще помня последните дни като най-прекрасните в живота си.

Нежните му думи причиниха внезапна болка и на двамата. Лоръл облегна глава на рамото му и се отдаде пълно на тъгата, изпълнила цялото ѝ същество.

Сигурно така щеше да се чувства, когато Ник си отидеше, помисли си тя. Болката сигурно щеше да отслабне, но Лоръл никога нямаше да може да преодолее чувството на огромна загуба. То вече беше покълнало в сърцето ѝ и тя разбра, че независимо от добрите си намерения, интелигентната доктор Брайтън, върл противник на неподходящите връзки, се беше влюбила безнадеждно в мъж, който напълно споделяше нейните принципи за независимост. Каква ирония!

Ник усети рязката промяна в настроението на Лоръл и разбра, че е на път да ѝ признае какво огромно значение беше придобила тя за него.

Не усложнявай нещата, Макгроу, напомни си той. Ти си привлечен от тази жена, защото е силна и независима. Не очаквай тя да се промени само защото през главата ти минават разни мисли.

— Не ме попита какво подарих на Дани — припомни ѝ той.

— Съвсем забравих за това — каза Лоръл и обходи с поглед стаята. — Не виждам купа сено, следователно не може да бъде чак толкова лошо.

Очите на Ник дяволито светнаха и тя подозрително го погледна.

— Не си му взел пони, нали? — Ник не отговори и Лоръл войнствено поде: — Наистина, Макгроу, не смятам да ти позволя да...

Целувката му я накара да млъкне.

— Не се безпокой, Лоръл. Известно ми беше мнението ти по този въпрос. Освен това тук щеше да стане прекалено оживено, ако имаше и кон.

— Тогава какво си му подарил?

— Рауди.

Тя изненадано го погледна.

— Рауди? Подарил си на Дани своето куче?

— Той и без това прекарва повече време е Дани, отколкото с мен — обясни Ник.

— Зная, но...

Той вдигна рамене.

— Просто си мислех, че когато се преместя от Финикс, двамата ще си липсват. Освен това вероятно ще наема апартамент там, където отида, а апартаментите не са подходящи за кучета.

Нито за мъже, добави наум Лоръл.

— Предполагам, че си прав само не мога да си обясня защо Дани не ми спомена нищо за това.

Ник се усмихна.

— Предупредих, го, че аз ще поднеса новината. Не бях сигурен как ще я приемеш. Предполагах, че ще се наложи да се обясняваме с часове, но ми изглеждаше такава добра идея, че...

— Идеята наистина е прекрасна, Ник! Дани сигурно е бил много развълнуван.

— Наистина беше.

Настъпи потискаща тишина. Ник се опита гласът му да звучи бодро:

— Някога правила ли си любов върху роял?

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Не, разбира се.

Той я наблюдава известно време мълчаливо, после каза:

— Веднага се връщам.

Лоръл посегна да го спре.

— Чакай малко. Къде отиваш?

— Да донеса едно одеяло. Това дърво изглежда малко твърдо.

— Няма да се любя с теб върху чисто новото си пиано — настоя тя, макар че сърцето ѝ ускорено заби.

— О, не! Сигурна ли си в това?

Лоръл се засмя.

— Сигурна съм.

— Знаеш ли, Лоръл, когато поискаш наистина, можеш да бъдеш твърда. — Ник нежно я придърпа към себе си. Ръката му се мушна под мекия кашмирен пуловер и потърси гърдите ѝ. — Но през по-голямата част от времето си изкусително мека.

Той издърпа пуловера над главата ѝ и се наведе към розовите зърна на гърдите ѝ. Лоръл извика от удоволствие, когато езикът му се придвижи от едната гърда към другата, оставяйки влажни кръгове по пламтящата ѝ кожа. Лоръл помисли, че ще експлодира от силната си нужда да го има. Ник алчно впи усти в едното ѝ зърно.

— Да отидем до спалнята — предложи той, неспособен да удържа страстта си повече. Последната разумна мисъл, която мина през главата му беше, че колкото повече се люби с Лоръл, толкова по-силно я желае.

— Не. Искам тук. Веднага — прошепна тя, притегли го към себе си и двамата прегърнати се свлякоха на килима.

Дните до връщането на Дани от Сиатъл се нижеха неусетно. Лоръл и Ник се разхождаха под лъчите на зимното слънце и се чувстваха така, сякаш се познаваха от години. Той се зае с непосилната задача да научи Лоръл да готви, но храната или загаряше или напълно изстиваше на масата, докато те се любеха.

Лоръл не си спомняше някога да се е смяла или любила повече, отколкото в тези щастливи дни.

Освен това Дани започна да се обажда все по-често и тя съвсем се отърси от страховете си за него.

— Не мисля, че татко и Аманда са много привързани към децата — отбеляза Дани на връщане от летището.

— Така ли?

Не си пъхай носа, укори се тя. Просто бъди благодарна, че той отново си е у дома.

— Да. Аз май малко ги изнервих. Особено когато счупих прозореца.

Лоръл изненадано го погледна.

— Счупил си прозорец? Навярно е станало случайно.

Дани се оживи.

— Разбира се, че беше случайно! Да не мислиш, че съм някой малолетен престъпник?

Лоръл се засмя и разроши косата му.

— Не, разбира се. Просто се изненадах, че са се разстроили такава дреболия.

— Всъщност, не беше само това.

Лоръл въпросително вдигна вежди.

— Тренирах един удар, който Ник ми беше показал. Прицелих се в едно дърво до къщата.

— Само че не успя да улучиш и топката мина през прозореца?

— Точно така. Приземи се върху кухненската маса точно в таблата със сандвичи.

— О, не! Да не би Аманда да е давала прием?

— Да. Новогодишен. Дойдоха най-малко четиристотин души! Както и да е. Това се случи един час, преди партито да започне и Аманда направо побесня, защото всичко от таблата се изсипа върху официалната ѝ рокля.

Лоръл прехапа устни, за да не се изсмее.

— Разбирам защо Аманда се е ядосала толкова, Дани.

— Да... После двамата с татко вдигнаха страхотен скандал. Тя го обвини, че има ужасен син. — Той изпитателно я погледна. — Наистина ли съм ужасен, мамо?

— Ни най-малко. Напротив, мисля, че си чудесен. Сигурна съм, че баща ти е казал същото на Аманда.

Дани внезапно млъкна и изви очи към шосето.

— Дани?

— Да, мамо?

— Искам да знам какво каза Джефри!

— Той каза, че това много му прилича на номер, който ти си скроила и че очевидно съм се метнал на теб. Тогава Аманда се развика, че ако се е надявал тя да оправи нещо, което е било вече развалено, то трябва да е наясно, че тая няма да я бъде. Тогава реших да се кача горе и затова не чух нищо по вече. Освен това партито скоро започна и нещата се успокоиха.

— Радвам се — промърмори Лоръл.

— Знаеш ли какво, мамо?

— Кажй, скъпи?

— Те не се карат, както вие с Ник. И двамата са страхливи.

Лоръл поклати глава.

— Това всъщност не е наша работа. Радвам се, че отново си у дома.

Дани пренесе куфара си в своята стая и попита:

— Ще отидеш ли с Ник в Кливланд?

— Не мисля.

— Заради това, че се върнах ли?

Още веднъж я порази проникателността на сина ѝ.

— Хей, ти току-що влезе у дома!

— Искам да отидеш, мамо. Винаги мога да прекарам уикенда у Били.

Били беше един от новите му приятели.

Лоръл се поколеба. Беше се запознала с Нора Бродли на една от родителските срещи и знаеше, че е прекрасна жена със здраво семейство, но не беше свикнала да моли някого за услуга.

— Не знам — каза тя.

— Веднага ще му позвъня — предложи Дани.

Лоръл взе решение.

— Не, Дани. Ти ще си подредиш нещата, а аз ще позвъня на госпожа Бродли.

— Доктор Адамс, може ли да поприказваме малко?

Шефът ѝ вдигна поглед от медицинското списание, което разлистваше.

— Появявате се точно навреме, доктор Брайтън. Тъкмо се канех да изпратя да ви повикат.

Лоръл влезе и седна срещу него.

— Има ли нещо нередно?

Той поклати посребрената си глава.

— Не. Всъщност, вярвам, че ще приемете като добра новина това, което се каня да ви кажа. Бих искал да си помислите по въпроса за поемане на допълнителни отговорности.

Лоръл трудно можеше да нарече подобно нещо добра новина, но се усмихна. Доктор Адамс продължи:

— Предлагам ви поста главен лекар, доктор Брайтън.

Тя трепна от изненада.

— Главен лекар? Но аз съм в клиниката съвсем отскоро.

— Времето не може да бъде критерий за преценка на един добър специалист. Рядко се среща лекар с толкова знания в областта на спортната медицина като вас. Единственото, което трябва да направите, е да продължите да прилагате богатите си знания на практика.

— Но другите сигурно няма да се съгласят аз да им стана началник — възрази Лоръл. — Все пак съм най-новата тук.

Доктор Адамс въздъхна.

— Ще ви стане ли по-леко, ако ви кажа, че всички до един предложиха вие да заемете мястото на доктор Периш?

Лоръл беше изненадана.

— Става въпрос за нещо друго. Аз съм единствената жена в персонала. Това не ви ли притеснява?

Той вдигна вежди.

— Не. А трябва ли?

— Просто бях останала с впечатлението, че не изпитвате възторг от идеята жени да бъдат спортни лекари.

— Само проверявах издръжливостта ви, доктор Брайтън. Трябваше да се уверя, че не се огъвате при натиск.

— Да не би да искате да ми кажете, че от момента, в който стъпих тук, съм била под непрекъснато наблюдение?

— Разбира се. Доктор Периш ви препоръча като отличен специалист и след като внимателно наблюдавах как работите се присъединявам към мнението му. Е, ще приемете ли предложението или ви трябва време да помислите?

Лоръл с мъка потисна импулса си да се съгласи веднага. Въпреки, че избягваше да разговаря с Ник за бъдещи работи, тя искаше да обсъди предложението с него.

— Бих искала да помисля няколко дни. Мога ли да ви дам отговора си в понеделник?

— След мача на „Сандърбърдс“ ли? — попита проникателно той. Лоръл кимна и усети, че се изчервява. — Разбира се, доктор Брайтън. Предполагам, че ще искате да ползвате малко отпуск?

— Точно затова дойдох да ви помоля, доктор Адамс. Вижте, до снощи не бях планирала такова нещо, но...

Той махна с ръка.

— Не се притеснявайте. Можете спокойно да отидете в Кливланд. Аз ще ви заместя тук.

— Вие? — Втренчи се тя в него.

— Аз съм дипломиран лекар, доктор Брайтън — напомни ѝ той.

— Разбира се. Просто никога не съм вярвала, че...

— Че ми харесва да лекувам пациенти ли? Смятахте, че предпочитам да стоя зад това огромно бюро и да властвам над всичко и над всички?

— Нещо такова — призна Лоръл.

— Когато приех този пост, смятах, че точно това искам. Власт, престиж и шестцифрен месечен доход. Но както всяко нещо на света, така и това те задължава да правиш компромиси. Със закъснение

открих, за мое най-голямо съжаление, че почти съм загубил прекия контакт с пациентите. — Доктор Адамс се усмихна окуражително. — За ваше щастие, главният лекар все още разполага със списък от пациенти, макар и по-малък от вашия в момента. За сметка на това пък случаите са истинско предизвикателство. Вие сте прекалено талантива, за да се занимавате със слагане на лед върху изкълчени крайници.

Той се надигна и протегна ръка на Лоръл.

— С нетърпение чакам да се върна в манипулационната този уикенд, докторе. Предайте моите най-добри пожелания на господин Макгроу. Ако прогнозата за времето се окаже точна, той ще има нужда от цялата помощ, която може да му се окаже.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Божичко, какъв студ! — възкликна Лоръл и потърка ръце.

Съседът ѝ, развяващ ярък плетен шал, се обърна към нея и каза:

— Според официалната прогноза, температурите са около нулата, но с този вятър студът е направо непоносим.

Лоръл потръпна и обхвана с поглед стадиона, който независимо от ниските температури беше пълен със запалнянковци. Един снегорин започна да изрива снега и леда от игрището и тя с ужас помисли, че трябва да се случи истинско чудо, за да оцелее коляното на Ник при тези условия.

Лоръл слезе към скамейката на отбора и решително потупа тренъора Кар по рамото.

— Хей, госпожице, тук не се допускат жени.

Тя ледено процеди:

— Аз съм доктор Брайтън, спортен лекар.

— Добре. А сега по-добре да изчезнете, преди да съм извикал органите по реда.

Внезапно се чу гласът на помощник-тренъора:

— Аз я познавам! Тя е лекарят на Макгроу. От клиниката.

Очите на Кар приличаха на дребни късчета мрамор.

— Шегуваш се.

Лоръл се опита да потисне гнева си.

— Аз наистина съм личният лекар на Макгроу и тъй като днес има голяма вероятност той да бъде лошо наранен, ще остана тук.

— Не позволяваме приятелките на момчетата да се навъртя наоколо. А що се отнася до медицинската помощ, отборът си има лекари.

— Лекари, които го тъпчат с ксилокаин. При този студ с неговия вцепенен крак, Ник Макгроу може да осакатее — ядосано отвърна тя.

— Макгроу е достатъчно голям, за да се грижи сам за себе си. Ако той желае да му сложат инжекция, не виждам защо трябва да искаме разрешение от майка му. Или от приятелката му.

Лоръл сложи ръце на кръста и погледна мъжа право в очите.

— Аз съм негов лекар и ще остана тук. Ако това не ви харесва, ще трябва да ме арестувате и да ме влачите през стадиона, за да ме изхвърлите навън.

Очите ѝ опасно бляскаха. Треньорът сви рамене.

— Ако си търсите добро място, това е друга работа. Но само да кажете и една дума на някой от играчите ми, наистина ще ви изхвърля. Разбрано?

Лоръл кимна.

Още от самото начало играта беше пълна с грешки. Играчите един след друг правеха несполучливи опити да отпратят на далеч покритата с ледена кора топка.

— Да гледаш тези момчета е все едно да отидеш на зъболекар — измърмори телевизионният оператор, седнал до Лоръл.

— Наистина не е приятно изживяване — съгласи се тя, като гледаше как Ник изчезва под купчина човешки тела.

— Хей! — възкликна той, обръщайки поглед към терена. — Не трябва да се играе по този начин!

След малко напрежението на терена нарасна. Вълнението и студът обаче пречеха на играчите. Лоръл изохка, когато Ник отново беше ритнат и затрупан от телата на противниците си.

Операторът отново се обърна към нея.

— Ако „Кливланд“ победят, те ще нарекат играта мачът, които довърши Финикс.

— Това е най-противното нещо, което някога съм чувала! — възмути се тя. — Защо някой не се намеси?

Мъжът сви рамене.

— Кафявите цяла седмица приказват, че ще направят точно това. Планът им е да изкарат Макгроу от играта чрез серия от удари. Известно им е, че коляното му не може да издържи на такова натоварване, особено върху замръзнала повърхност.

— Значи те съвсем умишлено се стремят да го наранят? — Лоръл се запита кой ли е причислил тази жестока игра към спортовете. Това, което ставаше на терена, си беше истинска битка.

Операторът изненадано я погледна.

— Точно така. С атаките, насочени към Макгроу, той няма да издържи до края на играта. Морган няма голям опит, а освен това няма

да бъде загрял. Е, даунът свърши...

Лоръл знаеше, че от професионална гледна точка навярно няма основателна причина да влезе в съблекалните. Тя сплете премръзналите си пръсти и се замоли мачът да свърши по-скоро.

Започна вторият даун. След няколко кратки подавания треньорът извика Макгроу и му каза:

— Слушай, Макгроу. Сега е момента да докажеш себе си. Искам да вкарам Ричардсън в крайната зона.

— Искате да започнете с пас? — изненада се Ник.

— Да, смятам да рискувам, за да спечелим.

— Но все още е твърде рано за пасове — опита се да протестира Ник.

— Виж какво, Макгроу. Ако не искаш да бъдеш сменен, прави каквото ти се казва. Ти може и да си играчът, който прави най-страхотните хвърляния, но аз съм треньорът. Разбра ли? Сега излез на терена и ако няма нито един свободен играч, хвърли проклетата топка, където и да е.

По реакцията на играчите Лоръл разбра, че Ник не е единственият, който смята този ход за рискован. Отборът на Кливланд не беше подготвен за такова нещо и Макгроу успя да открие свободен играч, на който да подаде. Един противник обаче бързо се съвзе от объркването и успя да отнеме топката. Възбудата на публиката нарасна. Но Лоръл не следеше играта. Погледът ѝ бягаше след Ник, който след поредния ритник лежеше на терена, без да може да се надигне. Лекарят на отбора изтича към него.

Лоръл се обърна към оператора, който беше насочил камерата натам.

— Виждате ли дали си движи крака?

— Не го движи. Сега се опитват да го превържат. Изглежда, че днес повече няма да бъде в състояние да играе.

— Ако е станало това, което си мисля, той повече никога няма да може да играе — отвърна Лоръл. По лицето ѝ се затъркаляха сълзи. Тя се изправи и хукна към терена след изпратената носилка. Заедно с лекаря на отбора подхвана Ник под мишниците. Той се опита да стъпи, но загуби опора и се свлече на земята.

— Ник, не трябва да подлагаш крака си и на най-лекото натоварване, докато не го прегледам — възрази Лоръл.

Откараха Ник в близката болница. Лоръл му предписа болкоуспокояващо и не след дълго той заспа.

Когато се събуди, беше вече нощ. Ник се огледа наоколо, сякаш не можеше да си спомни къде е.

— Лоръл?

Тя се надигна от стола край леглото му и леко го целуна по слепоочието.

— Тук съм, мили.

— Загубихме ли?

Господи, как можеше да мисли за това точно сега.

— Страхувам се, че да. Денят беше съвсем неподходящ за футбол. „Сандърбърдс“ нямаше как да спечелят.

— Денят беше ужасен и за Кливланд, но те победиха — напомни й той. — Както и да е. Предполагам, че няма да мога да се оправя до мача за Супер Купата. Ще ни трябва доста време, да се възстанови коляното ми.

Лоръл нищо не каза. Знаеше, че първата реакция на почти всеки зле контузен спортист е да отхвърли неприятния медицински факт.

— Радвам се, че дойде — прошепна Ник. — Не бих искал някой шарлатанин да се изпробва върху раненото ми тяло.

Лоръл насила се усмихна.

— Да не съм луда да поверя тялото ти на някой друг, Макгроу! Аз имам всички права.

Ник отвърна на усмивката й.

— Какво си ми предписала? Чувствам се така, сякаш се нося облаците.

— Затвори си очите и ще престанеш да се чувстваш замаян — посъветва го тя. Ник изпълни съвета й. Лоръл се наведе и го целуна. — Опитай се да поспиш, скъпи. Когато се събудиш, пак ще бъда тук.

Лоръл позвъни на Дани и го увери, че скоро Ник ще бъде съвсем добре. Следващото обаждане беше до клиниката. Чу се гласът на доктор Адамс:

— Това ли е, от което се страхувахме?

— Да. Сухожилията са преразтегнати, а хрущялът е счупен.

Лоръл изхлипа и избърса сълзите си.

— Значи така — каза доктор Адамс след дълго мълчание.

— Така — повтори равно тя. — Ще докараме Ник във Финикс вдругиден.

— Той знае ли вече?

— Не съм му казала, но той е спортист от прекалено дълго време, за да е наясно с това, какво става с тялото му.

— Добре тогава. Успешен обратен полет, доктор Брайтън.

— Благодаря — отвърна тя.

Лоръл още веднъж, внимателно проучи рентгеновите снимки на Ник. Надяваше се да открие нещо, с което да му даде надежда. Разбра, че ще бъде трудно, но си каза, че можеше да бъде и далеч по-зле след всичко, което се случи на терена. Точно това възнамеряваше да го накара да осъзнае.

— Здравей — поздрави я Ник, когато Лоръл се върна в стаята му. — Идваш съвсем навреме за новините. Искаш ли да видим репортажа от вчерашния разгром?

— Не изгарям от желание, но не мисля, че имам някакъв избор.

Ник се засмя:

— Наистина никакъв.

Те изгледаха това, което коментаторът определи като най-върховите моменти в целия мач, макар, че според Лоръл трудно можеха да бъдат наречени така.

На екрана се появи треньорът Кар. Лицето му беше намръщено.

— За всичко обвинявам Макгроу.

Коментаторът възрази:

— Това беше загуба на целия отбор. Като се имат предвид обстоятелствата, Макгроу действително игра много добре.

— Макгроу получава и най-много пари, за да играе.

— А вярно ли е, че последният удар слага край на спортната му кариера?

Лоръл почувства, че Ник се напруга.

— Така се говори.

— Какво означава това за „Сандърбърдс“?

— Не вярвам в приказките за необходимостта от ветеран в отбора.

Ник изръмжа, когато интервюто свърши. На екрана се появи клиниката във Финикс.

— Тук сме с доктор Адамс, завеждащ спортната медицинска клиника във Финикс, където Макгроу се подлагаше на ежедневна терапия заради контузията, която го измъчваше през целия сезон. Доктор Адамс, вярно ли е, че лекарят на Ник е в този момент в Кливланд, при него?

— Да. Главният ни лекар, доктор Брайтън, е прегледала Ник Макгроу и утре се връща във Финикс заедно с него.

Ник погледна изненадано към Лоръл.

— Главен лекар? Кога е станало това?

— Дълга история — отвърна тя и посегна към дистанционното управление, за да изключи телевизора, преди доктор Адамс да продължи. — Освен това все още обмислям предложението.

— Важното е, че са ти предложили поста.

Лоръл кимна.

— Преди два дни. Нека да спрем телевизора.

— Почакай малко. В момента приказват за теб, доктор Брайтън.

Репортерът попита:

— Какви са прогнозите на доктор Брайтън за бъдещето?

— Страхувам се, че спортната кариера на Ник Макгроу е приключила.

Ник не помръдна. Лоръл крадешком погледна към него.

— Това ли си им казала?

— Ник, нека ти обясня...

Той отмести ръката ѝ от рамото си. Очите му бяха безизразни.

— Попитах те нещо, Лоръл. Това ли им каза?

— Да — прошепна тя.

— Разбирам. Това твоето желание ли е или е абсолютно сигурно?

— Сигурно е. Но ще можеш да ходиш — добави Лоръл.

— Да ходя! Но не и да играя!

Тя кимна.

— Няма да можеш да играеш.

— Така ми казваха и миналата година — напомни ѝ той.

— Тогава беше различно. Доктор Филипс просто беше казал, че не ти препоръчва да играеш, а не — че е невъзможно да го правиш. Повярвай ми, коляното ти по никакъв начин няма да може да издържи

на повече натоварвания. Освен това вече няма да бъдеш толкова подвижен, колкото се изисква, за да се включиш в игра.

— Това е лично твое мнение.

— Да — съгласи се тя.

— Тогава ще се консултирам и с други специалисти — твърдо каза той.

— Смятам, че идеята е добра. Имаш ли конкретен лекар предвид?

Ник поклати глава.

— Не. Ще оставя на теб да избереш някого. Ако ми обещаеш, че няма да заговорничиш с него против мен.

— Обещавам — каза Лоръл и нежно го целуна.

В деня след завръщането им във Финикс тя уреди пълни изследвания. Искаше Ник да е наясно със сериозността на нараняванията си, за да може по-лесно да свикне с мисълта, че нещата няма да бъдат както преди.

— Значи това е всичко — каза бавно той. Двамата с Лоръл бяха останали сами в кабинета, след като известен специалист от Бостън го беше прегледал и беше потвърдил диагнозата ѝ.

— Страхувам се, че да. Ник, наистина съжалявам — промълви Лоръл.

— Но не толкова, колкото мен. Трябваше да знам, че нищо няма да излезе от цялата работа.

Тя го погледна.

— Ти все пак успя да играеш цял сезон, и то — при невъзможни обстоятелства.

— Не зная дали ще ми повярваш, или не, но в момента не говорех за ръгби, Лоръл. Имах предвид нас двамата.

— Нас?

— Главният лекар и пропадналият спортист.

— Какво искаш да кажеш? Защо това трябва да промени нещо между нас?

— Ти си жена, която не обича усложненията.

— Вече съм на друго мнение. — Тя направи още един опит. — Мислех, че ти също не ги обичаш.

Ник плъзна поглед по нея. Изглеждаше като преуспяваща професионалистка. Приличаше на жена, която вземаше от живота това,

което иска. Беше забележителна. И всичко беше постигнала сама. Лоръл Брайтън нямаше нужда да ѝ бъдат натрапвани чужди проблеми.

— Виж какво, Лоръл. Животът е пред теб. Вече си главен лекар...

Тя го прекъсна:

— Все още не съм приела предложението.

— Но ще го приемеш — твърдо каза той. — Кариерата ти процъфтява, а сега, когато Джефри и Аманда са решили, че не искат в перфектния им дом да се мотае едно дете, тревогите ти по отношение на Дани също отпадат. Ти си интелигентна, красива и определено — най-нежната жена, която някога съм срещал. Мъжете ще се редят на опашка пред вратата ти, скъпа. Последното нещо, от което ще имаш нужда, ще бъде едно бивше спортно величие.

— Не смей да приказваш така за мъжа, когото обичам!

За първи път думите бяха изречени гласно с цялата им важност. Ник и Лоръл се гледаха безмълвно няколко мига. Накрая той наруши мълчанието.

— Ти не ме обичаш, Лоръл. Просто смесваш любовта със съжалението. Ще трябва да се научиш да се държиш по-професионално в подобни случаи.

— Ник... — Лоръл посегна към него, но той се отдръпна.

— Остави всичко да отmine, Лоръл. Точно сега не съм подходящ за никого. Не виждаш ли, че не съм в състояние да взимам каквито и да било решения.

— Нима не разбираш? — Изхлипа тя. Сълзите оставяха мокри следи по страните ѝ. — Аз се влюбих в теб въпреки че играеше ръгби. А не заради това.

— През целия си живот съм се възприемал като ръгбист. Не мога да отделя спортиста от човека, Лоръл, нито пък искам. — Ник си пое дълбоко въздух. — Достатъчно съм умен, за да разбера, че в никакъв случай няма да мога да изляза отново на терена. Така че няма да мога да ти предложа нищо.

Той се протегна и затъкна разпилените ѝ коси зад ухото — жест, който беше толкова познат, че сърцето на Лоръл болезнено се сви.

— Лоръл, направи ми една услуга.

— Ще направя всичко, което поискаш.

— Не ме обичай. Точно сега няма да мога да понеса това, а не е честно спрямо теб самата.

Лоръл кипна.

— Не ми казвай кое е честно и кое не, Ник! Нямах право да ми заповядваш кого да обичам.

Тя вдигна към него мокрото си от сълзи лице. Той проследи с пръсти деликатните ѝ черти, сякаш да ги съхрани дълбоко в паметта си.

— Опитай се да бъдеш добра със себе си — каза тъжно Ник и се извърна, за да не види Лоръл влагата, появила се в очите му.

Лоръл не можеше да повярва, че той си отива, докато не видя как ферарито потегли от паркинга и изчезна зад ъгъла.

Ник наистина си беше отишъл. Просто се беше качил на колата си и беше си тръгнал от клиниката и от живота ѝ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите две седмици Лоръл получаваше информация за Ник от Дани. Синът ѝ го посещаваше всеки ден. Тя се надяваше той да попита за нея, да я извика или да ѝ даде някакъв знак. Но Ник изглежда твърдо беше решил да сложи край на тяхната връзка.

Тя се почувства засегната, но не и изненадана, когато специалистът, който беше довела от Бостън за допълнителна консултация, ѝ позвъни, за да ѝ каже, че Ник ще бъде в числото на постоянните му пациенти, поне докато минат първите процедури по лечението. Ник се отказваше от нея дори като лекар. Лоръл знаеше, че той умишлено се държи така студено и на разстояние, за да ѝ даде възможност да го забрави. Но това беше невъзможно.

Когато започна мачът за Супер Купата, тя си пусна телевизора и изгледа половината от играта, без ни най-малко да се интересува какъв ще бъде резултатът и кой ще победи. Знаеше огромното значение на този мач за Ник и не можеше да се отърси от мисълта, че той го гледа, отдал се на доброволна изолация в стаята си.

Лоръл се надигна от стола, отиде до прозореца и дълго гледа към къщата му. Внезапно я обзе раздразнение от поведението му. Той беше арогантен, твърдоглав и тесногръд. Отказваше да проумее колко много значи за нея и колко дълбоко го обича тя.

Изведнъж Лоръл разбра какво трябва да направи.

— Отивам до Ник — извика тя на Дани, който със затаен дъх следеше мача по телевизията.

— Време беше. — Погледна я той и отново впери поглед в екрана. Когато Лоръл извади бутилка шампанско от хладилника и тръгна към вратата, чу гласа на сина си: — Весело прекарване, мамо! Не се притеснявай за мен, ще си намеря нещо за вечеря.

Тя надникна през вратата.

— Знаеш ли, скъпи, много съм доволна, че баща ти никога не успя да разбере какво съкровище си.

Дани се усмихна доволно и се изчерви.

— Знаеш, че никога не бих останал да живея при него и Аманда, мамо. Те не се обичат така, както вие с Ник. От нас ще излезе страхотно семейство!

— Наистина страхотно — съгласи се весело тя.

Бързо прекоси двора и застана пред вратата на Ник.

Рауди се втурна да я посрещне. Дани беше върнал кучето, настоявайки, че Ник има нужда от компания. Лоръл вдигна бутилката високо над главата си, за да я предпази от огромните лапи на Рауди, които кучето опря на раменете ѝ.

Отвътре се чу гласът на Ник:

— Рауди? Какво става там?

Лоръл отблъсна кучето настрана и оправи пуловера си. После направи опит да успокои дишането си и храбро тръгна към стаята.

— Рауди просто посреща един добър съсед.

Ник облещи очи. Сърцето му запрепуска неудържимо. Той се надигна от стола си.

— Лоръл! Какво правиш тук?

Тя протегна ръка и изгаси телевизора.

— Дойдох да те съблазнявам, Ник.

— Лоръл...

Тя не го остави да продължи.

— Виж, донесла съм дори и шампанско. Никога не съм била достатъчно добра в съблазняването, но... А, ето.

Тя одобрително кимна, когато корковата тапа изгърмя. Без да обръща внимание на въпросителния поглед на Ник, тя сипа по малко шумящо вино в две чаши и му подаде едната. После вдигна своята.

— За връзките. И за празниците.

Ник се втренчи в грейналото ѝ лице.

— Мога ли да те попитам какво празнуваме?

— Нашата предстояща женитба — отвърна тя и добави: — Аз те излъгах, Ник. Искам да бъда обвързана с някой за цял живот. Всъщност, обичам усложненията.

Лоръл потопи пръст в шампанското и очерта устните му, разхлаждайки ги с хладната течност. Очите ѝ бяха тъмни и дълбоки, Ник сякаш потъна в тях. Той бавно остави чашата си на масата, пратил всичко по дяволите и наведе глава към устните ѝ. Пръстите му се заровиха в копнинено меките ѝ коси. Лоръл беше изненадана от

невъздържаната му целувка, но още по-изненадана беше от своята реакция.

— Няма да мръдна оттук, докато не се любим, Макгроу — прошепна тя. — След това само посмей да ми кажеш, че не искаш да прекараш остатъка от живота си с мен.

Ник искаше да я отведе до леглото веднага, но имаше нещо, за което трябваше да се погрижи преди това. Той си припомни думите, които цяла сутрин си бе повтарял.

— Повече от всичко на света искам да прекараме заедно живота си — започна той и погали гърдите ѝ под кашмирения пуловер.

— Мисля, че идеята е чудесна!

— За нещастие, имам и други задължения.

Ръката му се плъзна по тялото ѝ и Лоръл усети познатото замайване.

— Защо имам чувството, че се опитваш да ми кажеш нещо?

— Не знам. Какво бих могъл да ти кажа, освен че имам нова работа?

Той наведе глава и дъхът му облъхна нежната кожа на гърдите ѝ.

— Работа? Каква работа? Къде? Кога? Не е свързана с ръгбито, нали? Прие ли ангажимента вече?

Ник се засмя.

— Лоръл, по-бавно! На кой от всичките въпроси искаш да ти отговоря най-напред?

— Кога? И защо не ми каза?

— Приех работата тази сутрин и едва се сдържах да не прескоча до вас. Внезапно осъзнах, че не знам какво ще правя, ако спреш на вратата и ми кажеш да се махам.

Тя импулсивно се притисна към него и го целуна.

— Никога! — Пое си дълбоко въздух и отново попита: — Къде?

— Във Финикс.

Това беше добре.

— Пак ръгби?

Той сви рамене.

— В известен смисъл, да. Ще работя към Младежката спортна асоциация в града. Главната ми задача ще бъде да подготвям момчетата така, че играта наистина да им доставя удоволствие. Въпреки нежеланието ми да се откажа от активна състезателна

дейност, през последните няколко месеца все по-често се замислях над въпроса какво друго занятие бих могъл да си намеря. Това предложение ми хареса и смятам, че ще се справя добре.

— Сигурна съм в това! Ще бъдеш чудесен. Ще бъдеш най-добрият треньор, който тези момчета някога са имали и след няколко години, сигурна съм в това, твой отбор ще участва в шампионата за Супер Купата. Не е ли изключително?! Само си представи...

Ник сложи пръст върху устните ѝ.

— Лоръл?

— Да?

— Мислех, че си дошла тук да ме съблазняваш! — припомни ѝ дрезгаво той.

— О, да — прошепна тя. — И не смей да ми отказваш, Макгроу. Не приемам откази. Под никакъв претекст!

Лоръл притисна тялото си към неговото и Ник изстена. Устните му се впиха в нейните с цялата жар, която се беше насъбрала у него през последните няколко дни. Той издърпа пуловера над главата ѝ и жадно целуна гърдите ѝ. Лоръл извика от удоволствие. Тя взе ръката му, усмихна се и го поведе към спалнята.

— Не мисли за нищо, скъпи. Просто се отдай на удоволствието.

Двамата лежаха приятно отмалели. Възбудата им беше започнала да отшумява. Ник погали меките ѝ коси и прошепна:

— Лоръл, обичам те!

Тя лениво отвори очи.

— Зная...

— Съжаляваш ли за нещо?

Лоръл блажено се усмихна.

— Сигурна ли си?

— Да — отвърна тя и притисна устни към неговите.

— Лоръл, какво ще кажеш да се любим отново? — Пръстите му нежно погалиха розовите връхчета на гърдите ѝ.

— Ще кажа, че явно съм прибързала със заключенията.

— Да проверим ли?

Лоръл притегли главата му и го целуна по челото.

— Задължително!

— Ако продължиш да се държиш така агресивно, ще се наложи да се обърна към лекар — каза Ник след известно време. — Съмнявам се, че мога дори да помръдна.

— Знам какво имаш предвид — промълви тя.

— Щастлива ли си?

— Не бих могла да бъда по-щастлива.

Ник внезапно се опря на лакът и я погледна.

— Какво мислиш в действителност за работата?

Тя извърна глава към него и усети, че той напрегнато очаква отговора ѝ.

— Ще имаш чудесна работа, Ник. Държиш се страхотно с децата. Имаш подход.

— Аз обичам децата.

Тя кимна. Представи си го в тази роля. Наистина щеше да бъде незаменим. Но дали щеше да му бъде достатъчно?

— Зная — замислено отвърна Лоръл. — И децата те обичат.

— Но?

— Но тази работа няма да ти донесе такава слава, на каквато си свикнал като играч, Ник.

— Мисля, че славата, която съм имал, ще ми стигне до края на живота, Лоръл. Повярвай ми, от днес нататък съм решил да живея в пълна анонимност.

— Освен това, важна е и финансовата страна на нещата. Няма да получаващ толкова, колкото досега.

Той се засмя.

— Е, сега след като вече си главен лекар на клиника, няма ли да можеш да издържаш един любящ съпруг и две деца?

— Две ли? — изненада се тя.

— Дани не те ли посвети в своя страхотен план? За теб и мен и за братче или сестриче?

— Боже! И кога ти каза това?

Още първата седмица. Направо звучеше като молба към мен. И тъй като на горкото дете му се наложи да чака прекалено дълго, ще трябва да започнем работа по този малък проект възможно най-скоро.

Ник нежно я целуна и Лоръл промълви:

— Мачът вероятно все още продължава.

— Забрави за мача. Знам по-добър начин за прекарване на времето.

— Не мога да повярвам! Това ли е същият човек, който твърдеше, че не може да отдели мъжа от спортиста?!

— Несъмнено — потвърди Ник. — Но един спортен лекар му показва, че в живота има по-важни неща от футбола. Тази идея ми заприлича малко на ерес в началото, но тъй като не ми оставаше нищо друго, реших да проверя.

— И какво откри? — Пръстите на Лоръл заиграха със златистите му къдрици.

Смехът на Ник беше дълбок и щастлив. Той я прегърна и я целуна с безкрайно обожание.

— Открих, че и спортовете на закрито имат своето очарование.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.